A. STEPHANIE

Alekzandre

Volumul 1

Bookzone
BUCUREŞTI, 2019

1M</- (iK/ *¡A^As*
(^^eJ^i^C^V^yT-ey

Nu e treaba mea, îmi repet pentru a mia oară. Şi pot să o mai fac de o mie de ori pentru că ştiu că nu mă voi putea convinge. în creierul meu se dă o bătălie cruntă de şase sau şapte ore şi simt că o să explodez dacă nu voi lua o decizie în curând.

Doar că... nu e treaba mea. Chiar nu e, şi mintea mea susţine asta cu tărie, dar inima mea tâmpită i se împotriveşte şi încearcă să mă convingă contrariul, întorc situaţia pe toate părţile, din nou şi din nou. Dacă îmi ascult inima, Adelaide - prietena mea cea mai bună - mă va urî, probabil, pentru tot restul vieţii. Dacă îmi ascult creierul, o să ajung să mă urăsc.

Ştiu că nu am niciun drept să mă bag aşa în viaţa oamenilor, însă cei din jurul meu nu iau mereu decizii raţionale şi cred că Adelaide şi mama ei tocmai au luat una dintre acele decizii. Pe de o parte, încerc să le înţeleg. Mama sa este îndurerată şi poate că nu gândeşte clar în aceste momente în care trebuie să facă faţă pierderii soţului ei, iar Adelaide nu şi-a plăcut niciodată fratele vitreg. De fapt, cred că s-au întâlnit o singură dată şi nu a ieşit nimic bun.

Doar că nu e corect.

Eu nu l-am cunoscut niciodată şi nu am nimic de-a face cu el, dar mă pun în locul lui şi, în ciuda faptului că relaţia cu ai mei nu este cea mai fericită în momentul actual, în cazul în care,

Doamne fereşte, imul dintre ei ar deceda, nu aş putea să i-o iert niciodată fratelui meu

dacă nu m-ar anunţa. E o prostie, evident. Pentru că, în primul rând, niciunul dintre părinţii mei nu o să moară în viitorul apropiat şi pentru că, în al doilea rând, nici măcar fratele meu nu mă urăşte atât de tare încât să îmi facă una ca asta.

Şi nu ştiu cu ce a greşit Alekzandre de mama şi sora lui vitregă au impresia că nu merită să asiste la înmormântarea tatălui său şi, sincer, nici măcar nu îmi pasă.

Toată lumea se agită în jurul meu, încercând să se facă utilă. Mie mi se pare că mi-am consumat ultima fărâmă de energie acum mult timp şi nu pot să mai mişc nici măcar un deget, dar încerc să-mi păstrez calmul. Sunt aici datorită prieteniei mele cu Adelaide, deşi nu simt atât de sigură că are nevoie de suportul meu. Nu a reuşit niciodată să se împace în totalitate cu faptul că mama ei s-a căsătorit şi nici nu şi-a dat interesul să aibă o relaţie cât de cât apropiată cu Anthony, tatăl ei vitreg. Eu simt aici pentru ea, iar ea e aici pentru a o sprijini pe mama ei. Iar Carter - iubitul meu - e pe aici, pe undeva, de dragul meu.

Am nevoie de o portiţă de scăpare. Mă strecor cu grijă printre oameni, făcându-mi drum spre biroul care i-a aparţinut lui Anthony, sperând că acolo voi găsi ceea ce am nevoie. Mă mişc destul de greu, ţinând cont de faptul că am nevoie de cârje pentru a face asta. Mi-am fracturat piciorul şi nu am voie să mă sprijin pe el încă o bună bucată de vreme. Arunc o privire în stânga şi în dreapta, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, apoi apăs clanţa. Inima-mi bate cu putere, de parcă fac ceva greşit. Şi poate că asta fac. Poate că o trădez pe Adelaide pentru o persoană pe care nu am cunoscut-o niciodată, dar nu ştiu de ce am sentimentul că nu mi-aş ierta-o niciodată dacă aş fi părtaşă la decizia pe care a luat-o împreună cu mama ei. Urăsc nedreptăţile.

Mă strecor în birou, închid uşa în urma mea şi mă sprijin cu spatele de ea, aşteptând ca ritmul respiraţiei să îmi revină la normal. Aerul este închis şi nu pătrunde nicio rază de lumină prin perdelele groase. Scot telefonul din buzunarul de la blugi şi mă folosesc de el ca să nu mă împiedic de nimic în drumul meu spre biroul din mijlocul încăperii. Cârjele mi se afundă în covor şi, cu cât mă apropii de birou, cu atât devin mai agitată.

Faci o greşeală.

Asta ar fi acea voce enervantă a raţiunii care nu vrea să îşi vadă de treaba ei. Nu i-am cerut părerea. Sunt conştientă că s-ar putea să fac o greşeală. Poate, nu în totalitate, altfel aş da înapoi.

Dar nu o fac. Ajunsă în spatele biroului, trag aer în piept, sprijin cârjele de birou, mă aşez pe scaun cu greu şi încep să deschid sertarele rând pe rând.

Mă simt îngrozitor, scotocind prin lucrurile unei persoane decedate, dar, cumva, nu cred că Anthony s-ar împotrivi dacă ar şti ce vreau să fac.

Trebuie să fie aici.

în faţa uşii se aud câteva voci şi sting telefonul, rămânând nemişcată. în câteva secunde se face linişte şi sunt din nou în siguranţă, mai aproape de a-mi duce planul la bun sfârşit. Dar nu găsesc ceea ce caut nici în ultimul sertar şi sunt pe punctul de a mă da bătută, când mă apropii de ultimele pagini ale agendei pe care o răsfoiesc.

Apoi zăresc într-un colţ un scris de mână neglijent şi aproape indescifrabil. îmi mijesc ochii şi citesc numele de câteva ori, ca să fiu sigură că nu văd doar ceea ce vreau eu să văd. însă nu am niciun dubiu. Deasupra numărului de telefon, scrie *Alekzandre.*

Care sunt şansele să fie un alt Alekzandre? Sper că destul de mici.

Tastez numărul, apoi mă rotesc şi mă sprijin de birou, cu spatele spre uşă. încă mai am timp să mă răzgândesc, dar nu o fac. Apelez. Sună de câteva ori şi mă pregătesc să închid, dar o voce joasă şi curioasă ajunge la mine şi rămân câteva secunde, întrebându-mă dacă să vorbesc sau nu.

— Alekzandre? şoptesc cu o oarecare teamă.

— Nu, îmi răspunde bărbatul de la celălalt capăt. Alek e la duş. Vrei să-l chem?

— Ă... Nu, nu. Ai putea să-l rogi să mă sune

înapoi?

Tăcere.

— Mă auzi? şoptesc din nou.

— Da, te-am auzit. Te-a lăsat însărcinată? S-a îmbătat şi s-a comportat ca un dobitoc?

— Po-poftim? mă bâlbâi. Nu. Eu... Ă...

Nu ştiu de ce naiba mă tot bâlbâi. Nu-mi place interogatoriul la care sunt supusă.

— Trebuie să vorbesc cu el! insist.

Nu ştiu ce am spus atât de amuzant, dar necunoscutul râde.

— Da, evident că trebuie să vorbeşti cu el, altfel n-ai mai fi sunat, nu?

— Ascultă, n-am nici cheful şi nici răbdarea necesară ca să-ţi suport prostiile. Aş aprecia dacă l-ai ruga pe Alekzandre să mă sune înapoi. Te rog, adaug ca să nu par o nesimţită.

— Aşteaptă o secundă.

io

îi aud vocea înfundat, ca şi cum ar fi acoperit difuzorul cu mâna, apoi aud câteva foşnituri şi se aşterne liniştea din nou. încep să bat nerăbdătoare din picior. Prind telefonul între

umăr şi ureche şi încep să mă joc cu cercelul din cealaltă, un tic de care nu mă pot dezobişnui.

Cineva îşi drege glasul, dar nu scoate niciun cuvânt.

— Alekzandre?

— Alek, răspunde pe un ton detaşat. Nimeni nu-mi mai spune Alekzandre. Ce vrei?

Pufnesc iritată. Mi se formează un gol în stomac când mă gândesc să trebuie să-i dau o veste îngrozitor de tristă unui om care deja e prost dispus şi nu ştiu cum să-mi adun gândurile şi să nu par insensibilă.

— Alek! repet, încercând să mă calmez. Eu sunt Zhavia.

— Zhavia! repetă, iar numele meu sună ciudat din cauza accentului pe care îl pune pe ultima literă. Habar n-am de unde ai numărul meu, dar te asigur că nu simt tatăl copilului tău, dacă de asta ai sunat. Dacă vrei un interviu, mă tem că trebuie să vorbeşti cu agentul meu.

Gem frustrată. Ce e în neregulă cu oamenii ăştia?

— Nu ştiu zău care e problema voastră, pufnesc. Şi celălalt tip mi-a trântit-o pe asta cu copilul, dar nu, nu de asta am sunat. De fapt, noi doi nu ne cunoaştem.

încă.

— De ce ai sunat?

îmi dau seama după nerăbdarea din vocea lui că o să închidă telefonul în curând şi nu am scotocit degeaba prin lucrurile tatălui său doar ca să mă las înfrântă de atitudinea lui proastă.

— Alek, oftez, apoi mă pregătesc să îi spun motivul pentru care am sunat, conştientă că nu există niciun mod prin care aş putea face vestea mai puţin dureroasă. Am sunat ca să îţi spun că tatăl tău... el... ă... a murit.

Urmează o tăcere care mă nelinişteşte şi verific să văd dacă nu cumva a închis, dar nu. încă e acolo.

— îmi pare rău pentru pierderea ta! şoptesc.

— Nu ştiu cine dracu' eşti, dar te asigur că nu e deloc amuzant.

închid ochii şi îmi muşc buza, încercând să împiedic lacrimile să o ia la vale. Reacţia lui nu mă surprinde şi ştiu că mă urăşte pentru că eu simt cea care i-a dat vestea, dar mă împac cu gândul că e mai bine decât să fi aflat atunci când ar fi fost prea târziu.

— îmi pare rău, repet de parcă asta ar schimba ceva. Sunt prietenă cu Adelaide, încerc să îi explic. Ştiu că nu am niciun drept să te sun şi îmi pare rău că eu sunt cea care ţi-a dat vestea.

— E o glumă?

Nu mai pare chiar atât de sigur pe el, iar faptul ăsta nu mă ajută deloc în încercarea de a nu plânge.

— Nu, îi zic calm, înţelegând şocul prin care trece acum. Nu e o glumă. înmormântarea o să fie poimâine.

— De ce mă suni tu?

Nu pot să îi spun că sora şi mama lui vitregă consideră că el nu are ce să caute aici. Că îi refuză şansa de a-şi lua rămas-bun de la tatăl lui.

— Toată lumea e puţin cam aglomerată acum, îl
mint.

— Nu asta am vrut să spun, spune cu mai multă stăpânire de sine, pe un ton rece. De ce m-ai sunat?

întrebarea asta mă lasă derutată pentru câteva clipe.

— Pentru că mă gândeam că ai vrea să ştii. Mă gândeam că ai vrea să îţi iei rămas-bun, chiar dacă nu eraţi foarte apropiaţi. Eu...

— Tu, mă întrerupe nervos, nu ştii nimic despre relaţia dintre mine şi Anthony.

— Da, poate că nu ştiu prea multe, admit. însă mă gândeam că ai vrea să ştii, atâta tot. Mă gândeam că ai vrea să vii.

— Nu vreau să ştiu la ce te gândeai! ridică tonul la mine, deşi nu am greşit cu nimic. Nu vreau şi nu o să vin!

Nu sunt surprinsă că-mi închide telefonul în nas. Oftez şi îl las pe birou, întrebându-mă dacă am luat cea mai bună decizie. Poate că relaţia dintre Alek şi tatăl lui nu a fost una foarte apropiată şi poate că Adelaide şi mama lui vitregă au motivele lor pentru care nu-l vor aici, dar cum ai putea să nu anunţi o persoană atunci când îi moare tatăl? Pur şi simplu nu pot să înţeleg sau să concep asta şi, deşi eu simt cea pe care Alek o urăşte, cred că mă pot împăca cu gândul ăsta. O să înfrunt şi furia prietenei mele atunci când o să fie cazul.

Poate că Alek o să vină.

Poate că nu o să vină.

Sunt sigură că o să ia cea mai bună decizie pentru el.

Uşa se deschide şi se închide înainte să apuc să mă rotesc. Sunt mult mai calmă decât eram în urmă cu zece minute şi bucuroasă că am pus toate lucrurile la locul lor în sertare. Nimeni nu mă poate acuza că am făcut ceva greşit. încă.

Mi-e greu să disting în întuneric, dar după gemetele şi sunetele înfundate, îmi dau seama că oricine a intrat în birou, nu prea are treabă cu mine. Cei doi simt prea ocupaţi să se sărute şi să se atingă. îmi vine să ţip, să le spun că nu e nici

locul şi nici momentul potrivit pentru asta, dar cine sunt eu să-i judec? Decid să mă retrag cât pot de subtil, lăsându-i să-şi facă de cap. Fac un pas, apoi încă imul.

— Carter...

Vocea subţire a prietenei mele mă face să mă opresc în mijlocul camerei.

— Şş... O să ne audă cineva, îi răspunde o voce pe care aş vrea să nu o recunosc.

Lacrimile, pe care le-am ţinut în frâu până acum, încep să-mi curgă şiroaie pe obraji, însă din cu totul alt motiv. Mintea şi inima mea se află din nou în război, doar că, de data asta, inima mea o să iasă măcelărită şi nu pot să fac nimic ca să împiedic asta.

îmi repet că nu are cum să fie acelaşi Carter. Că poate există un alt Carter, pe care cea mai bună prietenă a mea nu mi l-a prezentat. Că în niciun caz nu poate să fie iubitul meu, acel Carter pe care îl cunosc de-o viaţă, care a fost cel mai bun prieten al meu încă din adolescenţă, cu care sunt împreună din liceu. Pentru că acel Carter nu mi-ar face una ca asta. Pentru că Adelaide nu mi-ar face una ca asta.

Mă rotesc cu greu, sprijinindu-mă în cârje şi fără să îmi pese dacă atrag atenţia asupra mea. Feresc draperiile de pe geam, lăsând lumina să pătrundă în cameră. Sunetele încetează brusc, dar eu încă nu am curaj să mă rotesc şi să dau privirea cu ei. Inima mea nu e pregătită pentru un asemenea şoc. Nu pot procesa asta.

— Z-Zhavia? O, Doamne, Zhavia!?

E vocea lui. A acelui Carter şi simt cum mi se frânge puţin inima. Puţin de tot, pentru că nu am de gând să mă împrăştii aici, pe podea. O să-i permit să se frângă atunci când nu va mai fi nimeni în jurul meu, dar nu acum. Nu sunt atât de slabă, sau nu îmi doresc să fiu atât de slabă. Mă doare atât de tare în piept încât cu greu pot

respira.

Şi mă rotesc.

Şi lumea mea se prăbuşeşte, strivindu-mi inima sub greutatea ei.

— Zhavia, noi...

— Da, râd amar, întrerupându-mi prietena. Văd că voi. îmi pare rău că v-am întrerupt.

— Lasă-mă să îţi explic, intervine Carter, cu o expresie îngrozită pe chipul care acum îmi pare străin.

Măcar are bunul simţ să nu îmi spună că nu e chiar ceea ce pare.

— Nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta, şoptesc, amintindu-mi unde ne aflăm şi de ce suntem aici.

— Zhavia, lasă-mă să-ţi explic!

Mă mişc cu greu spre uşă, dar Adelaide se postează în faţa mea, blocându-mă.

— Dacă nu vrei să te trezeşti cu o cârjă în faţă, te sfătuiesc să te dai la o parte, o ameninţ în timp ce lacrimile îmi înceţoşează vederea.

îmi aruncă o privire încărcată cu regret, dar presupun că e prea târziu acum. îmi ridic bărbia şi trec pe lângă ei, urând faptul că mă mişc atât de încet. Tot din cauza idiotului de Carter mi-am fracturat piciorul, când a insistat să mergem la munte acum câteva săptămâni, deşi ştia că nu sunt bună la drumeţii.

îmi păstrez demnitatea intactă până când ies din casă, dar apoi izbucnesc în plâns. Sunt conştientă că nu era totul numai lapte şi miere între noi şi că eu am fost cea care s-a îndepărtat de el în urmă cu câţiva ani, însă n-am crezut niciodată că mi-ar face una ca asta. Ar fi putut să îmi spună, nu să mă transforme în fata care e înşelată de iubitul ei cu cea mai bună prietenă.

La o înmormântare.

— Zhavia!

Mă opresc, dar nu ca să-i dau timp lui

Carter să mă ajungă din urmă - nu că aş fi ajuns prea departe - ci ca să îmi şterg lacrimile.

— Zhavia! mă prinde de cot, forţându-mă să rămân locului.

— Carter, intru în jocul lui stupid.

— Eu n-am... îmi pare rău...

— Sunt sigură, pufnesc. Cred că ar trebui să fii alături de Adelaide în momentul ăsta. Ştii tu, din moment ce ei tocmai i-a murit tatăl.... De cât timp? îl întreb, conştientă că s-ar putea să fie mai bine dacă nu ştiu. De cât timp? repet nervoasă.

— De la începutul verii, priveşte în pământ când îmi răspunde.

— De la începutul verii?! nu-mi pot masca uimirea din glas. Asta a fost... acum mai bine de două luni şi jumătate!

încuviinţează tăcut.

— Nu pot să vorbesc cu tine în momentul ăsta. Nu vreau, mă corectez. Nu vreau să vorbesc cu tine acum! repet. Nici nu pot să te privesc!

îmi scutur mâna. E suficient de inteligent încât să ştie că nu o să port o conversaţie cu el acum şi îşi

retrage mâna de pe cotul meu şi o trece prin păr, vizibil nervos. Nu pot să-i privesc ochii căprui, odinioară calzi. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu el în secunda asta.

De la începutul verii, îmi tot repet.

— Lasă-mă să te duc acasă! mă roagă.

Trec pe lângă el, refuzând să-i mai adresez vreun cuvânt.

Sunt oarbă sau proastă?

Până să ajung acasă, concluzionez că ambele.

B K N

BOOKZONE

Am adunat toate lucrurile lui Carter într-o cutie şi, din nu ştiu ce motiv, nu mă îndrept spre casa lui, ci spre cea a prietenei mele. Corecţie: a fostei mele prietene.

Se pare că întreaga noastră relaţie zace acum pe fundul unei cutii şi n-a mai rămas mare lucru din ea - nişte CD-uri vechi, câteva tricouri, două cărţi şi un încărcător. Am râs şi am plâns în acelaşi timp când le-am adunat şi le-am trântit în cutia de carton pe care acum încerc să nu o scap din braţe. Se pare că nu e atât de uşor să te deplasezi cu o cârjă şi o cutie în braţe. Mai pun din când în când în pământ piciorul pe care nu prea am voie să mă sprijin, ceea ce-mi provoacă o durere pe care o simt până în ceafă.

Dacă aş avea două picioare funcţionale, aş reuşi să parcurg drumul dintre casa mea şi cea a Adelaidei în mai puţin de zece minute. Acum am nevoie de câteva opriri şi aproape jumătate de oră, dar reuşesc să ajung fără să-mi mai fracturez ceva.

Ieri a avut loc înmormântarea. Nu am participat. Nu am găsit niciun motiv să o fac şi cred că o să am nevoie de timp ca să pot trece peste asta. Nu mi-a fost deloc uşor să mă decid la care dintre ei să las cutia cu lucrurile lui Carter, dar am ales-o pe Adelaide, în cele din urmă. Nu-mi pot explica în totalitate de ce.

Trântesc cutia pe trepte şi bat la uşă de câteva ori, aproape timid, de parcă-mi doresc, pe

o parte, să nu fie nimeni acasă. Dar nu am norocul ăsta. Uşa se

deschide şi mă trezesc faţă-n faţă cu im tip care mi se pare cunoscut, doar că nu pot să-mi dau seama de ce. Se sprijină cu umărul de tocul uşii, complet neinteresat de prezenţa mea şi sunt sigură că l-am mai văzut undeva. E învăluit în negru - jeanşi negri, cămaşă neagră cu mânecile suflecate - dar, cumva, mi se pare că i se potriveşte şi nu doar din cauza înmormântării, ci din cauză că negrul îl prinde bine, în general. încerc să nu mă las distrasă de tatuajele de pe antebraţele lui şi să îmi amintesc pentru ce am venit, dar unul dintre ele mă fascinează. Porneşte chiar de la încheietura mâinii şi urcă, e o porţiune neagră, apoi se materializează într-o pădure şi un lup, şi nu pot să-mi dezlipesc privirea de la el. Are degete lungi, subţiri şi n-ar fi nicio problemă dacă n-aş fi una dintre acele ţipe care au o problemă cu mâinile frumoase, masculine. Dar simt.

— Te rog, nu începe, murmură mai mult pentru
sine.

îmi ridic privirea spre el. Câteva şuviţe brunete îi cad pe frunte şi jur că n-am înţeles niciodată de ce unii bărbaţi trebuie să aibă un maxilar perfect, cu muchii ascuţite care ies în evidenţă şi e pur şi simplu frustrant.

Sunt pierdută în spaţiu şi habar n-am despre ce vorbeşte. Probabil, despre modul în care mă zgâiesc la el. Dacă aş fi bărbat şi aş arăta ca el, probabil că nu m-ar deranja atenţia pe care aş primi-o, însă el nu pare deloc încântat.

— Bună! reuşesc să îndrug, deşi privirea lui rece e fixată asupra mea. Adelaide e acasă?

Clatină din cap. îmi unesc buzele într-o linie subţire şi expir uşurată pe nări.

— Poţi să îi spui că am venit şi că i-am lăsat asta? împing puţin cutia cu cârja.

— A venit cine şi i-a lăsat ce?

îşi arcuieşte o sprânceană şi îşi încrucişează braţele la piept.

— A venit Zhavia, zâmbesc. Şi i-a lăsat

lucrurile fostului ei iubit cu care şi-o trage de la începutul verii. Poţi să-i transmiţi să şi le bage undeva.

— Fata cu veştile rele?! se încruntă.

— Poftim?

— M-ai sunat, îmi explică.

Deschid gura, o închid la loc. Ca un peşte care se zbate pe uscat.

— Alekzandre...

— Alek, scoate un sunet frustrat. E chiar atât de greu?

Alek.

în loc să îi trântesc vreo replică inteligentă - pe care oricum nu o găsesc acum - îi zâmbesc, amintindu-mi că i-a murit tatăl şi a primit vestea de la o persoană necunoscută. Cred că pot trece cu vedere peste proasta lui dispoziţie.

— Bine, Alek! accentuez. Mulţumesc!

— N-am zis că o să vorbesc cu deşteaptă aia, îmi răspunde pe un ton ironic. Şi poţi s-o faci chiar tu.

îşi ridică bărbia abia sesizabil, indicându-mi să arunc o privire în spatele meu. încă nu sunt pregătită pentru asta, dar presupun că nu am de ales şi că nu are niciun sens să mai trag de timp. Mă rotesc cât de încet pot. Simt întâmpinată de privirea vinovată a fostei celei mai bune prietene ale mele care se îndreaptă grăbită spre mine. Fac un pas în spate şi mă dezechilibrez, împiedicându-mă de cutia aia blestemată. Două mâini ajung pe talia mea, punându-mă înapoi pe picioare, dar fierbinţeala lor dispare atât de repede, încât mă îndoiesc că au fost acolo de la bun început şi rămân cu un gol ciudat în stomac.

— Zhavia, vorbeşte cu mine! mă imploră Adelaide. Lasă-mă să îţi explic!

— Să îmi explici? pufnesc. Cred că am înţeles deja.

E aceeaşi Adelaide, înaltă, cu părul şaten, prins într-o coadă şi acei ochi căprui mari, cu irizaţii verzi, care m-au fascinat mereu. Arată ca Adelaide, are vocea ei, doar că mi-e greu să o recunosc pe fata asta care stă în faţa mea. Pentru că prietenele nu fac ce a făcut ea.

— Nu am vrut să ajungem aici. Voiam să îţi spunem, dar...

— Când? o întrerup. Vara viitoare?

Un Jeep negru opreşte în faţa casei. Adelaide îşi întoarce privirea, distrasă de şatenul care coboară şi se îndreaptă relaxat spre noi. Se opreşte la câţiva paşi în spatele ei, privind încruntat toată scena. Drace, e înalt, dar nu e deloc deşirat. îşi suflecă mânecile de la puloverul vişiniu şi îşi bagă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor.

Priveşte undeva în spatele meu, la Alek şi îi aruncă o ocheadă întrebătoare.

Alek nu se deranjează să îi explice ce se întâmplă.

— Zhavia, îmi pare rău! îmi spune Adelaide, concentrându-se din nou asupra mea.

— îţi pare rău?! repet neîncrezătoare. Dacă ţi-ar fi părut rău, m-ai fi scutit de umilinţa de a afla că cea mai bună prietenă a mea se culcă cu iubitul meu tocmai în ziua în care tatăl tău a murit.

— Nu era tatăl meu, pufneşte ea.

— Nu suntem rude, se aude vocea rece a lui Alek.

Nu asta era important, dar se pare că am atins un subiect sensibil pentru amândoi.

— îl iubeşti? o întreb.

îşi lasă privirea în jos şi încuviinţează ruşinată.

— Numai bine! îi urez ironică.

Cobor treptele cu greu, decisă să dispar cât mai repede de aici, dar vocea ei mă opreşte.

— încă mai vii cu noi, nu?

Am nevoie de câteva clipe să-mi dau seama

despre ce vorbeşte.

— Ai impresia că aş vrea să împart cu voi doi spaţiul dintr-o maşină pentru următoarele... ă... aproape cinşpe ore?

Drumul înapoi spre universitate trebuia să fie ca un fel de excursie. Să facem popasuri, să ne facem alte amintiri şi să nu ne gândim la anul care ne aşteaptă. Acum presupun că îşi vor face amintiri în doi. De asta nici nu am făcut rezervare la avion şi, deşi am permis, nu deţin o maşină. Nu m-am gândit la asta până acum şi aş putea să mai aştept pentru că nu încep cursurile încă, dar nu mai vreau să stau aici.

— Unde mergi? intervine şatenul care până acum nu a scos niciun cuvânt.

Vocea lui e joasă, plăcută.

— La universitate, îi răspund mirată de intervenţia lui.

— Nu zău, Sherlock! în ce oraş?

Poate că brunetul avea dreptate şi nu prea asimilez informaţiile.

— San Diego, îi răspund cu groază, gândindu-mă la drumul lung pe care îl am de parcurs.

— Minunat, rânjeşte. Poţi să vii cu noi.

— Pot?! întreb mirată de oferta lui.

— Nu, în niciun caz.

Glasul rece din spatele meu îmi răpeşte orice fărâmă de speranţă. Poate că oricum nu ar fi fost un plan prea bun. Nu-l cunosc nici pe Alek şi nici pe prietenul său, iar să împart o maşină cu ei pentru mai mult de jumătate de zi poate că nu e chiar cea mai bună idee.

— Eşti o companie îngrozitoare, spune şatenul. Dormi mult şi, când nu dormi, exagerezi cu alcoolul.

— O să încerc să nu mai dorm atât de mult, îl asigură Alek, dar nu pomeneşte nimic de alcool.

Minunat!

— Doar nu te gândeşti serios la asta, îmi spune Adelaide pe acel ton mustrător pe care îl cunosc prea bine.

— Nu cred că mai ai dreptul să îmi judeci alegerile. Iar în momentul ăsta, orice ar fi mai bine decât să te văd pe tine sau pe Carter.

— Atunci am stabilit, rânjeşte şatenul, făcând alţi câţiva paşi în faţă. Plecăm într-o oră.

— Doar nu vorbeşti serios, mârâie Alek, trecând nervos pe lângă mine.

Se opreşte în faţa şatenului. Eu şi Adelaide asistăm tăcute la schimbul lor de priviri.

— Cum spuneam, eşti o companie îngrozitoare.

— Nu-mi place de ea, îi răspunde Alek, iar eu nu-mi dau seama dacă afirmaţia îmi răneşte sentimentele sau nu.

— Ţie nu-ţi mai place de nimeni, i-o întoarce şatenul. Şi oricum nu ţi-am cerut părerea.

— Are un inel de castitate pe deget şi se plânge că iubitul ei a înşelat-o cu cea mai bună prietenă.

Asta a durut puţin. în primul rând, sunt surprinsă că şi-a dat seama ce semnifică inelul de pe mâna mea stângă. în al doilea rând, mă simt rănită pentru că mă judecă înainte să mă cunoască.

Nu mi-e ruşine. E o promisiune pe care i-am făcut-o surorii mele cu mult timp în urmă. Nu am de gând să fac sex înainte de căsătorie pentru că dragostea nu se rezumă doar la asta şi nu mint în legătură cu convingerile mele. Acel inel e ultima legătură pe care o mai am cu sora mea şi mă ţine aproape de ea, deşi ea nu mai e aici.

— E deja beat sau aşa e el? îl întreb pe şaten, refuzând să îi răspund lui Alek.

Şi pentru că nu vreau să mă gândesc că poate de asta am fost înşelată. Pentru că am refuzat să fac sex cu Carter. Pentru că refuz să fac sex înainte de căsătorie.

— Aşa e el.

— E handicapată şi nici nu se poate ţine pe propriile picioare, continuă Alek de parcă nu aş fi prezentă.

— Iar tu eşti un nesimţit cu un morcov în fund, îi răspund. Nu văd cât e de relevant. Şi nu sunt handicapată, ridic tonul.

— Vine cu noi, şatenul ridică indiferent din umeri, înainte ca Alek să-mi mai servească vreo replică. Cât timp îţi ia să îţi faci bagajele?

— A... le am deja făcute.

— Minunat, îmi zâmbeşte, apoi i se adresează din nou lui Alek: o să merg cu ea să îşi ia lucrurile, apoi mă întorc după tine. Aş aprecia dacă te-ai aduna între timp şi nu te-ai apuca de băut înainte de prânz.

Alek se roteşte nervos pe călcâie şi îmi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi dispare în casă. Mi-aş dori ca privirea lui plină de ură să nu mă afecteze, dar o face. Prezenţa mea pare să-l deranjeze, deşi nu i-am făcut nimic - exceptând vestea pe care a aflat-o de la mine.

— Zhavia! Adelaide se pare că şi-a amintit că avea să îmi spună ceva.

— Ţi-am adus lucrurile lui care i rămăseseră la mine. Poţi să faci ce vrei cu ele.

— Te rog, Zhavia! Vino cu noi! Nu poţi să urci în maşina unor necunoscuţi.

îmi dau ochii peste cap.

— Credeam că vă cunosc pe tine şi pe Carter şi uite unde m-a adus asta.

Plec înainte să încep să plâng. Şatenul aşteaptă să ajung lângă el, apoi se îndreaptă spre maşină. îmi deschide portiera şi se oferă să mă ajute, dar refuz politicoasă. Nu simt handicapată. Am doar un picior pe care nu pot să îl folosesc din cauza lui Carter. îmi ia cârja şi o aşază pe bancheta din spate, apoi urcă la volan, în maşină miroase a parfum bărbătesc, iar stomacul îmi ajunge în gât. Singurul parfum cu care sunt obişnuită e cel al fostului meu iubit.

— Eu sunt Malakai, îmi spune în timp ce porneşte. O să trebuiască să îmi explici unde stai.

— Zhavia, şoptesc pentru a nu ştiu câta oară în ultimele zile.

îi ofer indicaţii, apoi încep să rotesc inelul de pe
deget.

— Nu băga în seamă tot ce spune Alek, îmi aruncă o privire compătimitoare, apoi îşi concentră atenţia asupra drumului.

— Nu l-am băgat în seamă, mint.

— Pari stresată.

— Poate, din cauză că urmează să pornesc la drum cu doi necunoscuţi, încerc să glumesc, dar Malakai nu se lasă distras.

— Asta, sau pentru că te întrebi dacă Alek a avut dreptate.

— Poate, recunosc.

— N-a fost mereu aşa, dar acum spune tot felul de tâmpenii pe care nu le gândeşte.

Nu întreb ce s-a întâmplat. Nu vreau să par băgăcioasă. Ne petrecem următoarele minute în tăcere.

— Opreşte aici, îl rog când ajungem în faţa casei mele. Sigur nu te deranjează dacă vin cu voi?

Deja ştiu ce părere are Alek în legătură cu asta.

— Nu, dar dacă spun altceva, să nu mă bagi în
seamă.

îmi ridic sprâncenele şi îmi şterg palmele de blugi, trădându-mi nervozitatea. Aş vrea să cred că încerca să facă o glumă, însă pare teribil de serios şi cred că trebuie s-o iau ca pe un avertisment. De ce ar spune acum ceva, ca mai apoi să se răzgândească?

în ce naiba m-am băgat?

— Presupun că o să ai nevoie de ajutor la bagaje.

Deschide portiera şi coboară, apoi mă ajută şi pe mine, făcându-mă să mă simt inutilă.

— Presupun că ăsta e momentul în care te prezint părinţilor mei, ridic din umeri.

Le-am spus deja ce s-a întâmplat cu Carter şi ştiu că o să îl supună pe Malakai la un interogatoriu care implică de la data naşterii până la bolile de care sufereau stră-stră-stră-bunicii lui, o să îi ia toate datele lui de contact, ale lui Alek şi eventual ale celorlalţi membri din familie. Deja mi-e milă de el.

Par mult mai sigură pe mine decât mă simt. Cuvintele lui Alek îmi răsună în minte şi nu le pot scoate de acolo.

Poate că nu sunt nici oarbă, nici proastă.

încep să cred că sunt naivă.

B K N

Câteodată, chiar am impresia că părinţii mei mă urăsc. De exemplu, în momentul ăsta în care mama propune tot felul de soluţii. O las să caute un bilet de avion, deşi sunt conştientă că nu o să găsească nimic într-un timp atât de scurt. Oricum nu m-ar asculta.

— Ai putea să mergi cu fratele tău, îşi ridică privirea deasupra ecranului de la laptop.

— Sigur, asta ar fi o soluţie... dacă ar fi acasă,
adaug.

Dar nu e. Fratele meu e tot în San Diego, unde lucrează şi nu ar trebui doar să îşi ia câteva zile libere, ci şi să parcurgă drumul dus-întors. în plus, eu şi Jesse nu suntem chiar în cele mai bune relaţii.

— Nu are rost să îi irosim timpul, încerc să o » conving.

L-a trecut pe Malakai prin chinurile iadului şi acum mi-e ruşine să îl privesc în ochi. A ieşit să fumeze, lăsându-mă singură cu mama. E un necunoscut care nu are nicio obligaţie faţă de mine, dar care încearcă să mă ajute şi a răspuns la toate întrebările mamei fără să îşi piardă răbdarea. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi venit Alek în locul lui Malakai şi nu pot să nu zâmbesc, convinsă că ar fi băgat-o pe mama în sperieţi.

— Ar putea să te ducă tatăl tău.

— Tata are treaba. Ce rost are să îl încurc şi pe el?

Mama îmi aruncă o privire dezaprobatoare cu care m-am obişnuit de mult.

— Ai putea să mergi în continuare cu...

— Te rog, nu o spune! o întrerup. Decât să merg cu Adelaide şi Carter, mai bine merg pe jos.

Mama se străduieşte să mă înţeleagă.

— Ştiu că nu îţi place situaţia asta, oftez, dar simt majoră. Ai încredere în mine, măcar o dată, te rog!

Mereu am încercat să îmi mulţumesc părinţii, dar uneori aş vrea să fac lucrurile ca mine, nu ca ei. Şi ştiu că mama este doar îngrijorată pentru siguranţa mea, dar nu are rost să-mi încurc familia din cauza dramelor care se petrec în viaţa mea.

— O să fiu bine!

Mă apropii de ea şi o sărut pe frunte. L-am rugat pe Malakai să îmi coboare geamantanul înainte ca mama să se apuce de căutat alte soluţii, conştientă că nu avea să găsească vreuna.

— Mă tem să nu ţi se întâmple ceva rău.

Aşa cum i s-a întâmplat surorii mele. Din fericire, mama nu pomeneşte nimic despre asta.

— O să fiu bine! îi repet. în plus, i-ai făcut deja poză la permis şi la buletin. Nu cred că mai ai vreun motiv să îţi faci griji.

Şi da, a fost foarte stânjenitor pentru mine.

Se ridică de pe scaun şi mă ia în braţe. Azi e una dintre acele zile în care mama mă iubeşte. E atât de ciudat, să îi simt braţele în jurul meu, învăluindu-mă în căldură. Am învăţat să trăiesc fără dragostea părinţilor mei, dar ştiu că nu aş face nimic altceva decât să o rănesc dacă aş avea o atitudine distantă. întreaga vară, am luat zilele aşa cum au venit,

cu dragoste sau cu reproşuri, şi nu am avut aşteptări. Nu am aşteptări prea mari de la nimic, de fapt. Poate că de asta amintirea lui Carter

împreună cu Adelaide nu mă face să plâng şi să mă închid în mine. Pentru că nu am avut aşteptări prea mari de la relaţia noastră. M-a durut, da. însă nu am visat niciodată că mă voi căsători cu el. Mama a făcut-o. Ea deja mi-a pus la punct întreaga viaţă şi încă speră că îl voi ierta pe Carter, ceea ce, evident, nu voi face.

— Ar trebui să plec, îi spun, desprinzându-mă din îmbrăţişarea ei.

— Să mă suni!

— Din două în două ore, ştiu.

— Ai grijă de tine!

îi zâmbesc şi mă îndrept spre hol să îmi iau geamantanul. Mama trece pe lângă mine şi iese, probabil, ca să îi mai ţină vreun discurs lui Malakai, aşa că îi ofer cinci minute înainte să ies şi eu, trăgând cu greu geamantanul.

— Lasă-mă să te ajut, se oferă Malakai imediat ce mă vede chinuindu-mă.

îl las să ia geamantanul, apoi o îmbrăţişez încă o dată pe mama.

— Să mă suni! îmi repetă cu o expresie îngrijorată.

încuviinţez şi mă îndepărtez. Uneori, mi-e greu
să o privesc pe mama. Eu am moştenit trăsăturile tatălui meu - o claie de păr roşcat, ochi căprui şi mult prea mulţi pistrui -, dar sora mea semăna cu mama. Avea cei mai frumoşi ochi albaştri şi un păr bogat, brunet.

— Te ajut?

Vocea lui Malakai mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Mulţumesc, îl las să ia nenorocita asta de cârjă de care abia aştept să scap şi reuşesc sa urc singură.

— Ce ai păţit la picior? mă întreabă în timp ce îşi trage centura.

— Am alunecat şi am căzut într-o prăpastie.

Malakai pare surprins şi simt nevoia să îi explic:

— Nu glumesc. Chiar asta s-a întâmplat. Lui Carter i-a plăcut mereu în natură.

— în natură?

Se stăpâneşte cu greu să nu râdă, dar eu nu mă pot abţine.

— Nu asta am vrut să spun, fac o grimasă.

— Ştiu, râde şi el. Pot să te întreb ceva?

Nu-l pot opri. Ridic din umeri, în timp ce el mă studiază atent. Are nişte ochi tulburător de albaştri. Malakai e frumos, dar ştiu mai bine decât oricine să confund bunătatea cu altceva. în plus, nu e genul meu. Nu ştiu care e genul meu. Pentru o perioadă am crezut că era Carter, deşi nu mi-am putut imagina niciodată viaţa alături de el. Acum nu mai sunt atât de sigură.

— Spune! îl îndemn.

— Mama ta nu pare o persoană foarte religioasă...

— Nici nu e, recunosc.

— Deci nu eşti vreo fanatică religioasă, nu?

Izbucnesc în râs.

— Nu, nici gând.

— Şi atunci, de ce porţi ăla?

îşi roteşte capul spre mine, iar privirea îi cade pe inel. Eram sigură că aici voia să ajungă, însă nu simt senzaţia aia enervantă de gol în stomac care a apărut

atunci când Alek a făcut referire la inelul meu şi la Carter.

— E o promisiune pe care i-am făcut-o surorii mele acum mult timp.

Inconştient, încep să rotesc din nou inelul.

— Cred că poţi să spui că ea era o fanatică religioasă, zâmbesc. Credea în dragoste, în Dumnezeu, în tot felul de închipuiri.

— Şi tu nu crezi?

— în dragoste sau în Dumnezeu?

— în oricare.

— Nu mai ştiu ce cred, am curaj să recunosc, după mult timp, în faţa unei alte persoane.

Cred că dragostea şi sexul sunt două lucruri complet diferite, nu că ar avea vreo importanţă. Inelul surorii mele a însemnat pentru ea mult mai mult decât reprezintă al meu pentru mine, dar încă îl port de dragul ei. îmi ţin promisiunea pe care i-am făcut-o.

— Era? şopteşte.

Ştiu că se referă la sora mea.

— Da, răspund fără să-i ofer vreo explicaţie.

Spre surprinderea mea, Malakai găseşte drumul spre casa Adelaidei fără să aibă nevoie de indicaţii şi nici nu-mi mai pune vreo întrebare la care să nu vreau să răspund.

Parchează şi se dă jos, fac şi eu acelaşi lucru, cu greu, deloc entuziasmată de drumul care mă aşteaptă. Problema e, de fapt, compania lui Alek care acum stă pe trepte şi îmi aruncă o privire iritată. înţeleg că e nervos şi că nu mă vrea aici, dar nu mă cunoaşte. Nu poate să mă urască doar de dragul de a mă urî, nu?

— A, bun. Aţi venit. Mă gândeam că te-ai oprit să o dezvirginezi, strigă să fie sigur că aud şi eu.

Nu o să-l las să mă scoată din sărite. îmi iau cârja de pe bancheta din spate, înconjor maşina şi mă sprijin de portieră.

— Prinde!

Alek nu-i dă timp lui Malakai înainte să-şi arunce ghiozdanul spre el. Malakai îl prinde cu uşurinţă şi se îndreaptă spre portbagaj. Nu prea

reuşesc să îmi dau seama care e relaţia dintre ei doi şi îi privesc tăcută.

— Dă-mi cheile, îi cere Alek, ridicându-se.

— Ai băut?

— Nu... încă.

— Dă-mi portofelul, îi spune Malakai, fluturând cheile de la maşină.

— De ce?

Alek trece prea aproape de mine. Pentru câteva secunde, nu inspir decât parfumul lui scump şi aş vrea să nu mă pierd atât de uşor în tot felul de amănunte, dar încă îmi amintesc că mâinile lui au fost acolo, pe talia mea, chiar dacă pentru puţin timp. Simt un fior de pe şira spinării până în vârful degetelor de la picioare.

— Să fiu sigur că nu îţi cumperi alcool la prima oprire pe care o facem.

Alek înfruntă privirea lui Malakai. Are maxilarul încordat şi îi zvâcneşte scurt, dar nu se deranjează să facă ce vrea prietenul său. Oare cât de serioasă o fi problema asta a lui Alek cu alcoolul?

— Mă tem că o să trebuiască să mă crezi pe cuvânt. Acum dă-mi cheile.

Malakai cedează şi îi aruncă cheile.

— Animalul tău de companie poate să stea în spate, îşi roteşte privirea spre mine când spune asta.

Scrâşnesc din dinţi. Am o cantitate imensă de răbdare, dar zilele astea nu au fost chiar cele mai bune zile din viaţa mea şi mă tem că, dacă Alek o să continue mult timp aşa, nu o să-i mai înghit prostiile pentru mult timp.

— Doar pentru că tu eşti un animal, nu înseamnă că şi noi, cei din jurul tău, suntem la fel.

Se apropie de mine, luându-mă prin surprindere, îşi trece limba peste buza de sus, captându-mi atenţia şi ştiu că asta intenţiona de

la bun început, însă bucata de metal pe care o are în limbă mă distrage.

— M-am referit strict la tine, îi simt cuvintele în fiecare terminaţie nervoasă din corp.

N-a fost mereu aşa.

Cuvintele lui Malakai îmi răsună în minte înainte să-i servesc vreo replică - nu că m-ar ajuta cu ceva dacă l-aş scoate şi mai mult din sărite. La urma urmei, sunt nevoită să îl suport multe ore.

îi înfrunt privirea şi regret imediat. Nu are nimic de-a face cu nuanţa neobişnuită a irisurilor sale -, deşi culoarea lor îmi taie respiraţia. Simt de-a dreptul gri, precum norii înainte de furtună. Nu are nimic de-a face nici cu intensitatea cu care mă priveşte. Arată de parcă e pe cale să mă strângă de gât.

Sentimentul de regret care-şi face apariţia se datorează primelor cinci secunde în care privirile noastre se intersectează, iar Alek încă nu are toate cărămizile din zidul ăla pe care l-a construit în jurul lui aliniate aşa cum trebuie şi nu-l apără în totalitate. Pentru câteva secunde, a apărut o fisură care i-a trădat sentimentele şi nu am văzut decât durere. A dispărut cât ai pocni din degete, dar sunt sigură că a fost acolo.

Tind să îi dau dreptate lui Malakai. Alek nu a fost aşa dintotdeauna, aşa că dau înapoi. Nu o să mă cert cu el.

— Ţi s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? îmi înclin capul spre dreapta şi îi zâmbesc. Ţi s-a întâmplat ceva care te-a făcut să crezi că mecanismele astea defensive chiar funcţionează? continui. Şi dacă tot simt fata cu veştile rele, uite încă una: n-o să te ajute. Nici singurătatea şi nici alcoolul, dar n-ai decât să te autodistrugi, dacă asta vrei. Nu-mi pasă ce ai de gând să faci, dar nu mă mai insulta fără motiv. Ai impresia că mă cunoşti doar pentru că am fost părăsită de un

idiot şi n-am de gând să fac sex prea curând? Nu ştii nimic despre mine.

Măcar are bunul simţ să-mi permită să-mi duc discursul până la capăt, dar ar trebui să ştiu mai bine că nu o să dureze.

— Ţi-a mai spus cineva că ai o gură spurcată?

Se joacă din nou cu piercing-ul din limbă, cu o expresie plictisită.

— Cam de câte ori ai auzit tu că eşti o companie plăcută.

— îmi provoci o durere de cap.

— Cred că gândurile tale îţi provoacă o durere
de cap.

— Urcă în maşină!

Deschide portiera din spate şi mă invită să urc şi poate că aş aprecia gestul dacă nu şi-ar flutura mâna spre mine de parcă aş fi un câine neascultător.

închid ochii şi încerc să mă calmez. Am încercat să nu mă las afectată. Am încercat să nu îi răspund la răutăţi, dar se pare că nimic nu funcţionează. Dacă vreau să ajung în San Diego, poate că nu-mi rămâne decât să intru în jocul lui tâmpit pentru o perioadă,

deşi pentru el nu pare a fi un joc - aşa e el. îmi deschid ochii şi zâmbesc larg, trecând pe lângă el. Dintr-o mare greşeală, am grijă să-mi sprijin toată greutatea pe cârjă, iar cârja pe piciorul lui.

— Futu-imor...

— Vai, îl întrerup, folosind cea mai inocentă voce posibilă. Te-am lovit? N-am vrut, dar vezi tu, sunt puţin handicapată şi nu mă ţin prea bine pe propriile picioare. îmi pare atât de rău, Alekzandre! Sper să mă ierţi.

Eu zâmbesc, el mă priveşte cu ură.

— Am prins ideea, Malakai apare între noi într-o fracţiune.

Am şi uitat de el. Se pare că a asistat la întreaga scenă şi-mi imaginez că s-a amuzat

teribil. îmi întinde mâna, ajutându-mă să urc, apoi pufneşte în râs.

— Ţi-am zis să nu ţi-o mai cauţi cu lumânarea, îi spune lui Alek înainte să închidă portiera.

Urcă amândoi în maşină - Alek, la volan, iar Malakai, în locul din dreapta. Din nu ştiu ce motiv, Alek ţine neapărat să-mi amintească de ura intensă pe care mi-o poartă şi îmi aruncă o privire nervoasă peste umăr.

îi rânjesc inocent şi îmi ridic mâna, fluturându-mi frenetic degetele.

— E nebună! bolboroseşte, dar nu ştiu dacă vorbeşte cu Malakai sau cu sine.

O să fie un drum lung.

BOOKZONE

You're dislocated, don't be like that

— Callaghan...

And you smile when you dive in, like you're never coming back

Ce naiba?

— Ce vrei, D'Andre?

So hold my body, yeah, hold my breath

— Să ştiu de ce te comporţi ca un dobitoc.

See your face when I blackout, I'm never coming back

— Că aşa simt eu, evident!

Am adormit cu căştile în urechi, dar una dintre ele mi-a alunecat şi acum ascult muzică şi conversaţia din maşină în acelaşi timp. Mă simt de parcă trag cu urechea şi ştiu că ar trebui să dau vreun semn care să le dea de înţeles că m-am trezit şi că îi aud, dar nu o fac, pentru că nu doar Malakai vrea să ştie de ce Alek se comportă ca un dobitoc.

Tăcerea din maşină a devenit atât de sufocantă la un moment dat, încât am preferat să îmi bag căştile şi să încerc să adorm.

— Nu, nu eşti aşa, îl contrazice Malakai.

Acum regret că nu l-am întrebat pe Malakai mai multe despre Alek. De când se

cunosc? De ce îl suportă? Probabil că mi-ar fi răspuns.

îmi ţin ochii închişi, fără să mă mişc.

— Trebuie să încetezi.

— Are legătură cu nesuferita de pe bancheta din spate? întreabă Alek pe un ton indiferent.

Nesuferita ?!

Mă abţin să nu pufnesc.

— încep să cred că ai un morcov în fund.

— Stai liniştit, Kai! Virginele nu sunt genul meu.

— Ai de gând să încetezi?

Malakai pare că e pe cale să îşi piardă răbdarea după tonul din ce în ce mai iritat al vocii. Asta e ceva nou.

— Nu înţeleg de când te-ai transformat în bunul samaritean, îi răspunde Alek. Aş aprecia dacă nu m-ai implica în actele tale de caritate.

— Nu e un act de caritate. De când eşti atât de pornit împotriva tuturor? înţeleg că tocmai ţi-a murit tatăl. Nu e ca şi cum eu nu am ambii părinţi morţi.

Reuşesc cu greu să nu deschid ochii, dar discuţia dintre ei devine din ce în ce mai personală şi încep să mă simt vinovată.

— Nu e ca şi cum eu nu eram acolo, se apără Alek. Dar nu despre asta e vorba - n-are nicio legătură cu tata. Pur şi simplu, nu simt de acord cu faptul că i-ai sugerat că poate să vină cu noi. Mă scoate din minţi şi nu-şi ţine gura. Poartă inelul ăla ridicol care practic e o declaraţie că n-are de gând să şi-o tragă cu nimeni decât dacă găseşte vreun prost care să o ceară în căsătorie, apoi se întreabă de ce naiba a fost înşelată. Şi mai trebuie şi ajutată să se mişte dintr-o parte-n alta.

înghit în sec.

— Uau, pufneşte Malakai. Nu credeam că eşti chiar atât de idiot, Alek. Credeam că tu, dintre toţi, ar trebui să ştii mai bine înainte să judeci.

De data asta, Alek se pare că nu are nimic de zis.

— E decizia ei. Poate să-şi tatueze pe frunte o declaraţie împotriva sexului şi tot n-ar trebui să fie treaba ta. în plus, are ceva de-a face cu o promisiune pe care i-a făcut-o surorii ei, nu că te-ar interesa asta.

— E moartă? Dacă era ca ea, nu pot decât să mă
bucur.

— Opreşte maşina! izbucnesc.

Nu-mi recunosc vocea. Malakai îşi roteşte capul spre mine, privindu-mă îngrijorat.

— Opreşte! ţip.

— Zhavia, Alek nu vorbea serios, încearcă Malakai să intervină în favoarea lui Alek şi îl urăsc pentru asta.

îmi tremură mâinile şi nu sunt atât de departe de a izbucni în plâns. Poate să spună orice despre mine. O să trec peste orice răutate, peste orice insultă şi peste orice prostie i-ar ieşi din gura aia spurcată. însă a mers prea departe.

Alek semnalizează şi trage pe dreapta. Deschid portiera şi cobor, fără să-mi mai iau cu mine şi cârja aia stupidă. Cred că o să cedez nervos. îl urăsc pe Carter pentru ideile lui idioate care m-au adus în stadiul în care nu mă pot sprijini pe ambele picioare. îl urăsc pe Alek pentru că nu gândeşte înainte să vorbească. îl urăsc pe Malakai pentru că încă încearcă să îi ia apărarea, indiferent de cuvintele ce îi ies pe gură.

— Zhavia!

Ştiu că dacă ar vrea să mă oprească, Malakai m-ar ajunge imediat. Nu e ca şi cum mă mişc cu viteza luminii. în schimb, nu o face.

Reuşesc să mai fac câţiva paşi înainte să fiu întreruptă de vocea lui Alek:

— Unde ai impresia că mergi?

Nu răspund. Mă ajunge din urmă şi păşeşte în acelaşi ritm cu mine. Eu şchiopătez, iar el merge lejer, cu mâinile în buzunare. Cât îl urăsc în secunda asta.

— întoarce-te!

Scrâşnesc din dinţi, încercând să-mi înfrânez dorinţa de a-i da una sau de a mă întoarce şi a de a-i sparge parbrizul.

— Zhavia...

îmi şterg lacrimile cu mânecile de la pulover. N-am de gând să-i ofer satisfacţia de a mă vedea plângând. Urăsc modul în care îmi pronunţă numele.

— Zhavia! repetă.

— Du-te dracului! ţip la el.

— Eu...

— Nu asta ai vrut să spui? continui să ţip, fără să mă opresc. Te-a luat gura pe dinainte? Eşti un dobitoc care nu-şi poate filtra cuvintele? Eşti cel mai josnic om pe care l-am cunoscut vreodată!

Dacă i-aş semăna câtuşi de puţin, aş încerca să-l rănesc la rândul meu. Să-i spun că sper că a cunoscut pierderea şi a suferit după o persoană care a însemnat ceva pentru el. Să-i spun că mă bucur, dar nu o fac. Nu simt atât de josnică.

— Bine, presupun că o merit, dar nu asta am vrut să spun.

Clatin neîncrezătoare din cap.

— Sincer, nu vreau să ştiu ce ţi-a mai trecut prin minte. Orice a fost, scuteşte-mă.

Calc strâmb şi mă dezechilibrez. Mâinile lui Alek ajung pe corpul meu, lipindu-mă de el, ceea ce doar înrăutăţeşte lucrurile. Plâng iar şi

mă gândesc la posibilitatea de a mă sprijini de el, dar naiba să-l ia de idiot, cu tot cu parfumul lui idiot şi cu existenţa lui idioată. îl împing cu toată puterea de care sunt în stare, apoi mă întorc la maşină. Nu o să ajung prea departe de una singură.

N-am nevoie de mila lui Alek. N-am nevoie de nimic de la el. Sincer, aş prefera să nu mai vorbească pentru tot restul drumului. Să nu mai respire.

Malakai aşteaptă sprijinit cu spatele de maşină.

— Urcă în faţă! îşi înclină capul, făcându-mi semn să urc în locul lui.

Mă conformez şi urc. Arunc o privire în oglindă, zărindu-l pe Alek apropiindu-se, cu palmele ridicate şi cu o expresie confuză.

— Treci în spate şi taci sau ai cuvântul meu că te bag în portbagaj!

Am schimbat locurile. Malakai conduce, eu stau în dreapta lui, iar Alek stă în spate.

— N-am vrut să...

— Taci! ţipăm şi eu şi Malakai în acelaşi timp.

— Bine, fie. Cum vreţi. Nu ştiu zău cine are un morcov în fund.

— Taci odată! îl roagă Malakai pe un ton exasperat.

— Nu-mi spune ce să fac.

— Spune odată ce ai de spus! oftez şi îi arunc o privire peste umăr.

îşi arcuieşte o sprânceană.

— N-am nimic de spus, mulţumesc pentru oportunitate!

— Eşti înapoiat mintal?

— Eşti prostituată?

— Poftim? îl privesc cu ochi mari, nedumerită.

— Credeam că excludem tot ce e imposibil, ridică indiferent din umeri.

Inspir încet, încercând să mă calmez. Nu-mi dau seama de ce mă provoacă mereu şi ce are de câştigat din asta.

— Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele, Alekzandre, dar chiar cred că eşti puţin înapoiat mintal, rânjesc.

— în primul rând, n-ai cum să răneşti cu ceva ce nu există. în al doilea rând, bine că nu-i pasă nimănui ce crezi tu.

— Serios, e ceva în neregulă cu tine, mă încrunt.

— Bun, copii. Am prins ideea. Cred că toată lumea e obosită, iar eu în niciun caz n-am cum să conduc cu toată drama care pluteşte în aer, aşa că o să oprim la primul hotel care-mi iese în cale.

— Ce-ai zis?! îmi rotesc privirea furioasă spre Malakai.

— Asta nu e o idee chiar atât de proastă, îl aprobă Alek.

— îmi pare rău, Zhavia! Eşti în minoritate, spune Malakai.

îi arunc o căutătură urâtă, nevenindu-mi să cred cât de repede schimbă taberele atunci când e în interesul său. Presupun că trebuia să mă aştept la asta, dar nu înseamnă că sunt mai puţin surprinsă.

îmi sprijin capul de geam şi renunţ. Poate că aş avea o şansă cât de mică de câştig dacă ar trebui să lupt împotriva unuia dintre ei, dar în niciun caz nu o să câştig dacă ei fac echipă. Nu vreau să recunosc, dar chiar nu e o idee atât de proastă. în curând, o să se întunece şi mai avem de parcurs mai bine de jumătate din drum - asta dacă nu ne mai oprim de o sută de ori din diverse motive. Iar aerul din maşină devine din

ce în ce mai tensionat şi irespirabil. Prefer să nu mă mai gândesc la cuvintele lui Alek. Nu fac decât să mă rănesc la nesfârşit, iar lui oricum nu îi pasă. O să încerc să uit ce-a spus dacă vreau să ajungem întregi la destinaţie.

Alek decide să-şi ţină gura în următoarea jumătate de oră, până când Malakai zăreşte un motel şi decide să rămânem aici. Nu mă încântă deloc cum arată, dar nici măcar nu mă mai deranjez să protestez. Oricum nu o să mă bage în seamă. Clădirea pare puţin cam dărăpănată şi nici măcar nu reuşesc să desluşesc numele - lipsesc prea multe litere, iar cele care pâlpâie o fac atât de slab încât am impresia că privirea îmi joacă feste.

— Serios? Aici ţi-ai găsit să opreşti?

Malakai îl ignoră pe Alek şi coboară din maşină. Ţine portiera deschisă şi rămâne pe loc, gândindu-se la ceva, apoi îşi bagă capul înapoi în maşină:

— Merg să văd dacă au camere. încercaţi să nu vă omorâţi între voi.

Şi pleacă, lăsându-mă cu un Alek care pufneşte nervos din cinci în cinci secunde, ca un cal nărăvaş. Oare ar fi fost chiar atât de îngrozitor dacă aş fi ales să merg cu Adelaide şi Carter? Adică, ce se putea întâmpla mai rău de atât? Cred că nici dacă m-aş fi aflat în maşină cu ei aerul nu ar fi fost la fel de tensionat.

Alek se foieşte pe bancheta din spate, apoi apare brusc lângă mine, pe jumătate strecurat printre scaune.

— Ce naiba faci?

Se întinde pe deasupra mea, sprijinindu-se cu mâna de scaunul şoferului.

Uit să mai respir sau refuz să o fac pentru a nu-i inhala parfumul. E prea aproape de mine. Mă împing în scaun, încercând să mă fac mică şi

invizibilă şi să dispar, dar Alek nu pare să realizeze că în timp ce se întinde ca să scotocească după ceva prin torpedou, cămaşa i se ridică şi îi dezveleşte o porţiune de piele. în ciuda faptului că mă scoate din minţi şi îl urăsc, o să admit că-mi oferă o privelişte pe cinste. înghit în sec şi îmi amintesc să respir.

— Am găsit, se retrage şi simt un gol ciudat în stomac.

O fi regret sau uşurare?

Se pare că m-a torturat doar pentru a căuta un CD. îl strecoară înăuntru, apoi se retrage cuminte la locul lui.

Presupun că alegerile sale muzicale n-ar mai trebui să mă surprindă, însă sunt sigură că nu se aştepta să recunosc sau, mai mult, să ştiu şi versurile de la piesele de la The Weeknd. Spre nefericirea lui, le ştiu. Şi, spre nefericirea lui, îmi place să cânt şi nici măcar prezenţa lui n-o să mă împiedice să fac asta.

îmi spun că nu e aici şi încep, pur şi simplu, să cânt. Pentru că îmi place. Pentru că pot. Pentru că-mi permite, pentru câteva minute, să mă desprind de realitate.

I left my girl back home

I don't love her no more

And she'll never fucking know that

These fucking eyes that I'm staring at

Let me see that ass

Look at all this cash

And I emptied out my cards, too

Now I'm fucking leaning on that

Bring your love, baby, I could bring

my shame Bring the drugs, baby, I could bring my pain I got my heart right here I got my scars right here Bring the cups, baby, I could bring the drank Bring your body, baby, I could bring you fame And that's my motherfucking words, too Just let me motherfucking love you

Cânt până la final şi sunt atât de pierdută încât aş putea să cânt şi următoarea piesă dacă Malakai nu ar deschide portiera. îşi roteşte capul de la mine la Alek şi înapoi de câteva ori, iar cutele de pe fruntea lui se adâncesc atât de rău că încep să-mi fac griji.

— Ce naiba i-ai făcut? mă întreabă.

Acum se uită la Alek şi-mi rotesc şi eu capul. Alek se uită la mine. Mă bufneşte râsul când îi văd expresia. Dintr-odată, nu mai pare chiar atât de arţăgos şi cred că ştiu şi de ce. Cred că se aştepta să încep să lălăi aiurea, fără să am vreo treabă cu cântatul. Cred că am uitat să-i spun că am fost solistă într-o formaţie în timpul liceului. Muzica m-a ajutat să trec peste moartea surorii mele mai mult decât a făcut-o orice altceva.

Mă scanează atent. Habar n-am ce caută. Mă priveşte oarecum diferit. De asta a fost nevoie ca să nu mai fie atât de... el? Dacă ştiam, îi cântam zece piese de la The Weeknd până acum şi mă scuteam de o tortură psihică.

— Nu ştiu ce are, îi răspund lui Malakai.

Alek îşi drege glasul.

— Ţine, Malakai îi aruncă o cheie.

— Şi eu?

— îmi pare rău, rânjeşte Malakai şi cred că o să încep să-l urăsc, dar nu aveau decât două camere, iar eu chiar vreau să mă odihnesc.

Se îndreaptă spre portbagaj, îşi ia ghiozdanul, apoi dispare, lăsându-mă din nou cu Alek.

Nu se poate întâmpla asta.

— Nu credeam că o să ajung vreodată să urăsc un inel atât de tare! mi-o trânteşte înainte să coboare din maşină.

Ce naiba s-a întâmplat?

— Ai de gând să mă aştepţi? ţip în urma lui Alek, frustrată de faptul că el nu are vreo infirmitate şi păşeşte relaxat, lipsit de griji.

De ce mi-ar face Malakai una ca asta? Nu că aş fi preferat să împart camera cu el, dar mi se pare că mă torturează intenţionat, obligându-mă să petrec împreună cu Alek mai mult timp decât ar fi necesar.

— Nu e vina mea că ai picioare scurte, îmi strigă
înapoi.

Pentru o secundă, m-am panicat că mi-am uitat ghiozdanul acasă, dar Malakai cred că l-a coborât odată cu geamantanul şi l-a dus direct la maşină. O să îi mulţumesc pentru asta. Acum aş fi scotocit după haine şi altele prin geamantan. Şi acum îi sunt recunoscătoare şi mamei care mereu mi-a spus să îmi pun câteva lucruri într-un rucsac pentru că nu se ştie niciodată.

Dacă ar şti câtă dreptate a avut.

Nu se ştie niciodată peste ce nebuni dai.

Alek se roteşte brusc şi vine spre mine. îmi smulge ghiozdanul de pe umăr şi încetineşte pasul.

— Nu oboseşti niciodată? îl întreb curioasă.

Pentru că eu am obosit. Nu sunt obişnuită să fiu
în alertă tot timpul şi se pare că asta e o condiţie atunci când stai prin preajma lui Alek.

— Vrei să îţi mai cânt ceva? râd.

— Vocea ta e groaznică.

— E la fel de groaznică pe cât eşti tu de prietenos.

E ceva în legătură cu Alek care mă sâcâie. Dincolo de faţada asta pe care se străduieşte din greu să o menţină. Dincolo de privirea tristă şi rătăcită.

— Nu mă mai analiza! se răsteşte la mine.

îmi menţin privirea în faţă până când începe să urce scările, iar eu rămân în urmă. Nu îşi dă seama că m-a pierdut pe drum decât atunci când ajunge sus şi se roteşte cu faţa spre mine. Lasă ghiozdanele jos, apoi coboară scările şi se opreşte în faţa mea.

— Ce faci? îl întreb suspicioasă când îmi ia cârja şi îmi întinde braţul.

— Te ajut să urci. Nu e evident?

— Mulţumesc, dar mă descurc.

— Nu fi încăpăţânată.

îl analizez aşa cum a făcut-o el în maşină, încercând să ghicesc ce e în mintea lui. Se dovedeşte a fi imposibil.

— Ce te-a apucat dintr-odată?

— Simt obosit şi aş vrea să dorm.

— Ca să vezi... Alekzandre Callaghan e la fel ca noi, muritorii de rând.

Alekzandre Callaghan.

Am mai auzit undeva numele ăsta. îmi îngustez privirea şi urc o treaptă, mai aproape de el.

— Alekzandre Callaghan, îi repet numele pe care l-am auzit de la Malakai.

— Ai mai spus asta o dată, îmi atrage atenţia.

— Nu, clatin din cap. Acel Alekzandre Callaghan.

— Acel Alekzandre Callaghan?! M-ai pierdut.

îmi amintesc de ce faţa lui mi se părea

atât de cunoscută. Pentru că în urmă cu câţiva ani, poate doi sau trei, poza lui apărea în două articole din cinci. A scris un roman care a luat nu ştiu ce premiu pentru literatură şi îi tot discutau viitorul potenţial. Acum îmi amintesc. Frânturi. Nu-mi amintesc nici titlul şi nici ce premiu a luat, dar simt sigură că e vorba despre el.

— Eşti scriitor, şoptesc mai mult pentru mine.

Am impresia că vrea să mă împingă pe scări.

Atât de urât se uită la mine.

— Nu! mă contrazice. Asta ar însemna că scriu, ceea ce n-am mai făcut de câţiva ani buni.

— De ce?

Se încordează într-o fracţiune. N-am pus întrebarea potrivită.

— Mişcă-te!

Se roteşte şi mă lasă pe scări. Minunat! Partea proastă e că nu se deranjează să-mi înapoieze cârja şi sunt suficient de încăpăţânată încât să nu îi atrag atenţia. îl privesc cum ia ghiozdanele şi se uită derutat la numerele de pe uşi şi ar fi amuzant, dacă nu m-ar frustra atât de mult. înfrântă, mă aşez pe trepte.

— La 125, îl aud strigând.

Mă doare puţin piciorul şi nu mi-ar prinde bine o pauză doar de la mers, ci una şi de la Alek.

Scot telefonul din buzunar ca să constat că nu mai are baterie şi în curând trebuie să o sun pe mama. Asta, plus că voiam să caut pe Google să văd ce a scris

Alek, dar se pare că trebuie să amân. Mai rămân aici vreun sfert de oră, apoi mă ridic şi decid să caut camera cu numărul 125. După ce că am nevoie de tot curajul ca să apăs pe clanţă atunci când în cele din urmă o găsesc, constat că Alek a încuiat-o. Mă zgâiesc minute în şir la uşa care cândva a fost albă, dar care acum are o nuanţă închisă de crem şi de pe care se scorojeşte vopseaua. Bat o dată. Şi încă o dată. Şi încă de alte cinci ori, apoi renunţ.

Nu am baterie la telefon.

Nu ştiu în ce cameră stă Malakai. începe să-mi fie frig.

Alek m-a lăsat afară.

Nu am cheia de la maşină.

Am avut impresia că o să aibă loc un miracol şi o să mă pot înţelege cumva cu Alek - presupun că asta mă face proastă, oarbă şi naivă, toate la un loc.

Mă aşez, cu spatele sprijinit de balustrada de vis-â-vis de uşă şi îmi strâng genunchii la piept. Nici măcar nu am la ce să ascult muzică, ghiozdanul meu

care am nevoie. îmi ■se fruntea de genunchi şi lip adânc. oftez

e în cameră şi stau şi îngheţ. O răceală e ultimul lucru de

îmi ridic privirea spre un Malakai care mă priveşte confuz.

— Nu te-am auzit venind, încerc să mă scuz.

— Ce naiba faci?

Ridic din umeri. — Unde e Alek?

îi fac semn cu bărbia spre uşa încuiată. Malakai îşi roteşte privirea, apoi se apropie de uşă şi începe să bată cu putere în ea.

— N-o să-ţi răspundă, îi spun sigură pe mine. Am încercat deja.

— Idiotul naibii.

— Unde mergi?

— Să văd dacă am de unde să-mi iau o cafea şi ceva de mâncare. Vrei?

Clatin din cap.

— E mai frig în cameră decât afară, dar ţine.

îmi întinde cheia de la camera lui. Refuz să o iau.

Mi se pare că deja a făcut suficiente pentru mine şi nu simt responsabilitatea lui.

— Mulţumesc, dar o să aştept. Poate, îi vine mintea la cap.

— Da, nu prea cred că o să se întâmple. Ia cheia! O să dorm eu în maşină.

îmi întinde mâna şi mă ajută să mă ridic. Palma lui e neobişnuit de fierbinte.

— Mulţumesc! îi zâmbesc stingheră.

— N-ai pentru ce!

Pe breloc e gravat numărul 143, ceea ce înseamnă că am de mers tocmai până în celălalt capăt.

— Nu trebuie să dormi în maşină, îi spun înainte s-o iau din loc. Adică... ă... cred că putem împărţi camera... Nu ştiu cum să fac asta să nu sune aiurea, recunosc.

Malakai rânjeşte.

— Ştiu.

Apoi pleacă. Habar n-am ce-a însemnat asta, dar nici nu îmi mai bat capul ca să-i înţeleg. Mă rotesc pe călcâie şi pornesc spre cameră. Uşa se descuie cu greu şi trebuie ba să o trag spre mine, ba să o împing şi îmi face o mie de nervi.

Iar după ce intru în cameră, am impresia că mai bine m-aş fi oferit eu să dorm în maşină. Malakai a avut dreptate. E mai frig decât afară.

Închid uşa în urma mea şi mă îndrept spre pat. Oricât ar fi de frig, nu mai suport mult timp papucii şi ciorapul medicinal. Nu am haine de schimb, nu am încărcător la telefon, nu am absolut nimic şi toate astea i se datorează lui Alek.

E doar o noapte, încerc să mă conving.

Mă descalţ şi rămân în şezut, pe marginea patului. Nu am suficientă încredere încât să mă strecor sub aşternuturi. Aerul e aproape irespirabil şi mă ridic să deschid geamul N-are cum să se facă mai frig de atât.

Se aud nişte bătăi scurte în uşă şi mă îndrept într-acolo, gândindu-mă că poate Malakai s-o fi răzgândit şi vrea să îndure frigul alături de mine, dar în niciun caz nu mă aşteptam să dau ochii cu Alek. Se pare că i-a venit mintea la cap în cele din urmă. Ţine în braţe ghiozdanul meu şi aşază cârja lângă perete. Şi-a înlocuit cămaşa cu un tricou alb şi o geacă de piele, iar în subconştientul meu cred că mă urăşte rău de tot, altfel nu-mi explic de ce-mi amintesc de minutul ăla în care s-a întins prin faţa mea.

— Ce vrei?

încerc să îi blochez calea, dar tot reuşeşte să se strecoare pe lângă mine. Mirosul de gel de duş mă izbeşte din plin şi deja regret că a intrat în cameră. N-o să scap de parfumul lui nici dacă o să dorm cu geamul deschis.

îmi aruncă ghiozdanul pe pat.

— De ce naiba stai cu geamul deschis?

Aş vrea să nu-l urmăresc cu privirea când se roteşte şi închide geamul. Să nu observ cum îi atârnă jeanşii pe şolduri. Ce naiba am?!

— Serios? izbucnesc. Asta ai de spus? Nicio scuză pentru că m-ai lăsat afară?

Se roteşte şi mă priveşte încruntat.

— Nu, spune sigur pe el.

Nu! Evident că nu! Măcar acum o să-mi pot pune telefonul la încărcat.

Ia ghiozdanul lui Malakai, apoi iese din cameră fără niciun avertisment şi închide uşa în urma lui. Rămân confuză, întrebându-mă dacă asta e starea generală a oamenilor care stau pe lângă Alek.

îmi deschid ghiozdanul şi caut încărcătorul. Probabil că trebuia să o sun pe mama cu ceva timp în urmă şi trebuie s-o fac înainte ca ea să-l sune pe Malakai.

Pentru că pe lângă faptul că i-a făcut poze la acte, i-a mai luat şi numărul de telefon. De parcă nu m-a umilit suficient.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschide, iar Alek intră ca la el acasă. îşi dă ghiozdanul jos de pe umăr şi-l lasă pe pat, alături de pătura pe care o ţinea în braţe. îl privesc fără să scot vreun sunet. Oricum pare să fie pierdut în lumea lui şi nu mă observă. Scoate un hanorac vişiniu şi îl aruncă spre mine. îl prind la timp şi îl strâng în braţe, nu pentru că mi-ar fi drag, ci pentru că simt atât de derutată încât mă tem că o să mi-l ia înapoi în orice secundă, întrebându-mă cum îmi permit să îi ating lucrurile şi încerc să-mi maschez tremuratul mâinilor. Ce naiba e în mintea lui?

— Nu mai sta cu geamul deschis, scuipă cuvintele de parcă-i ard gâtul.

Nu apuc nici măcar să-i mulţumesc. Merg şi încui uşa în urma lui. Nu mai am nevoie de nicio surpriză în seara asta.

Baia e mică, dar măcar nu dau peste niciun gândac, aşa cum m-am aşteptat. Din fericire, apa nu e chiar atât de rece şi risc să fac un duş cât pot de repede, fără să-mi spăl părul, apoi trag pe mine o altă pereche de jeanşi, un tricou şi hanoracul lui Alek în care înot. îi suflec mânecile până la încheieturi şi urc în pat, decisă

să o sun pe mama în sfârşit. Nu răspunde.

Tastez pe Google *Alekzandre Callaghan* şi încep să mă uit prin rezultate. Nu m-am înşelat. Acum trei ani, Alek a câştigat premiul Bram Stoker pentru romanul lui de debut, dar nu găsesc niciun articol nou. Aş putea să-i cumpăr cartea, dar nu sunt sigură dacă asta n-ar însemna cumva că i-aş invada intimitatea şi mai mult decât o fac deja. Ştiu că e la un clic distanţă, disponibil pentru toată lumea, dar mi-ar fi mult mai uşor dacă nu l-aş fi cunoscut vreodată. Iar literatura horror nu e genul meu.

Arunc telefonul pe pat, ca să nu cedez şi să o cumpăr. De ce nu a mai scris nimic de câţiva ani buni? Nu mă priveşte ce s-a întâmplat cu el, dar asta nu înseamnă că-mi pot reduce gândurile la tăcere.

Şi, Doamne, mă sâcâie enorm de mult!

Trag pătura pe mine şi mă hotărăsc să dorm, înainte să fac vreo prostie - cum ar fi să merg să-l caut sau să-i citesc cartea.

însă se dovedeşte mai greu decât credeam. Hanoracul e îmbibat în parfumul lui care am impresia că, la rândul lui, se îmbibă în pielea mea.

Cred că o să fie o noapte lungă...

Cred că mi-ar fi fost mai bine dacă aş fi dormit intr-un iglu.

Mă ridic cu greu din pat, amorţită şi îngheţată, fără să renunţ la pătură. Mi-o aşez pe umeri şi o strâng pe lângă corp.

— Acum vin! mormăii când bătăile în uşă începură din nou.

Iar trebuie să mă împing în uşă, să o trag spre mine şi să o zgâlţâi ca să o pot descuia.

— Ai dormit bine? e primul lucru care mă întreabă Malakai după ce reuşesc să îi deschid uşa.

— Nici că se putea mai bine, pufnesc.

— Ţi-a fost frig?

— Tu ce crezi, Sherlock?

îmi ridic privirea spre el. De ce Dumnezeu trebuie să fie atât de înalt? Şi de ce arată de parcă urmează să aibă o şedinţă foto pe când eu simt sigură că arăt de parcă am dormit într-un tomberon? îmi aşez pătura mai bine pe umeri.

— Plecăm oricând eşti tu gata.

— Fac un duş şi cobor. Alek? întreb cu un nod în gât.

— E în maşină. Doarme.

— A dormit în maşină? mă încrunt.

Malakai încuviinţează.

— De ce naiba n-a împărţit camera cu tine?

— Pentru că e Alek şi pentru că e încăpăţânat.

Asta era deja evident.

— Ne vedem la maşină.

Închid uşa în urma lui şi mă îndrept spre duş, renunţând cu greu la pătură şi la hanoracul fără de care acum chiar aş fi fost îngheţată. Nu-l acuz pe Malakai pentru alegerile proaste în privinţa cazării. Mă bucur doar că nu mai trebuie să petrec nicio noapte aici.

Mai am în ghiozdan nişte haine curate pe care le îmbrac după ce fac duş şi iau înapoi hanoracul lui Alek, chiar dacă risc să îşi bată joc de mine. Mă spăl pe dinţi, îmi prind părul într-un coc şi îmi strâng lucrurile. Ajung la maşină în mai puţin de douăzeci de minute, ceea ce e un oarecare record. însă asta se datorează faptului că nu mi-am spălat părul. Uscătorul e pe undeva prin geamantan şi nici nu voiam să îi fac să aştepte prea mult.

Malakai coboară şi mă ajută cu ghiozdanul şi cârja, dar nu încearcă să îmi ia pătura. Alek stă pe bancheta din spate, cu capul sprijinit de geam şi ochii închişi. Nu-mi dau seama dacă doarme sau nu.

— Putem pleca? mă întreabă în şoaptă.

— Da, zâmbesc şi îmi pun centura, făcându-mă comodă.

Malakai nu vorbeşte prea mult. Mă gândesc că, poate, e genul de om care nu poate funcţiona prea bine înainte să îşi bea cafeaua, aşa cum sunt şi eu.

Suntem pe drum deja de mai bine de o oră şi aproape aţipesc când Alek începe să mormăie ceva indescifrabil. Poate că vorbeşte în somn. îmi ţin ochii închişi şi încerc să adorm, dar

el continuă să scoată nişte sunete teribil de ciudate.

Deschid ochii şi îi arunc o privire lui Malakai, care pare la fel de surprins ca mine.

— Alek? mă rotesc spre el.

Nu-mi răspunde.

— Alek!

Nu arată prea bine. Are fruntea transpirată şi buzele crăpate şi simt destul de sigură că aseară nu era aşa. E aşa încă de când am urcat în maşină? îmi deschid centura şi încerc să-l trezesc, dar oricât de tare îl zgâlţâi, nu reacţionează. îmi trag scaunul mai în spate şi mă rotesc, încercând să ajung lângă el. Mă lovesc la picior, trag un şir de înjurături colorate spre amuzamentul lui Malakai, dar ajung lângă el.

— Alek?

îmi lipesc palma de fruntea lui. Geme înfundat şi îşi roteşte capul spre mine.

— Malakai?

— Da? îmi aruncă o privire peste umăr.

— Aş vrea să cred că se preface, dar nu cred că se simte prea bine.

Malakai îi aruncă o privire îngrijorată. Am nişte pastile în ghiozdan, dar nu ştiu cum o să îl ajute dacă Alek nici măcar nu se trezeşte.

— Alek! îmi încerc norocul din nou.

— Mh...

Mh e mai bine decât nimic.

— Trezeşte-te! îl rog. Am nişte pastile, îi spun lui Malakai, dar tot cred că ar trebui să îl ducem la un spital. N-arată deloc bine.

— Nu o să îi placă asta.

— Oricum nu îi place nimic, pufnesc.

— Asta cam aşa e.

îşi deschide ochii abia când Malakai

opreşte într-o benzinărie să alimenteze. Se încruntă şi priveşte confuz în jurul lui, iar prezenţa mea nu pare să îi facă bine la starea de spirit.

— Vrei un ceai? Nişte apă?

Clatină din cap.

— Vreau să dorm, îmi spune, rotindu-se cu totul spre mine.

— Sigur nu vrei nimic? Trebuie să mai rezişti puţin până găsim un spital.

— Zhavia...

— Da?

— Nu te plac, şopteşte când îmi lipesc mâna din nou de fruntea lui transpirată. Clipeşte încet şi mă pierd puţin în ochii lui obosiţi, astăzi mai mult verzi decât gri. Are cearcăne sub ei şi simt lipsiţi de viaţă. Mă întreb dacă au avut vreodată o strălucire a lor şi dacă da, de ce s-a stins?

— Nimic nou sub soare! zâmbesc.

— Aşa că nu... încerca să fii drăguţă cu mine... Pentru că nu vreau să te plac.

îmi dau ochii peste cap. Deci despre asta e vorba? Se străduieşte să nu placă pe nimeni? Nu că aş vrea să mă placă pe mine, însă mi se pare de-a dreptul trist să nu vrei să placi pe nimeni. Mi se pare un chin. îi zâmbesc compătimitor şi oftez.

— Stai liniştit! Nu o să mă străduiesc prea mult.

Se apropie de mine şi îşi sprijină fruntea de umărul meu. Rămân nemişcată, luată prin surprindere.

Nu ştiu de ce am dificultăţi în a respira normal şi nici de ce inima mi-o ia razna. îşi mută capul, ajungând cu faţa îngropată în scobitura dintre umăr şi gât, unde îi simt respiraţia fierbinte, deşi hanoracul lui îmi acoperă o mare porţiune de

piele. îşi trece o mână peste abdomenul meu şi mă trage spre el. Am impresia că îşi foloseşte ultima fărâmă de energie ca să facă asta şi nu mă împotrivesc. Pentru că nu ştiu cum să mă îndepărtez de el şi nici nu vreau.

Malakai revine câteva minute mai târziu şi deja încep să mă obişnuiesc cu confuzia pe care o tot afişează.

— Ce i-ai făcut? Pare amuzat.

— Nimic, înghit în sec. Chiar trebuie să-l ducem spital. Cred că delirează.

— Este un oraş la câţiva kilometri de aici.

Mă simt ciudat, stând aici ca o stană de piatră. îl privesc pe Alek pe furiş, dar mi se pare că a adormit din nou. încerc să îmi scot mâna pe care mi-a blocat-o, dar nu reuşesc decât să o mişc, că iar începe să mormăie. Aşa că o ridic şi încerc să-mi dau seama dacă i-a mai scăzut febra, dar mi se pare că arde mai rău ca înainte. Degetele mele încep să rătăcească prin părul lui şi, în timp ce fac asta, strânsoarea din jurul meu se întăreşte. Nu cred că doarme. Poate că are febră, dar e perfect conştient de acţiunile sale, ceea ce doare şi mai rău. Pentru că nu înţeleg de ce se agaţă de mine şi nu înţeleg nici de ce nu mă deranjez să protestez. Realizez că-mi place mai mult de el atunci când nu vorbeşte. Şi mai realizez că mă furnică pielea în toate locurile în care mă atinge.

Măcar odată suntem pe aceeaşi lungime de undă. Pentru că nici eu nu vreau să îl plac. Ăsta e ultimul lucru pe care mi l-aş dori - să încep să îl plac pe Alekzandre Callaghan. Dar simt din nou cum mintea mi se luptă cu inima. Cum una ţipă să mă întorc pe locul din faţă, în timp ce alta mă îndeamnă să continui să stau aici şi să-mi trec degetele prin părul lui.

Şi se pare că simt genul de persoană care ia deciziile cu inima.

— De ce dracu' trebuie mereu să facă asta?

După tonul furios al vocii, aş fi tentată să cred că Alek e cel care izbucneşte, dar el încă mormăie aici lângă mine lucruri pe care nu le înţeleg.

— Despre ce vorbeşti?

Observ cum Malakai strânge volanul atât de tare până când i se albesc degetele.

— Despre faptul că e un nenorocit care nu se gândeşte decât la el. E egoist, insensibil şi nu merită atenţia ta.

Vreau să spun ceva, dar jur că habar n-am ce.

— Cum e asta vina lui?

— Totul e din vina lui, ridică tonul.

Mi se pare că am pierdut pe drum nişte informaţii şi că Malakai nu vorbeşte despre faptul că Alek nu se simte prea bine.

— Malakai... Nu cred că e cel mai potrivit moment să...

— Niciodată nu e momentul potrivit, mă întrerupe el. Pentru că în general, e ori prea beat, ori nu ascultă. Săracul Alek, pufneşte ironic.

Chiar crede că e cel mai potrivit moment să îşi verse frustrările? Nu ştiu ce naiba l-a apucat dintr-odată şi nici nu vreau să mă trezesc prinsă într-o dramă pe care nu o înţeleg. Sinceră să fiu, îmi ajung ale mele. Şi, totuşi, mă ia gura pe dinainte:

— Probabil că are motivele lui. Până şi tu spuneai că nu a fost aşa întotdeauna. Nu ştiu ce s-a întâmplat între voi, dar e prietenul tău, nu? Cred că merită măcar să-i permiţi dreptul la replică, nu să arunci toate lucrurile astea când nici măcar nu-şi poate tine ochii deschişi.

— Merită două.

— Pe care o să poţi să i le dai după ce îşi

revine!

— Zhavia...

Alek se ridică doar ca să-şi lase din nou capul pe umărul meu. I-am promis că nu o să mă străduiesc prea mult şi nici nu o fac. Numai eu ştiu cât de tare îmi doresc să ajungem în San Diego şi să o ia fiecare pe drumul lui.

Alek clatină din cap abia sesizabil, rugându-mă, probabil, să o las baltă.

— Poţi să conduci? şopteşte.

— Pot să încerc, îi răspund nesigură.

Se ridică, iar privirea îi cade asupra piciorului meu. Nu ştiu dacă îngrijorarea de pe chipul lui se datorează faptului că se simte rău şi a obosit să fie mereu în gardă sau dacă, pur şi simplu, îi pasă, chiar şi pentru câteva secunde.

— Kai, las-o pe Zhavia să conducă, zice cu greu.

Malakai nu îl ascultă. La început nu îmi dau seama ce legătură are condusul cu orice altceva, dar apoi Malakai calcă pedala de acceleraţie până la fund şi stomacul îmi ajunge în gât.

— Malakai, opreşte-te!

îl ignoră. Alek respiră greu, sacadat.

— Ai dreptate, bine? Sunt un nenorocit. Sunt egoist, da. Şi nu-mi pasă de nimeni şi nimic şi cu siguranţă nu merit atenţia Zhaviei. Ştiu asta.

îmi mut privirea de la unul la altul.

— Nu, nu meriţi. Pentru că nu eşti în stare să ai grijă de nimeni. N-ai fost în stare să ai grijă de Anna şi toată lumea moare în jurul nostru.

Cuvintele lui Malakai îl fac pe Alek să devină rigid. Nici măcar nu mai respiră. Oricine a fost Anna, cred că a fost importantă pentru amândoi. Nu ştiu ce l-a apucat pe Malakai dintr-odată, dar nu pare a fi el însuşi. Atitudinea lui s-a schimbat brusc şi habar n-am din ce cauză.

— N-ar fi trebuit să o ating, spune Alek

după ce îşi drege glasul.

Mă încrunt. În loc să încetinească, Malakai continuă să accelereze, iar eu îmi doresc să fiu oriunde, mai puţin aici, cu ei. Aş vrea să îi spun ceva, dar nu cred că aş avea cum să îmbunătăţesc situaţia, ci doar să pun paie pe foc.

Alek îl cunoaşte pe Malakai. Pot doar să sper că va şti ce să îi spună ca să îl calmeze, deşi nu simt de acord cu el. Nu a făcut nimic greşit. Indiferent cât de nemernici sunt unii oameni, cred că toţi avem uneori nevoie de o altă persoană. Iar ăsta poate că a fost momentul lui Alek, chit că simt doar o străină pe care o detestă. Asta în cazul în care vorbeşte despre mine şi nu cumva are ceva de-a face cu Anna.

— Malakai, trage pe dreapta, te rog.

Alek vorbeşte încet. Nu cred că o să mai reziste mult timp.

— Te urăsc pentru că n-ai avut grijă de ea, vocea lui Malakai e şi ea frântă, dar măcar încetineşte puţin, apoi trage pe dreapta. Te urăsc pentru că a murit din cauza ta.

Se lasă liniştea şi nu se aude decât respiraţia greoaie a lui Alek.

— Crede-mă că n-ai cum să mă urăşti mai mult decât o fac eu deja.

Malakai coboară şi izbeşte portiera în urma lui. Ce ar trebui să spun?

Alek deschide portiera şi coboară cu greu, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, dar spre surprinderea mea, nu merge să vorbească cu Malakai, ci se apropie de marginea drumului şi vomită. încerc să rămân calmă, dar acum trebuie să îi aduc pe amândoi în maşină, să-l duc pe Alek la spital şi să nu le permit să se omoare între ei.

Cobor şi mă apropii de Alek.

— Mai rezişti puţin?

încuviinţează încet.

— Urcă în maşină. Următoarea oprire o să fie la spital, îl asigur.

Sper să fiu în stare să conduc până acolo, dar nu-i spun asta.

Malakai nu încearcă să mă oprească atunci când dau să urc la volan. Mă opresc, cu mâna pe portieră şi îmi fixez privirea asupra lui.

— O să-l duc la spital, cu sau fără tine! Poţi să rămâi aici sau poţi să laşi la o parte orice ai de împărţit cu el şi să vii cu noi.

Deja mă întreb cum o să alerg după el, să-l conving să se întoarcă şi sa nu mai facă pe regele dramei, dar înconjoară maşina şi se apropie de Alek. Nu ştiu dacă vrea să îi dea una sau să îl ajute. Din fericire, îl ajută să urce în maşină şi în cinci minute suntem fiecare pe alt loc, Alek în faţă, lângă mine, iar Malakai tăcut pe bancheta din spate.

Nu ştiu cine e Arma şi ce s-a întâmplat cu ea, dar am impresia că i-a distrus pe amândoi şi poate că ar avea o şansă să fie salvaţi dacă ar lăsa pe cineva să se apropie de ei. însă ştiu mai bine decât oricine altcineva cum e să îţi pierzi o bucată din suflet, cum câteodată tot ce poţi să faci e să respiri şi să te agăţi cu speranţă de ideea că poate, într-o bună zi, nu o să mai doară.

Doar că nu încetează...

Niciodată!

Când pierzi pe cineva, te bântuie toată viaţa.

B K N

— Da, am ajuns, îmi mint mama cu neruşinare, însă prefer să fac asta.

Sunt epuizată şi nu există cuvinte potrivite pentru a-i explica îndeajuns cât de săriţi de pe fix sunt Alek şi Malakai.

— Şi ce ai de gând să faci acum? O să stai acolo în continuare?

Nu prea am avut timp să mă gândesc la asta, dar mama are dreptate. Când ajung în San Diego, nu pot să continui să locuiesc în acelaşi apartament cu Adelaide şi Ellie. Cu cea din urmă nu am nimic de împărţit, dar dacă aş avea de ales, aş prefera să nu o văd pe Adelaide în fiecare dimineaţă şi să îmi amintesc că dintre toţi bărbaţii cu care putea să se cupleze, a trebuit să o facă cu iubitul meu.

— Presupun că o să mai stau câteva zile, oftez. O să mă interesez să văd dacă mai pot să fac cerere pentru o cameră în cămin. Nu-ţi face griji.

Ştiu că asta e imposibil, dar mă face să mă simt mai bine dacă i-o spun.

— Ai grijă de tine! Sună-mă să-mi spui ce faci!

— Sigur, mamă!

— Cum a fost drumul?

— Totul a fost bine! mint din nou.

Aş vrea să închei conversaţia ca să nu fiu nevoită să o mint în continuare.

— Bine! îmi răspunde pe un ton distant, apoi închide.

Asta am vrut, însă nu aşa, să-mi închidă telefonul în nas. încep să cred că n-ar mai trebui să am aşteptări de la nimeni din jurul meu. O să o sun mâine şi o să încerc să nu mă mai comport de parcă nu vreau să vorbesc cu ea. Dar sunt obosită, n-am mâncat de ieri şi nici n-am avut parte de un somn odihnitor. în plus, mi-am petrecut mai bine de jumătate de zi înţepenită pe un scaun.

Dacă aş fi avut piciorul în ghips, mi-ar fi fost mult mai greu să conduc, dar nu am decât prostia aia de ciorap medicinal care nu prea mă ajută. Ăla, plus o durere cumplită din cauză că l-am forţat puţin.

Se pare că Alek nu e răcit, aşa cum credeam, ci doar deshidratat. Ni s-a spus că putea fi mai rău, şi deşi l-au ţinut până acum în perfuzie, au preferat să-l ţină şi sub observaţie peste noapte. Malakai a refuzat să-l mai vadă după ce l-au internat şi pentru că nu am fost sigură că nu-l voi mustra, l-am rugat să-şi închirieze o cameră la un hotel, dacă găseşte vreunul, sau să doarmă în maşină dacă vrea. Orice, numai să nu fie prin preajma mea.

Aşa că iată-mă acum, admirând priveliştea de la geamul din camera de spital a lui Alek. Nu e nimic interesant de văzut. Doar câteva maşini parcate în faţa spitalului şi copaci. Nici nu ştiu unde ne aflăm. Mă întorc pe scaunul ăla incomod pe care l-am tras mai aproape de patul lui şi mă las pe spate, cu braţele încrucişate la piept şi ochii închişi.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu-i frumos să minţi?

Inspir adânc înainte să-mi fac curaj să deschid ochii. E ciudat - golul ăsta care mi s-a format în stomac imediat ce l-am auzit vorbind.

— Nu ţi-a spus nimeni că nu-i frumos să tragi cu urechea la conversaţiile oamenilor?

— Nu ştiu sigur. Reţin numai ce e important.

îşi întoarce capul spre dreapta, în direcţia mea.

— Ce cauţi aici?

îmi înfrânez un zâmbet. Ori nu-şi aminteşte că m-a îmbrăţişat, ori preferă să nu-şi amintească. Orice îl face să se simtă mai bine.

— Păi... ca să vezi. E o poveste amuzantă.

îşi arcuieşte o sprânceană.

— Simt sigur.

— Ţin să te anunţ că sunt logodnica ta, îmi ridic mâna şi o ţin îndreptată spre el.

Alek se îneacă şi începe să tuşească. Mă ridic şi îi torn nişte apă într-un pahar, dar îmi fereşte mâna când încerc să-l ajut să bea. Pufnesc iritată şi mă întorc la locul meu.

— Eşti nebună?

îşi aranjează perna astfel încât să stea mai sus.

— Nu mai nebună decât voi, clatin din cap. Dar nu m-ar fi lăsat să rămân dacă nu făceam parte din familie, aşa că a trebuit să inventez ceva. Evident, mi-am cerut scuze pentru gusturile tale, dar nimeni nu-ţi poate judeca alegerile. De fapt, asistenta mi-a spus că a văzut inele mai urâte decât al meu, dar cred că încerca doar să fie drăguţă.

— Clar eşti nebună, se încruntă. N-aş da niciodată bani pe o chestie atât de urâtă.

Aş vrea atât de mult să îl contrazic, dar nu pot să o fac. E un inel din argint, înspăimântător de asemănător cu o verighetă şi, pe deasupra, are gravat
dragostea adevărată aşteaptă.

Arunc o privire la inel şi, pentru prima dată de când îl am, realizez cât de urât e, de fapt. Ceea ce e ciudat. Sora mea nu avea gusturi proaste, dar inelul

ăsta e de-a dreptul îngrozitor.

— Ai dreptate, chiar e urât.

— Ai putea măcar să-l înlocuieşti, îmi sugerează
Alek.

Îl analizez cu atenţie, dar nu glumeşte. Expresia lui e mai degrabă compătimitoare.

— Nu, nu pot.

— De ce?

Mă foiesc, neliniştită.

— Chiar vrei să ştii?

— Se pare că nu contează cât de mult vreau să nu împart o cameră cu tine, tot aici ajungem, aşa că...

Mă ridic şi îi arunc o privire dezamăgită. A sunat ca un reproş.

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu te trezeşti singur într-o cameră de spital, mai ales după toată discuţia aia pe care ai avut-o cu Malakai, dar m-am înşelat, ca de obicei. Şi nu ştiu ce-am aşteptat de la tine, ţinând cont de faptul că eşti... ei bine, eşti tu. încăpăţânat şi enervant şi îţi fluturi prin faţa oamenilor atitudinea de nudaudoibanipenimenişinimic, de parcă eşb singurul cu probleme sau care a fost rănit. Dar ghici ce, Callaghan? Nu există om care să nu fi fost rănit, doar că unii dintre noi nu ajung nişte nemernici cu diplomă.

Trebuie să mănânc ceva şi să dorm. Nici măcar nu e vina lui şi n-am niciun drept să izbucnesc aşa, presupun. Nu m-a obligat să rămân aici ore în şir, nemişcată pe un scaun. Nu m-a rugat să fiu aici şi nici să-mi fac griji, aşa că e doar vina mea. Aparent, am aşteptări de la oameni, oricât încerc să nu o fac uneori şi oricât mă mint, iar asta nu-mi aduce nimic bun, niciodată. Deşi îmi tot repet că nu o să mai sper, că nu o să mai vreau, că nu o să mai aştept nimic. Câteodată funcţionează, alteori nu. Iar

în cazul lui Alek... Pur şi simplu, am sperat că o să aibă bunul simţ să renunţe la atitudinea aia de rahat. Dar m-am înşelat.

Mă îndrept spre uşă.

— Zhavia...

Sunt suficient de încăpăţânată încât să nu mă opresc.

— Zhavia!

Se pare că ăsta devine un obicei. Eu plecând, el strigând în urma mea.

— De ce dracu' îmi tot spui lucruri dintr-astea?

întrebarea lui mă face să mă opresc şi să mă întorc.

— Poftim?

— De ce continui să spui lucruri care mă fac să...

— Să ce?

— Nu mă cunoşti, îmi spune încordat.

— Ai dreptate. Te-am cunoscut abia ieri, zâmbesc, dar nu toţi oamenii simt nişte necunoscuţi la un moment dat?

— Aş prefera ca toţi oamenii să rămână nişte necunoscuţi.

— S-a notat, Callaghan!

— Nu-mi mai spune Callaghan!

— Credeam că aşa te cheamă.

— Oamenii îmi spun aşa numai când sunt nervoşi pe mine şi nu vreau ca tu să...

Se opreşte brusc.

— Nu vrei ca eu să ce?

Fac câţiva paşi în spate şi mă sprijin de perete.

— Las-o baltă!

îşi trece mâna prin păr, apoi revine cu privirea asupra mea.

Nu ştiu ce fel de medicamente i-au dat, dar mi se pare că nu i-au făcut bine. începe să spună lucruri ciudate care nu simt specifice lui.

— Zhavia, mă sperii câteodată.

Izbucnesc în râs.

— O să mă transformi într-un personaj din romanele tale?

— Ţi-ai făcut temele?! constată el.

îi arunc o privire inocentă.

— Sper să nu fiu tipa aia naivă care intră singură într-o clădire bântuită şi întreabă dacă e cineva acolo.

— Sincer? Cred că mai degrabă ai fi singura care rămâne în viaţă.

— Nu ştiu dacă-mi place asta, clatin din cap.

— De ce nu?

— Pentru că, de obicei, toţi cei la care ţii mor şi atunci care-i rostul să rămâi în viaţă? Nu-mi spune că n-ai citit *Cimitirul animalelor.* Nu vreau să ajung să fiu Louis.

— Ai putea să fii Rachel.

Fac o grimasă.

— Nu credeam că horrorul e genul tău.

— Chiar nu e, recunosc. Dar cartea aia m-a pus pe gânduri... ce am fi dispuşi să facem ca să-i aducem înapoi pe cei pe care-i iubim, fără să ne pese de consecinţe... Ştii... cât de departe am merge şi dacă nu cumva am fi în stare să depăşim toate limitele.

— Nu cred că ne-ar păsa, îmi răspunde serios. Cred că am face orice să ne întoarcem în momentul ăla, dinainte să se întâmple. Să scapi de golul ăla care se tot adânceşte în interiorul tău şi care devine parte din tine. Nu ştii cum să trăieşti cu el, dar nici n-ai cum să redevii cel de odinioară.

— înveţi să trăieşti cu el, lacrimile încep să-mi înceţoşeze vederea.

Poate că vorbeşte despre tatăl lui. Poate că vorbeşte despre Anna. N-am de unde să ştiu, dar un lucru e sigur - Alek vorbeşte din proprie experienţă şi, pentru o secundă, mă simt mai aproape de el decât o făceam înainte.

— După cât timp?

Mă priveşte intens, aşteptând răspund la un întrebarea asta.

— O să supravieţuieşti, Alek. Singura problemă e că asta nu e acelaşi lucru cu a fi fericit, şi cred că asta depinde numai de tine.

— Tu eşti fericită?

Mă clatin pe picioare. Poate şi din cauză că mă doare piciorul, poate din cauza întrebării. Nu ştiu ce simt.

— Ei bine... Mă agăţ de o promisiune pe care i-am făcut surorii mele acum mult timp, sperând că asta ar fi făcut-o pe ea fericită. Carter tocmai m-a înşelat cu prietena mea cea mai bună, deci asta înseamnă că i-am pierdut pe amândoi în acelaşi timp, iar în unele zile, cred că părinţii mei îşi doresc să fi murit eu în locul surorii mele. Sunt fericită? Nu ştiu.

— Ei bine... Eu tocmai mi-am pierdut tatăl, mama vrea să fac o facultate doar ca să-i calc pe urme, prietenul meu cel mai bun are momente în care mă urăşte...

Presimt că mai are de adăugat unele lucruri, dar se opreşte aici. Nu vreau să insist şi să încerc să aflu mai multe, de teamă că o să se retragă din nou în carapacea lui şi a fost nevoie de mai mult de o zi ca să ajungă să facă pasul ăsta. Să înceteze să mai fie nesimţit.

Dar, din nou, poate că o fi doar efectul medicamentelor.

— Şi am o problemă cu alcoolul, râde sec. Cred că ar fi trebuit să încep cu asta.

— Da, în legătură cu asta... Nu crezi că ar trebui să mănânci din când în când şi să bei mai puţin?

— Nu că aş vrea să mă laud, dar n-am mai băut nimic de la înmormântare.

— Prin nimic vrei să spui că nici apă şi nici n-ai
mâncat.

îşi duce mâna în dreptul inimii şi face o grimasă de durere.

— Alek?

— N-am nimic.

Nu ştiu de ce, dar minte.

— Zhavia?

Modul ciudat în care îmi pronunţa numele mă face să zâmbesc involuntar. Sunetele se

rostogolesc de pe buzele lui calde şi dure în acelaşi timp şi-mi dă fiori ori de câte ori face asta.

Drept răspuns, îmi ridic sprâncenele, curioasă.

— Vino aici! Vreau să îl întreb unde, mai exact, dar nu e nevoie. Se mută puţin mai spre marginea patului şi-mi face semn spre locul liber din pat.

Îl privesc cu neîncredere.

— Te doare piciorul şi n-ai dormit de ceva timp, îmi explică, deşi nu i-am cerut asta.

— Credeam că nu observi nimic ce n-are legătură cu universul tău.

— Da, aş vrea eu. Lucrurile ar fi mult mai simple.

Dar nu sunt. Dacă ar fi simple, eu nu m-aş fi încăpăţânat să rămân alături de el, deşi n-a făcut nimic altceva decât să doarmă câteva ore bune.

Dacă lucrurile ar fi fost simple, acum inima nu mi-ar bate atât de tare.

Dacă lucrurile ar fi fost simple, m-aş îngrăşa cu îngheţată, plângând după Carter.

— Asta nu înseamnă că te plac, îmi spune când încep să mă îndrept spre pat, cu paşi mici.

— Vrei să ştii ce cred eu, Callaghan?

— Mh?

— Cred că te-au drogat şi de aia eşti atât de... normal. Sau poate că încă delirezi. Mai ştii? în maşină delirai şi m-ai luat în braţe.

— Ţi-am spus că reţin numai ce e important.

Şi uite cum o luăm de la capăt. Mă pregătesc să-i spun că tocmai am ajuns de unde am pornit, dar apoi îl privesc, iar el deja se uită la mine şi pare că vrea să zâmbească, dar se străduieşte să nu o facă. Arată ciudat şi mă gândesc că nu o s-o facă, pentru că, la urma urmei, Alek face numai ce vrea el, iar să zâmbească pare a fi ceva ce e pe lista lui neagră.

Dar mă înşel.

Se pare că Alekzandre Callaghan vrea să zâmbească şi mă întreb dacă e conştient de faptul că lucrul ăsta îmi taie respiraţia.

O, Doamne!

în ce naiba m-am băgat?

B K N

— Vreau să ştiu povestea meiului magic, îmi spune Alek după ce mă descalţ şi mă aşez stingheră pe pat.

Dar se pare că asta nu e suficient pentru el. îşi ridică braţul şi mă priveşte intens, de parcă ar trebui să citesc în ochii lui cuvintele pe care nu vrea să le rostească.

— Pot să îţi garantez că simt mai comod decât orice pernă.

îi zâmbesc şi mă trag mai aproape de el. Nu ştiu dacă e efectul medicamentelor sau nu şi tocmai asta mă pune pe gânduri. Nu vreau să-i inspir parfumul care e puternic, în ciuda mirosului de spital ce ne înconjoară. Nu vreau să-i simt căldura trupului. Nu vreau să împart cu el vreun moment care o să mă schimbe, ca mai apoi el să redevină... Alek, iar eu să mă întreb ce s-a schimbat cu mine şi ce bucăţi am mai pierdut pe drum.

— încep să cred că îţi place în spital.

— Nu-mi plac halatele astea.

E greu să nu râd.

— Nu-ţi stă rău.

— Asta din cauză că eu arăt atât de bine.

îmi dau ochii peste cap. Poate că efectul medicamentelor începe să dispară de acum.

— Dezbracă-te, Zhavia! Ne aşteaptă o noapte lungă.

îmi înăbuş un căscat. încă mai port hanoracul lui şi deşi în cameră e cald, nu cred că sunt pregătită să renunţ la el. în plus, n-am mai găsit decât un maiou curat în ghiozdan.

— încă nu cred că simt în stare să mă mişc, aşa că dacă nu eşti dispusă să stai deasupra şi să faci tu totul, atunci îţi garantez că o ieşi de aici cu virginitatea intactă.

îmi simt obrajii cum iau foc.

— Mă bucur că am lămurit asta. Dezamăgitor, totuşi.

— Dezamăgitor?

— Să mă laşi pe mine să fac totul, iar tu numai să stai pe spate. Trist.

— Vezi, Zhavia, de asta mă sperii. Ai un inel de castitate şi îmi vorbeşti despre sex.

Mă ridic în şezut şi îmi trag hanoracul peste cap, apoi îl împăturesc şi îl aşez pe scaunul de lângă pat.

— în primul rând, tu ai deschis discuţia. în al doilea rând, inelul ăsta nu funcţionează ca un filtru al cuvintelor pe care am sau nu am voie să le rostesc.

Privirea lui mă face să mă simt de parcă aş fi complet dezbrăcată. Dacă nu eram suficient de îmbujorată, acum simt sigură că arăt ca o roşie.

— N-am spus că mă deranjează, îşi arcuieşte o sprânceană. Chiar te rog, vorbeşte-mi în continuare despre sex.

— Ai putea să nu mai spui sex?

— Te deranjează când spun sex?

într-un fel, da. Pentru că iar face cuvintele să curgă exact ca atunci când îmi pronunţă numele şi simt furnicături până în vârful degetelor de la picioare.

— Termină! şoptesc vlăguită.

— Zhavia! îmi rosteşte numele atât de încet încât abia îl aud.

îmi captează întreaga atenţie şi îmi dau seama după expresia înfumurată pe care o afişează că urmează să spună o prostie, nu pot să îmi mut privirea.

— Da, Alek?

— S-E-X, silabiseşte.

închid ochii şi gem înfundat. îmi răspunde cu un sunet jos, gutural.

Asta e o idee atât, dar atât de proastă.

— Vrei să ştii la ce mă gândesc? mă întreabă.

— Lasă-mă să ghicesc... La sex.

Râde. Şi nu, nu e doar în imaginaţia mea. Alek chiar râde, iar sunetul mă face să îmi deschid ochii şi să îl privesc. Arată ca el, dar expresia feţei i s-a schimbat atât de tare încât nu mai sunt chiar atât de sigură că e acelaşi Alek.

Nu vreau să recunosc, dar e frumos.

— Să nu te aud vreodată că-mi spui că eu am o minte perversă, îmi spune când încetează să mai râdă. De fapt, mă gândeam la mâncare.

— Evident, Alek. Lucrurile cele mai de jos din piramidă.

Numai că acum mă gândesc şi eu la mâncare, iar în urmă cu un minut mă gândeam la sex, aşa că nu cred că sunt mai presus decât el.

— Te gândeşti la mâncare şi la sex acum, nu?

Clatin frenetic din cap şi nu simt departe de a-mi ascunde faţa în mâini. Are un efect ciudat asupra mea. Nu că aş fi vreo pudică, însă cu Carter mereu lăsam baltă subiectul după câteva minute, dar nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată atât de... ciudat. îmi încordez degetele de la picioare până când încep să mă doară. Pentru Carter, inelul meu părea să însemne mai mult decât înseamnă pentru Alek. Asta, plus că cine ştie câte au existat înaintea prietenei mele. Nu vreau să mă gândesc la asta.

— Vrei să merg să iau ceva de mâncare? încerc să schimb subiectul.

— Numai dacă vrei ceva pentru tine.

Mă întind pe spate, încercând să nu mă apropii prea mult de el şi să păstrez o oarecare distanţă. Alek se mişcă şi pentru o secundă mă gândesc că o ia din nou razna, dar ma liniştesc când îmi dau seama că nu vrea decât să mă învelească.

— Te-a sunat? mă întreabă din senin.

— Cine? că o face

— Cooper.

îmi dau ochii peste cap. Am impresia intenţionat.

— Carter, îl corectez. Şi nu, nu m-a sunat.

— Şi ce ai de gând să-i spui când o să sune?

Iar mă pune într-o poziţie în care nu mai ştiu ce să fac sau ce să spun şi o parte din mine se revoltă. Pentru cineva care încearcă cu orice preţ să nu îi pese, în momentul ăsta pare destul de curios. Dar poate că încearcă doar să fie politicos şi să umplă tăcerea cu ceva. Partea cea mai proastă e că nu mi-e chiar atât de greu să vorbesc cu el pe cât credeam.

— De unde ştii că o să sune?

— Pentru că ştiu, îmi răspunde sigur pe el.

Nu mai are de gând să adauge nimic. Pentru că ştie. Evident.

— Nu o să sune.

Dintr-odată, tavanul mi se pare foarte interesant. Mă distrage de la prezenţa lui Alek atât de aproape, dar nu suficient.

— Vrei să punem pariu?

îmi rotesc capul spre el şi îl privesc curioasă. Stă cu mâinile încrucişate pe piept şi pare să-l fascineze tavanul la fel de mult ca pe mine.

Nu am de unde să ştiu ce e în mintea lui Carter acum. Poate că aşteaptă să ajung în San Diego şi nu vrea să purtăm o discuţie prin telefon. Poate că el e deja acolo, împreună cu Adelaide şi nici măcar nu se mai gândeşte la mine. Dar, chiar dacă aş putea să presupun ce e în mintea lui Carter, nu aş pune un pariu cu Alek decât dacă aş fi sigură că aş avea şanse să câştig.

— Habar n-am ce o să-i spun dacă o să sune, ridic din umeri.

— Dacă a făcut-o o dată, o s-o facă din nou, Zhavia, şopteşte de parcă vrea să mă convingă să nu-l iert pe Carter, deşi nu m-am gândit la asta.

încă.

— De când îţi pasă ţie ce se întâmplă în viaţa mea?

— Nu-mi pasă! mă asigură. Dar dacă aş fi în locul tău, aş profita de înţelepciunea mea.

Se roteşte spre mine şi zâmbeşte. Nu, nu zâmbeşte. îmi oferă un rânjet superior.

— Bine, fie, cedez. De ce crezi că l-aş ierta şi de ce crezi că o s-o facă din nou?

— Pentru că eşti naivă şi ai impresia că oamenii se pot schimba. Şi pentru că el o să se

întoarcă şi o să-ţi servească scuze, iar tu o să-l crezi şi o să-i mai dai o şansă. Şi, înainte să-ţi dai seama, o să te trezeşti într-o zi că deja îi oferi a cincea şansă, nu a doua, şi că nu eşti fericită, dar deja te-ai obişnuit cu asta.

Nu-mi place când tot aduce în discuţie fericirea mea, de parcă el ştie ceva ce eu nu ştiu şi încearcă să mă coboare cu picioarele pe pământ şi să mă facă să-mi dau seama de ceva.

— Oamenii chiar se pot schimba, protestez.

— Poate că ai dreptate, dar se schimbă pentru că aşa vor ei, nu forţaţi de altcineva. Şi chiar dacă Cooper s-ar schimba, ai vrea să te distrugă pe tine între timp? Să ajungi să-i analizezi fiecare cuvânt? Să te întrebi mereu ce face şi dacă nu cumva e din nou cu altcineva?

Mă rotesc pe o lateralã, cu faţa spre el. Iar i-a spus Cooper.

— Ce naiba încerci să faci?

Voia să ştie povestea inelului, dar, cumva, am ajuns să vorbim despre Carter şi n-am nici cea mai mică idee cum s-a întâmplat asta.

— încerc să te fac să-ţi dai seama că ai nevoie de cineva care n-o să calce strâmb de fiecare dată când întâlneşte o femeie mai frumoasă, mai inteligentă sau mai disponibilă decât tine.

Şi tocmai când începeam să cred că discuţia asta nu e chiar atât de ciudată, Alek a trebuit să spună asta.

— Mulţumesc de complimente! mă încordez.

— O secundă, râde. Asta-i realitatea! O să existe mereu altele care vor fi altfel decât tine - unele o să aibă

mai mult de oferit, altele, mai puţin. Ce am vrut să spun, e că ai nevoie de cineva care să te iubească atât de mult încât să nu simtă nevoia să compenseze pentru ceva.

— Tot n-a sunat bine, oftez.

— Da, adevărul rareori sună bine. Uite,

n-am vrut să te jignesc. Vreau doar să vezi că asta o să fie mereu o posibilitate... Meriţi pe cineva care, dacă ar putea să aibă pe oricine, te-ar alege tot pe tine, fără să ezite.

E uimitor cum cineva atât de nesimţit ca Alek poate să se transforme în câteva minute într-o cu totul altă persoană. Şi mai spunea că sunt naivă pentru că am impresia că oamenii se pot schimba. Poate că, de fapt, el nici măcar nu are nevoie să se schimbe, ci doar să renunţe la masca aia care pare să-i fie atât de dragă. Poate că asta şi vrea, măcar pentru câteva minute.

— Mă deprimi, îi spun, ridicându-mi genunchii mai aproape de piept.

îşi arcuieşte o sprânceană şi mă priveşte întrebător.

— Am impresia că îmi vorbeşti despre un personaj fictiv, îi explic.

— E povestea ta, Zhavia. Cred că poţi să ţi-o scrii aşa cum vrei tu.

— Şi cum rămâne cu povestea ta, Alek?

Are un zâmbet trist pe buze.

— Ai uitat că am renunţat să mai scriu?

Nu, nu am uitat şi am tot continuat să mă întreb de ce nu a mai făcut-o. Vreau să îl întreb, dar cuvintele mi se blochează în gât şi doar îl privesc.

— N-ai de gând să mă întrebi de ce? îmi ghiceşte gândurile.

îmi amintesc cum a decurs ultima dată când l-am întrebat ceva în legătură cu asta. Am rămas încuiată pe afară.

— Sunt aici dacă vrei să vorbeşti despre asta şi o să fiu aici şi dacă nu vrei să vorbeşti despre asta; aşa că decizia îţi aparţine.

Se roteşte, ajungând cu faţa spre mine.

— într-o perioadă, mă ajuta să evadez de realitate şi să amân lucrurile cu care trebuia să mă confrunt, dar acum mai bine de doi ani s-a

întâmplat ceva şi n-am mai fost în stare să scriu niciun cuvânt. Sunt doar litere şi atât. Nu mai înseamnă nimic.

De ce nu sunt suficient de curajoasă să-l întreb despre Anna şi dacă s-a întâmplat ceva cu ea în urmă cu câţiva ani şi de ce, chiar şi aşa, avea nevoie să evadeze din realitate înainte ca ei să i se întâmple ceva?

— Te deranjează?

încuviinţează şi mă gândesc să o s-o lase baltă, dar mă surprinde când vorbeşte în continuare:

— Da, mă deranjează pentru că toate ideile astea roiesc prin mintea mea şi uneori am impresia că dacă n-o să le scriu, o să-mi explodeze creierul. în schimb, le las să se adune până când ajung să nu mai pot să dorm şi, când nu mai pot să scap de ele, alcoolul pare să mă ajute.

Nu pot să spun că îl înţeleg pe deplin. Aş vrea şi chiar încerc să o fac, însă presupun că e greu din moment ce eu nu prea eram în stare în timpului liceului nici să scriu un eseu cap coadă. Sora mea era cea care mă ajuta de fiecare dată să le duc la bun sfârşit.

— Ar trebui să încerci, e o nuanţă de implorare în vocea mea care habar n-am de unde a răsărit. Măcar să-ţi notezi ideile dacă nu ajungi să le scrii... încă.

— Nu mă ajută. O să apară altele.

Aş da înapoi, dar discuţia asta nu pare să-l deranjeze. E somnoros, dar măcar îmi zâmbeşte strâmb şi e relaxat.

— O să scrii, Alek.

— Eşti tu atât de sigură?

încuviinţez şi îi zâmbesc.

— Da, sunt sigură. Şi cred că o să te apuci din nou de scris nu ca să evadezi din

realitate, ci pentru că o să ai ceva de spus şi atunci chiar o să simţi c-o să explodezi dacă n-o faci. Lumea are nevoie de mai multă înţelepciune â la Alekzandre Callaghan, chicotesc.

Alek îşi împreunează mâinile sub cap şi închide ochii. Mă foiesc şi decid că e timpul să mă ridic din pat şi să-mi reiau locul pe scaun. Piciorul a încetat să mă doară, iar Alek cred că are nevoie să se odihnească mai mult decât mine. în plus, încep să mă obişnuiesc să dorm ori în frig, ori pe scaune - ceea ce nu mă încântă neapărat.

— Zhavia, să nu îndrăzneşti! îmi spune când încerc să mă ridic din pat.

— Dacă nu aş şti mai bine, aş spune că începe să-ţi placă de mine, râd, lăsându-mă pe spate.

— Cine-a spus că ştii ceva?

închid ochii şi încerc să nu întorc cuvintele lui pe toate părţile, deşi e mai greu decât pare. Nu e ca şi cum pot uita tot ce a spus sau a făcut încă de când l-am cunoscut, dar uneori spune lucruri de genul care cumva par să şteargă restul răutăţilor.

De ce începe să-mi pese de ce crede Alek?

Cred că sunt pe cale să mă deshidratez sau să răcesc. încep să nu mă simt prea bine din cauza senzaţiei

ciudate pe care o simt în stomac, de parcă năvăleşte o întreagă grădină zoologică pe acolo.

N-am simţit niciodată fluturi în stomac, dar îmi imaginez că ar trebui să fie o senzaţie oarecum plăcută, nu una care să mă facă să vărs.

Cred că orice avea Alek, s-a transmis şi la mine.

E numai şi numai vina lui!

B K N

Când m-am trezit, Alek deja plecase. Măcar a avut bunul simţ să îmi lase un bilet în care îmi spunea că merge să se întâlnească cu Malakai şi să îl sun. Mereu am avut impresia că bărbaţii scriu urât, însă se pare că m-am înşelat. Scrisul lui Alek e surprinzător de caligrafic.

Acum acel bilet zace într-un buzunar al jeanşilor mei. Nu m-a lăsat inima să îl arunc. Ar fi trebuit să o fac pentru că Alek a revenit la vechiul său sine şi abia dacă mi-a aruncat o privire toată ziua. Oare de ce nu m-am aşteptat la asta? Oare de ce am crezut că o să rămână acel Alek care nu-şi înfrânează nici zâmbetele şi nici cuvintele? Acel Alek cu care mi-e uşor să vorbesc.

Ne-am pornit după prânz şi deja am făcut două opriri. Am impresia că o să ajungem în San Diego abia mâine dacă ne mişcăm în ritmul ăsta. Nu că mă plâng. îmi dau seama că din secunda în care ajungem la destinaţie, drumurile noastre nu o să se mai intersecteze şi, cumva, încă nu mă simt pregătită să nu-l mai văd. Pentru că prefer să-l văd conducând morocănos şi încordat, decât să nu-l mai văd deloc.

Nu mă miră că Alek e cel care conduce. Mie nu-mi permite piciorul, iar cu Malakai e un risc, aşa că el e cel mai normal dintre noi toţi. Iar asta spune multe.

Mama mă sună din nou, iar de data asta nu o mai pot ignora. în primul rând, mi-am promis că o să vorbesc cu ea astăzi şi în al doilea, cred că e deja a treia oară când mă sună.

Nu trebuie să-mi fac griji că Malakai sau Alek o să vorbească şi ea o să-i audă. N-au mai scos un cuvânt de vreo două ore.

— Da, mamă...

Nici eu n-am mai scos vreun cuvânt de două ore. Alek tresare. Cred că a şi uitat de prezenţa mea.

— Zhavia! îmi dau seama că e nervoasă după modul în care îmi pronunţă numele. Când am vorbit cu tine, mi-ai spus că ai ajuns, nu-i aşa?

Mă încrunt.

— Da, ţi-am spus că am ajuns, îi confirm.

— Şi atunci de ce Adelaide mi-a spus că nu te-a mai văzut de când ai plecat de acasă?

Inspir adânc. Minunat! De asta nu-mi place mie să mint. Nu doar pe mama, ci în general. Pentru că mereu, nu ştiu prin ce minime, adevărul iese la iveală şi îmi fac singură probleme.

— Ai vorbit cu Adelaide?

Nu încerc să trag de timp sau să schimb subiectul. Vreau să ştiu dacă mama a sunat-o pe Adelaide, deşi ştie ce s-a întâmplat între noi.

— Evident că am vorbit cu Adelaide, îmi spune ca şi cum ar fi normal. Te-am sunat de două ori şi nu mi-ai răspuns. Ce era să fac?

— Era o idee să aştepţi să te sun eu înapoi, nu crezi?

— Unde eşti?

Pe drum.

Nu-i spun asta.

Păi, ca să vezi, Alek a trebuit să-şi petreacă noaptea în spital.

Nu, nici asta nu sună prea bine.

— Nu pot să cred că tocmai pe ea ai sunat-o, îi spun dezamăgită.

— Am avut noroc că ea a răspuns la telefon, spre deosebire de tine pe care trebuie să...

— Spre deosebire de mine, o întrerup. Sigur, mamă. Spre deosebire de mine, e fiica ideală, dar ca să vezi, nu mă ai decât pe mine şi mă tem că o să trebuiască să găseşti o modalitate să te împaci cu asta.

— Zhavia, ştii bine că doar mi-am făcut griji.

Mă simt trădată. Ar fi putut să îl sune pe Jesse şi să îl roage să mă verifice. Nu că asta ar fi fost mai bine, dar măcar nu ar fi sunat-o pe

Adelaide. Poate că mă enervez degeaba şi exagerez.

— Ai întrebat-o şi ce face Carter? pufnesc.

Aş vrea ca discuţia asta să aibă loc o dată la câţiva ani, însă e mai degrabă o rutină. De când am rămas singura ei fiică, mama încearcă să-mi controleze întreaga viaţă. Nu o condamn, dar nici nu pot să fiu de acord cu toate deciziile ei.

— Ştii ce, continui, nu mai contează. O să te sun îndată. Mi se descarcă telefonul.

Adun minciună peste minciună. îi închid telefonul şi îmi înfrânez dorinţa de a coborî geamul şi de a-l arunca.

— Eşti bine? mă întreabă Malakai, întorcându-şi capul spre mine.

Orice i s-a întâmplat ieri, i-a trecut şi a redevenit Malakai cel drăguţ şi politicos, care nu aruncă vorbe aiurea.

— Sigur, totul e minunat.

N-ar trebui să fiu atât de răutăcioasă. Malakai n-a greşit cu nimic.

— Scuze, încerc din nou. I-am spus mamei ieri că am ajuns, dar a sunat-o pe Adelaide pentru că eu nu i-am răspuns azi la telefon şi a aflat că, de fapt, n-am ajuns. Dar nu contează. Nu e prima şi nici ultima dată când mă cert cu ea, aşa că... nu contează.

— îmi pare rău! îmi spune sincer.

Mimez cel mai bun zâmbet de care sunt în stare acum. îmi umflu obrajii cu aer şi mă las pe spate, bosumflată. Alek dă volumul la muzică mai tare - nu-mi dau seama dacă vrea să încetăm să mai vorbim sau dacă vrea să surzim -, iar ăsta e ultimul lucru de care am nevoie. Deja mă doare capul. Am trecut prin prea multe în ultima săptămână. Tot ce vreau e să fac un duş, să-mi închid telefonul şi să dorm.

Deşteaptă de mine s-a aşezat pe locul din

mijloc şi orice aş face, n-am cum să nu fiu conştientă de prezenţa lui Alek şi mă tot trezesc că stărui cu privirea asupra lui.

Nu te mai holba la el. Nu te mai holba la el. Nu te mai...

La naiba, mă holbez la el ca fraiera, dar n-am ce-i face dacă mă atrage ca un magnet. Cred că o iau razna. Până acum i-am reţinut fiecare trăsătură, fiecare venă, ba chiar am numărat şi de câte ori a înghiţit în sec - nu că m-ar fascina gâtul lui sau ceva.

Alek îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. Nu durează mai mult de trei secunde, dar o simt până în măduva oaselor. Apoi îşi fixează atenţia asupra drumului, fără să fie conştient că tocmai mi-a dat lumea peste cap. Când îşi mută din nou privirea, eu deja mă uit la el şi e prea târziu să încerc să mai ascund lucrul ăsta. Nu că aş avea cum să ascund câteva ore bune de holbat. Ar trebui să fie mult prea aerian ca să nu-şi fi dat seama de asta, dar nu e. De fapt, cred că Alek e perfect conştient de efectul pe care începe să-l aibă asupra mea.

Şi îmi zâmbeşte. Nemernicul îmi aruncă un zâmbet complice, zeflemitor şi năucitor.

Fir-ai tu să fii, Callaghan.

Nu mi-a adresat niciun cuvânt toată ziua, iar acum îmi zâmbeşte?

îmi închid ochii frustrată şi decid să nu-i mai deschid până când nu ajungem în San Diego.

E trecut de ora trei când, în cele din urmă, Alek parchează în faţa unei clădiri pe care nu o recunosc.

— Mi-a părut bine să te cunosc, Zhavia.

Malakai se roteşte spre mine şi-mi zâmbeşte.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar sper să nu mai facem asta niciodată.

Izbucnesc în râs, deşi sunt obosită şi e toiul nopţii.

— Te înţeleg, îl aprob. A fost o experienţă... interesantă, dar n-aş vrea s-o repetăm.

— Noapte bună!

— Noapte bună! îi urez la rândul meu.

Coboară din maşină, lăsându-mă cu Alek.

— Mă întorc într-un sfert de oră, îmi spune fără să mă privească. Apoi te duc acasă.

De ce simt că o să fiu înghiţită de golul ăsta din stomac?

— E în regulă, mă foiesc. Pot să iau un taxi. Probabil, eşti obosit şi n-are rost să mai faci un drum în plus.

— Nu mă obliga să te încui în maşină.

Aş vrea să nu mă bucur că n-am ajuns încă la momentul în care trebuie să ne luăm la revedere.

— Bine, cedez. Te aştept.

Nu e bine. Nu e deloc bine.

Alek coboară şi mă lasă singură pentru vreo douăzeci de minute, apoi se întoarce. Aruncă un ghiozdan pe scaunul din dreapta. Mă încrunt, dar nu-l întreb nimic. Maşina se umple cu mirosul proaspăt de gel de duş şi la cât de mult l-am studiat, ar fi imposibil să nu observ că s-a schimbat. M-a lăsat să-l aştept în maşină în timp ce făcea duş? De ce îmi dă impresia că e pe cale să plece undeva?

— Unde stai?

îi explic în cât mai puţine cuvinte, apoi niciunul nu mai spune nimic. îmi întorc privirea

spre geam şi încerc să studiez clădirile pe lângă care trecem. Orice, numai să nu mă uit la el. Acum că am rămas numai noi, mi se pare ciudat.

Ajungem în faţa blocului mult mai repede decât m-aş fi aşteptat sau decât mi-aş fi dorit. Caută un loc de parcare, apoi coboară din maşină. De ce trebuie să fie atât de prost dispus? Cobor şi mă îndrept spre portbagaj să îmi iau lucrurile.

Nu m-am pregătit suficient pentru momentul ăsta.

— Ă... încep să mă bâlbâi, mulţumesc pentru drum. Cred că trebuie să-ţi plătesc pentru camera aia friguroasă şi pentru benzină.

Mă studiază. încerc să nu reacţionez în niciun fel, deşi inima mea trădătoare deja a luat-o razna.

— Cred că ăsta e momentul în care îmi dai lucrurile, eu îţi mai mulţumesc o dată, apoi tu pleci, plec şi eu, încep să aberez când văd că n-are de gând să spună nimic.

E mai încordat decât de obicei şi nu cred că mi-am dorit vreodată mai mult să aflu ce e în mintea altei persoane. Pentru că pe Alek, pur şi simplu, nu îl pot citi.

— Asta vrei?

Măcar ştiu că mă ascultă şi nu vorbesc singură.

Ce aş vrea eu nu prea contează. Aş vrea să ne întoarcem în camera aia din spital şi să mai petrecem acolo o noapte. Să-l ţin de vorbă până dimineaţa şi să aflu orice îi trece prin minte. Aş vrea să-l fac, dacă nu să râdă, măcar să zâmbească.

— Nu face asta, Zhavia!

E un avertisment în tonul lui pe care decid să îl

ignor.

— Să nu fac ce?

— Nu te uita aşa la mine!

Nu-l întreb la ce se referă. Nici măcar eu nu sunt chiar atât de naivă.

Îl privesc de parcă nu vreau să plece, dar nu-mi dau seama dacă el vrea să rămână şi ştiu că îl cunosc de trei zile - cam atât ne-a luat să facem un drum de paişpe ore - şi că efectiv nu am niciun drept să îi cer nimic; că nu am niciun drept să vreau ceva de la el, dar simt că dacă îl las să plece, nu o să-l mai văd prea curând.

Dar cum poţi să-i spui unui om pe care-l cunoşti de trei zile că nu-l poţi lăsa să plece? Fără să pari nebun, evident.

Aşa că fac ceea ce mă pricep destul de bine - schimb subiectul.

— Ce ai în ghiozdan?

îmi scoate geamantanul, trânteşte portbagajul şi se sprijină cu spatele de el, încrucişându-şi braţele la piept. Nu ştiu dacă face asta pentru că îi e mai comod sau dacă îşi ridică din nou zidurile în jurul lui.

— Alek?

îşi duce o mână la ceafă, confuz, apoi revine în poziţia lui defensivă.

— Haine de schimb, pastă şi periuţă de dinţi, un încărcător şi un carnet gol, îmi răspunde până la urmă. De ce?

Zâmbesc. Nu am vrut să ştiu chiar totul.

— Unde mergi?

Intru pe un teren alunecos pentru că habar n-am ce e în mintea lui, dar o parte din mine - una mică de tot - speră că Alek simte în legătură cu mine acelaşi lucru pe care-l simt şi eu.

Că dacă îl las să plece, o să regret toată viaţa.

Nu e nimic logic în sentimentul ăsta, dar, la urma urmei, nu cred că sentimentele sunt logice. Poate că ăsta e tipul meu - cu tatuaje,

nesimţit şi arogant. Cine ştie? Nu mă pot lupta cu inima.

— Nu ştiu. Fac asta destul de des, îmi răspunde cu o voce joasă pe care o simt ca o mângâiere. Mă urc în maşină şi plec pentru câteva zile.

— înţeleg...

Nu, nu înţeleg.

— Nu prea pot să fiu prin preajma lui Malakai acum, aşa că...

Nu pot să trag de timp la nesfârşit, iar Alek pare să ajungă la aceeaşi concluzie. îmi întinde ghiozdanul. Mi-l arunc pe un umăr şi încerc să-mi menţin echilibrul cu tot cu cârja asta stupidă.

— Te descurci? Vrei să te ajut să urci ăla? îmi face semn spre geamantan.

Clatin din cap, refuzându-l. Am impresia că dacă o să încerc să vorbesc, o să plâng şi nici măcar nu înţeleg de ce.

— Mă descurc.

Habar n-am cum o să mă descurc.

— Ai grijă de tine, Zhavia! iar îmi şopteşte numele.

— Şi tu!

Trebuie să mă îndepărtez şi trebuie să o fac acum dacă nu vreau să mă vadă plângând. Ce-o fi fost în mintea mea? Doar pentru că mi-a vorbit despre tipul de bărbat pe care îl merit, nu înseamnă că a făcut referire la el. Normal că nu, dar cred că eu i-am răstălmăcit cuvintele aşa cum am vrut, altfel nu aş mai fi fost atât de dezamăgită acum. Şi nu mă simt rănită din cauza faptului că nu mă place sau că nu se simte atras de mine, ci din cauză că nici măcar nu mi-a dat de înţeles că o să ne mai intersectăm vreodată.

Pentru că eu sunt... eu.

Nu sunt deosebit de frumoasă - şi, cu siguranţă, am prea mulţi pistrui, nici deosebit de interesantă, nici nimic. Poate că de asta Carter n-a ezitat să mă înşele.

Aproape că m-ar bufni râsul dacă nu aş avea ochii scăldaţi în lacrimi. Trei zile petrecute cu Alekzandre Callaghan şi deja am inima mult mai vraişte decât am avut-o atunci când am dat peste Carter şi Adelaide.

Alek se urcă în maşină şi pleacă, dar eu nu mă simt în stare să mă mişc. Mă aşez pe geamantan şi privesc în gol, străduindu-mă să nu plâng.

Ce e în neregulă cu mine? M-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutorul său şi l-am refuzat. Poate, încerca doar să fie politicos. Poate că voia să tragă de timp şi să nu plece. Presupun că n-o să aflu niciodată.

Mă gândesc că e cazul să mă ridic şi să încerc să-mi urc geamantanul dacă nu vreau să dorm aici şi, tocmai când aveam impresia că seara asta nu avea cum să devină mai rea, îl văd pe Carter ieşind din bloc.

La patru dimineaţa.

Şi pe Alek care, în loc să se îndepărteze, dă în marşarier. Privirea mi se intersectează cu a lui Carter care vrea să traverseze strada, apoi îmi rotesc capul spre maşina lui Alek. Accelerează.

Am nevoie de o vacanţă, departe de nebuni.

îmi dau seama că nu are cum să se termine prea bine şi nu pot să stau pe margine şi să privesc. Calc strâmb când cobor de pe trotuar şi mă lovesc la piciorul care a mai fost fracturat. Strâng din dinţi şi merg mai departe pentru că nu-mi permite nimeni să-mi trag răsuflarea şi să îmi revin.

— Fereşte-te! ţip la Carter când Alek se apropie din ce în ce mai mult.

Nu pare să mă audă. Sau mă ignoră şi îl

provoacă intenţionat pe Alek, ceea ce chiar nu cred că e o idee bună.

Inima-mi bate de să-mi sară din piept.

— Carter! ţip cât mă ţin plămânii.

îmi aruncă o privire confuză şi se dă înapoi. Alek frânează brusc, oprind maşina între mine şi Carter. Nu-mi dau seama dacă vrea să mă omoare şi pe mine, dacă e pur şi simplu inconştient sau sărit de pe fix.

Carter apare în faţa mea înainte ca Alek să se dea jos din maşină.

— Iisuse, care-i problema lui!?

Mi-e greu să îl privesc pe Carter. Mult mai greu decât mi-a fost ultima dată, atunci când a alergat după mine şi l-am rugat să mă lase în pace. Cred că atunci mă aflam în stare de şoc, dar între timp am pus lucrurile cap la cap şi mi-am dat seama cât de tare m-a rănit faptul că nu mi-a spus adevărul. Carter este iubitul meu din... A fost iubitul meu din al doilea an de liceu până acum câteva zile. Asta înseamnă patru ani.

Patru ani.

Doamne, Dumnezeule!

Nu mai pot să respir. Mă aplec în faţă şi îmi sprijin palmele pe genunchi. Aud portiera deschizându-se în acelaşi timp în care Carter mai face un pas spre mine şi îşi aşază o mână pe umărul meu. De ce a trebuit să se termine aşa?

— Zhavia, eşti bine?

— Ia mâna de pe ea!

Nu recunosc tonul ăsta pe care îl foloseşte Alek. îmi provoacă un fior pe şira spinării şi nu într-un sens bun. Nu mai pot respira şi nici inima nu-mi mai bate cum trebuie. îmi ridic privirea spre Alek, deşi Carter e cel care îşi exprimă îngrijorarea. însă, la rândul meu, îmi fac griji pentru el. Chipul lui Alek e de-a dreptul inexpresiv şi aş vrea să cred că e la fel de relaxat

pe cât pare. Probabil, aş face-o dacă nu aş fi simţit ameninţarea din tonul lui.

— Ia mâna de pe ea! repetă cu dinţii încleştaţi.

încerc să inspir adânc şi îmi îndrept spatele, dar mâna lui Carter e pe umărul meu, apoi nu mai e. Alek face câţiva paşi şi se năpusteşte asupra lui fără vreun alt avertisment. Carter nu îi anticipează mişcarea şi nu se fereşte la timp, iar acum Alek stă în faţa mea, iar Carter se împleticeşte înapoi şi eu am nevoie de câteva secunde să-mi dau seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Nu pot să cred că tocmai l-a lovit.

— încetează, Alek! Ce naiba te-a apucat? îmi lipesc palmele de pieptul lui şi încerc să îl împing, dar nu se clinteşte.

Mă rotesc spre Carter şi vreau să mă apropii de el, însă privirea rece pe care mi-o aruncă reuşeşte să mă ţină la distanţă. De parcă eu am vrut asta. De parcă eu i-am cerut asta lui Alek. Mi-am imaginat că Alek nu avea de gând să se urce în maşină şi să plece pur şi simplu, dar de unde ar fi trebuit să-mi dau seama ce era în mintea lui?

— Carter, şoptesc pe un ton implorator, deşi ştiu că el nu ar sări niciodată din senin la necunoscuţi. Eşti nebun? mă rotesc spre Alek. întâi era să dai cu maşina peste el, iar acum dai în el?

— Mai bine cu pumnul decât cu maşina, nu crezi?

Scrâşnesc din dinţi. îmi mut privirea de la unul la altul. Carter îşi şterge sângele din colţul gurii cu dosul palmei, apoi pare să ofteze. Alek rămâne lângă mine.

— Presupun că meritam aia, Carter e cel care rupe tăcerea.

îmi aruncă un zâmbet trist, încărcat cu

regret şi îl ignoră pe Alek. Nu ştiu dacă ar trebui să rog pe vreunul să plece sau pe amândoi.

— Am putea să vorbim un minut? mă roagă Carter.

înghit în sec. Alek mă priveşte doar pentru o fracţiune. Nu cred că e de acord cu Carter, dar nici nu i-am cerut părerea.

— Sigur! îi răspund fără să mă uit la Alek, altfel ştiu că m-aş răzgândi.

— Zhavia! Alek îmi şopteşte numele, împiedicându-mă să mă mişc.

Nu ştiu dacă e conştient de efectul pe care îl are asupra mea. Carter ne priveşte confuz, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă. Un singur cuvânt din partea lui şi e de ajuns să mă ţină în loc şi mă urăsc pentru asta. îl urăsc pe el, pentru că nu de asta am nevoie acum.

— Alek, clatin din cap, rugându-l să o lase baltă. Vreau să ştiu, continui.

Maxilarul îi zvâcneşte scurt.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Foloseşte din nou tonul ăla superior. Iar ştie ceva ce eu nu ştiu şi mă scoate din minţi.

— Trebuie să ştiu, încerc să îi explic.

E puţin penibil, sincer. Dar trebuie să ştiu ce a fost în mintea lui Carter. De ce a făcut-o. A fost din cauza sexului sau mai am şi altă problemă?

— Atunci vorbeşte cu el, mă îndeamnă ironic. Dar nu pleci de lângă mine.

Dau să protestez, dar Alek zâmbeşte cu un colţ al buzelor.

— Vrei să îmi mai spui ceva? pufnesc pe nări, iritată de atitudinea lui.

îşi uneşte buzele într-o linie subţire şi face câţiva paşi în spate până ajunge să se lipească de maşină, îşi îndoaie piciorul şi stă cu talpa lipită de portieră şi braţele încrucişate la

piept. Ne priveşte plictisit.

— îmi pare rău! oftez spre Carter. N-am vrut... N-am crezut că...

— Mai bine l-ai întreba din ce apartament a ieşit la ora asta, intervine Alek.

— Nu e chiar aşa, îmi răspunde Carter, deşi nu am întrebat nimic. Eu şi Adelaide... După ce s-a întâmplat înainte de înmormântare şi nu m-ai lăsat nici măcar să îţi explic...

— Vrea să îţi spună că a reuşit să şi-o ţină câteva zile în pantaloni, pufneşte Alek. Şi, probabil, aşteaptă să-l feliciţi pentru asta.

Nu am cum să port o discuţie cu Carter. Nu atât timp cât Alek e aici.

— Taci, îl rog. Poţi să taci puţin?

— Pot să încerc.

Iar se joacă cu piercing-ul din limbă. Şi iar îl privesc cum face asta mai mult decât ar trebui. Trebuie să mă concentrez asupra lui Carter, dar simt privirea lui Alek fixată asupra mea şi mă derutează.

— Voiam doar să îţi spun că îmi pare rău, Zhavia. Nu am vrut niciodată să afli aşa.

— Ar fi fost corect să-i spui că începea să te doară mâna şi după aia erai liber să te fu...

— Alek! ţip eu, înjurându-l în minte pentru gura aia păcătoasă.

— încerc să fiu calm doar pentru că ştiu că am greşit faţă de tine, Zhavia, dar noul tău prieten începe să...

— încep să ce? întreabă Alek pe un ton provocator.

Mă rog ca fostul meu iubit să mă cunoască suficient de bine încât să citească rugămintea din privirea mea. Nu putem avea o conversaţie cu Alek care intervine la fiecare propoziţie pe care o rosteşte Carter şi nu ştiu de ce, dar cred că dacă l-aş ruga să plece, ar fi în zadar.

— Vorbim mâine, bine? mă întreabă Carter.

încuviinţez, răsuflând uşurată că a înţeles.

— Noapte bună, Zhavia!

Nu-i răspund, iar el se îndepărtează.

— Care-i problema ta? mă răstesc la Alek când Carter dispare din raza mea vizuală.

Alek mă ignoră şi o ia din loc. îl urmăresc, sigură că nu mă mai surprinde nimic, dar uite că el tot reuşeşte să o facă. îmi ia geamantanul, apoi îl pune în portbagaj.

— Urcă în maşină! îmi porunceşte.

— Poftim?

Mă încrunt.

— Ai surzit? Am spus să...

— Te-am auzit destul de bine, îl asigur, doar că nu înţeleg de când îmi dai ordine.

— De când s-a dovedit că nu poţi să iei decizii singură.

Nu înţeleg de ce trece prin schimbările alea bruşte.

— Poftim?!

— Ţi s-a mai spus că ai un vocabular limitat?

— Ţi s-a mai spus că eşti un bou?

îşi ridică sprâncenele mirat şi rânjeşte.

— Ai o gură spurcată, Zhavia!

Nu înţelege nimeni că tot ce vreau e un duş, un pat şi linişte?

— Ai personalităţi multiple, mă răstesc.

— Ai sâni mici.

— Poftim? întreb pentru a nu ştiu câta oară, începând să mă simt de-a dreptul ridicolă.

— Credeamcăneînşirămneajunsurile,

răspunde sigur pe el.

— Nici ai tăi nu-s prea grozavi, stai liniştit.

Rămâne fără replică câteva secunde, apoi începe să râdă. Mi se înmoaie picioarele şi am impresia că îmi fuge pământul de sub ele. Clipesc nedumerită, încercând să îmi dau seama ce naiba se întâmplă. Ce naiba mi se întâmplă? Simt cum încep să mă înroşesc din cauza prostiei pe care îmi dau seama că am spus-o.

— Compensez cu un fund grozav, încă râde.

Nici măcar nu-mi pasă că râde de mine sau că
mi-a spus că am sâni mici. Nu sunt chiar atât de mici şi nu am fost niciodată complexată de lucrul ăsta. Aş fi luat-o razna dacă mi-ar fi spus ceva în legătură cu pistruii. Poate că m-am simţit jignită pentru o secundă, dar Alek râde şi parcă orice altceva devine neimportant.

— Vrei să-l atingi?

îşi mişcă sprâncenele sugestiv.

— Prefer să-mi ţin mâinile acasă, mulţumesc.

— Păcat. Asta e o ofertă pe care o prinzi o dată-n viaţă. Acum urcă în maşină!

Acum îmi amintesc de la ce a pornit totul. De la el şi lătratul ordinelor la mine.

— Nu!

— Nu?

Mă încăpăţânez şi nici măcar nu mai răspund, ci doar îi înfrunt privirea, dar nici el nu cedează.

— De ce l-ai lovit? Ai impresia că ai vreun drept
să...

— Nimeni n-are dreptul să îţi frângă inima, mă întrerupe, redevenind serios.

Şi, atunci, el de ce mi-o frânge acum

puţin?

— Nu mi-a frânt inima.

Vocea mea e slabă, abia audibilă.

— Atunci înseamnă că nu l-ai iubit. Oricum, nu aşa cum ar fi trebuit.

Nu-mi dau seama dacă ar trebui să mă simt jignită sau nu. Spune lucruri pe care n-ar trebui să le spună. Pe care eu nu vreau să le aud.

— De ce tot spui lucruri de genul ăsta?

— Ce fel de lucruri?

îşi deschide portiera şi mă gândesc că o să plece, însă doar se sprijină cu mâinile de ea şi îşi întoarce capul spre mine.

— Tot felul de lucruri profunde. Eşti beat?

— Nu, simt doar profund, rânjeşte din nou.

îmi dau ochii peste cap.

— De ce te-ai întors? Credeam că nu mă placi, spun din ce în ce mai obosită.

— Urcă în maşină, inspiră adânc! Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să urci în maşină!

Sunt din ce în ce mai derutată.

— Ai spus că mă rogi?

— Da, cred că asta am spus.

— Nu vreau să merg nicăieri cu tine, încerc să mă conving mai mult pe mine decât pe el.

— Ba da, vrei!

N-ar trebui să mă las convinsă, dar o fac. Nici măcar nu-mi pasă dacă are de gând să mă omoare şi să îmi îngroape cadavrul sau dacă are de gând să îmi ofere un pat. Sincer, la momentul actual, mi-e totuna.

Mă îndrept spre cealaltă parte a maşinii şi urc în dreapta.

— Eşti mulţumit acum? pufnesc nervoasă.

Alek mă priveşte cu neîncredere. Nu e ca şi cum pot să cobor şi să o iau la fugă. în cele

din urmă, urcă în maşină, dar pare mai încordat decât înainte. îmi pun centura şi mă rotesc cu totul spre el, cu capul sprijinit sub mână. Iar mă holbez la el şi nici măcar nu mai încerc să ascund lucrul ăsta.

Nimic nu mai funcţionează cum trebuie. Cred că s-au aliniat planetele alandala.

— Alek?

Mă priveşte pe fugă, apoi îşi întoarce privirea la drum. Cred că înţeleg de ce a făcut-o - de ce l-a lovit pe Carter. Cred că are legătură cu tot ce mi-a spus în spital şi poate că are mai mult legătură cu el decât cu mine. Poate că încearcă să mă protejeze ca să compenseze pentru ceva. Evident, asta nu înseamnă că îi pasă. încurcate sunt căile lui Alek!

— Da, Zhavia?

— Mulţumesc, rostesc cu uşurinţă, apoi închid ochii, simţindu-mă ceva mai bine.

Dă drumul la radio, cu volumul încet - poate ca să acopere oarecum liniştea dintre noi. Dar pe mine oricum nu mă deranjează. E ceva liniştitor în tăcerea lui. Mai trec câteva minute înainte să vorbească:

— Când am spus că nu te plac, îl aud oftând, cred că ce am vrut să spun, de fapt, e că nu vreau să te plac.

Zâmbesc, fără să deschid ochii. Mă tem că e un vis pe care o să-l spulber dacă o să mă uit la el şi că o să-l găsesc încruntat şi tăcut.

— Şi funcţionează?

Ştiu sigur că la mine nu funcţionează. Alek deja mi se strecoară pe sub piele. E un sentiment atât de ciudat şi nu ştiu cum să îi pun capăt. Nici nu ştiu dacă vreau.

— Cred că ai fost minţită destul.

îmi deschid ochii. Alek deja se uită la mine. îi zâmbesc.

— Atunci spune-mi adevărul! îl rog.

— Eşti o bătaie de cap, dar nu, nu

funcţionează.

îşi îndreaptă mâna spre mine şi îmi fereşte o şuviţă de păr după ureche, apoi zăboveşte cu degetele pe obrazul meu. îi simt atingerea până în fiecare terminaţie nervoasă, iar inima mea săraca nu e pregătită pentru asta şi nu îşi găseşte ritmul, aşa că improvizează unul nebunesc. în ochii lui gri apare o scânteie ciudată şi îşi flutură genele dese.

— Ştii că acum am de gând să te omor, nu?

îşi retrage mâna aproape leneş, iar eu nu mă pot abţine să nu râd, curioasă să ştiu totuşi care e adevăratul gând care i-a trecut prin minte când m-a atins.

— Ştii ce, Callaghan? strâmb din nas. Nici măcar nu-mi mai pasă. Vreau doar să dorm.

Mi se închid ochii involuntar. Aş vrea să-i ţin deschişi ca să nu-mi irosesc secundele petrecute cu Alek, dar nu mai pot.

Ultimul lucru pe care îl văd simt buzele lui Alek care alcătuiesc o jumătate de zâmbet.

Mă trezesc din cauza căldurii. Muzica de la radio se aude încet şi motorul e pornit, însă scaunul din stânga mea e gol. îmi amintesc frânturi din seara trecută - Alek sărind la Carter şi împiedicându-mă să port o conversaţie cu el; Alek care la un moment dat a început să râdă. Nici acum nu sunt sigură cum m-a convins atât de uşor să urc în maşină şi să merg cu el. Mă pierd atât de repede în prezenţa lui încât nici nu m-am deranjat să-l întreb unde mergem, şi iată-mă acum, singură în maşină, naiba ştie unde.

Picioarele îmi sunt acoperite cu o pătură, iar scaunul a fost lăsat pe spate. Aş vrea să nu zâmbesc când văd că Alek s-a gândit totuşi la confortul meu, dar o fac. Mă ridic în fund şi arunc o privire pe geam. Mi se taie respiraţia. Plaja e ultimul loc unde credeam că o să mă trezesc. în mijlocul pădurii, în timp ce Alek îmi săpa groapa suna mult mai plauzibil în mintea

mea.

Opresc motorul, împachetez pătura şi cobor, luând-o cu mine. Sunt destul de sigură că e interzis să parchezi pe nisip şi simt la fel de sigură că lui Alek nu-i pasă. Stă cu spatele la mine, în apropiere de ocean şi e singurul om de pe plajă. Străbat încet distanţa dintre noi, renunţând la cel de-al treilea picior al meu - abia aştept să nu mai am nevoie de cârja aia idioată. Mă apropii încet, încercând să-mi dau seama ce face. Stă aplecat şi pare concentrat. Abia când ajung în spatele lui îmi dau seama că notează ceva într-un carnet. Aş vrea să mă rotesc şi să îl las singur pentru că nu vreau să-l întrerup.

Aş mai vrea şi să-mi dispară zâmbetul ăsta tâmp de pe buze.

— Am decis să nu te omor, vocea lui e somnoroasă şi obosită.

Mă întreb dacă a dormit vreun pic.

— Mă întreb de ce te-ai răzgândit, îi răspund în timp ce despăturesc pătura.

I-o aşez pe umeri. îşi închide carnetul şi îl aruncă pe nisip, apoi îmi aruncă o privire peste umăr. Mă aşez cu greu şi încerc să păstrez o distanţă sănătoasă între noi. Mă priveşte indignat şi vine mai aproape de mine. îmi aşază jumătate de pătură pe umeri.

— Mulţumesc!

Aş vrea ca vocea să-mi sune natural, dar e exact opusul. îşi strânge genunchii la piept şi îşi încrucişează braţele pe ei.

— Ai reuşit să dormi?

Clatină din cap, cu privirea fixată asupra valurilor. îmi place oceanul - mereu mi-a plăcut - şi iubesc mirosul diferit şi sărat şi în oricare altă zi, aş admira oceanul, dar Alek e aici şi am dificultăţi în a mă concentra pe altceva.

— Ai nevoie să dormi, vocea mi se frânge. Şi să mănânci.

Nu-mi amintesc să-l fi văzut mâncând

ceva de când a ieşit din spital şi nu-mi place grija asta care răsare în mine.

— Da, mamă!

Vrea să îşi bată joc de mine, dar e prea obosit ca tonul să-i mai fie ironic.

— Vorbesc serios, hotărăsc să nu cedez.

— Ştiu.

îşi roteşte capul spre mine, lipindu-şi obrazul de încheietură. Nu-l întreb de ce suntem aici. Nu-l întreb nici ce scria. Nu-l întreb nici ce îl bântuie şi de ce nu e pregătit să mă lase să plec încă. Dacă ar fi fost, m-ar fi lăsat să mă duc acasă aseară.

— N-am vrut să mă întorc, rupe tăcerea şi mă bucur că nu e vreo întrebare banală de genul cum ai dormit?

— Se pare că te tot răzgândeşti. N-ai vrut să te întorci, n-ai mai vrut să mă omori, zâmbesc.

— E ciudat că am vrut să mai stai puţin înainte
să...

Faţa i se schimonoseşte de durere, dar pare mai degrabă fizică decât psihică.

— Alek?

— Simt bine.

Minte. Pare să-l doară ceva şi simt nevoia asta ciudată să ţip la el şi să îl întreb ce se întâmplă.

— Ce ai păţit?

Clatină din cap şi îşi întinde picioarele, apoi ia pătura şi mă înveleşte în ea. îmi asortez încruntarea cu o strănătură din nas. Suferă iar de o schimbare bruscă de comportament? O să se urce în maşină şi o sa mă lase aici?

— N-am nimic, încearcă să mă asigure.

Jumătatea aia de zâmbet nu mă convinge. Se întinde în direcţia opusă şi îşi lasă capul pe piciorul meu. Asta presupun că e o schimbare. Respir scurt şi sacadat şi încerc să-mi ţin mâinile acasă şi privirea în altă parte, dar tot asupra lui

zăbovesc, iar degetele mă furnică. îi

Af-

feresc şuviţele care i-au căzut pe frunte. Tresare, dar nu se ridică, ci doar îşi poziţionează capul mai sus.

— Spune-mi o poveste, Zhavia.

A fost odată o fată naivă care...

numele lui era Alek...

şi voia atât de tare să-l atingă încât devenea dureros...

şi el zâmbea...

încerc să inspir, dar suspin în schimb.

— Mă tem că nu ştiu nicio poveste cu final fericit,
şoptesc.

— Crezi că e mai important finalul sau drumul până acolo?

Pentru o secundă, am uitat cu cine stau de vorbă.

— Cred că depinde de poveste, răspund nu chiar atât de sigură.

— Dar dacă te gândeşti la final, nu înseamnă că nu te mai poţi bucura de drum?

E ironic cum tocmai el e cel care mă întreabă asta. Alek, care pare să nu se bucure de nimic, tocmai de frica finalului. El, care de când l-am cunoscut a refuzat să mă placă de parcă asta i-ar fi alterat cu ceva existenţa.

— Cred că ar trebui să-ţi serveşti singur o porţie din înţelepciunea â la Callaghan, glumesc.

încep să îmi trec degetele prin părul lui. Nu pare deranjat. Din contră.

— Nu ştii că oamenii care dau sfaturi, de regulă, nu se pot ajuta niciodată pe ei înşişi?

De ce mereu mi se pare că orice spune Alek are mai multe înţelesuri? Ar fi atât de simplu

dacă, măcar o dată, mi-ar spune ceva despre el fără să îmi dea impresia

no

că ar trebui să deduc ceva despre el din cuvintele pe care le rosteşte. Mi-e greu să ţin pasul cu el.

— Poate că nu încearcă suficient.

Deschide ochii şi flutură de câteva ori din gene, apoi îi închide la loc.

— Poate că n-au motive, răspunde în cele din
urmă.

Oftez adânc. Aş vrea să găsesc ceva inteligent de spus. Ceva care să îl ajute, dar nu doar că nu ştiu despre ce vorbeşte, ci nici nu mă prea pricep la sfaturi.

— Nu contează, reia el. Vreau să aud povestea, chiar dacă nu are final fericit.

— Nu mai bine nu-ţi spun finalul?

— Vrei să mă omoare suspansul? îşi duce mâna la inimă, prefăcându-se rănit.

încep să râd.

— Bine, fie! Dar să nu spui că nu te-am avertizat. Continui să mă joc în părul lui, încercând să îmi
adun gândurile. Aş putea să inventez o poveste, dar asta e treaba lui, nu a mea.

— Au fost odată două surori, inspir cu greu.

Asta nu e o poveste pe care îmi place să o spun, dar sper că dacă împărtăşesc ceva personal cu el, nu va mai vorbi mereu în ghicitori.

-Şi...

— Stai, mă întrerupe.

— Cee?

— Cum le chema?

Mă bucur că nu îmi vede expresia frustrată.

— Trebuie să-mi dai detalii, Zhavia, altfel o să fiu tentat să adaug detalii de la mine şi o să devină povestea mea, nu a ta.

— N-am spus că e povestea mea.

— Povestea pe care mi-o spui tu, se corectează.

— Ximena şi Rylee.

— Himena?

Doamne, cât îl urăsc în secunda asta şi, totuşi, râd.

— X-i-m-e-n-a, silabisesc cu greu.

Din păcate, Ximena este cel de-al doilea prenume al meu, dar nu e nevoie să ştie asta.

— Sună a personaj bătut de soartă, râde şi el, iar asta cumva face ca toată povestea să nu mi se mai pară atât de tristă.

— Alek, ai de gând să mă întrerupi la fiecare propoziţie?

— încă n-ai început să îmi povesteşti. Gata, tac.

îmi dreg glasul.

— Au fost odată două surori, Ximena şi Rylee. Rylee era cu cinci ani mai mare decât Ximena şi, în mod neobişnuit, era cea mai iubită dintre ele. Era fiica perfectă care nu ieşea niciodată din cuvântul părinţilor, avea cele mai mari note şi era pur şi simplu... Perfectă, însă Ximena nu i-a purtat niciodată pică pentru că părinţii ei nu o observau niciodată din cauza surorii sale mai mari. Din contră. Era modelul ei în viaţă.

Fac o pauză. Mi s-a uscat gura şi devine din ce în ce mai greu să vorbesc.

— însă. când era în ultimul an de liceu, Rylee...

Ea...

Mă ustură nasul şi cred că o să plâng. Mi se zbat pleoapele şi simt că mă sufoc. Mi-e greu să vorbesc despre asta, deşi au trecut trei ani de când sora mea a murit.

Alek îşi deschide ochii, alarmat. Se ridică brusc şi se aşază lângă mine, trecându-şi un braţ pe după umerii mei.

— Nu trebuie să-mi spui povestea asta dacă nu vrei.

Dar vreau să îi spun povestea asta, oricât de greu ar fi. Vreau să ştie că nu e singurul care a pierdut o persoană dragă, că nu e sfârşitul lumii - oricât de dur ar sima. Vreau să ştie că nu e singur şi că îl înţeleg mai bine decât i-am dat impresia până acum. Acest gând, în mod special, mă face să mă adun.

— Nu, clatin din cap. E în regulă! Vreau să îţi spun povestea asta. Doar te-am avertizat. Decât dacă nu cumva vrei să spui tu alta.

îmi zâmbeşte cu buzele unite, dar nu e unul dintre acele zâmbete care-mi răpesc pământul de sub picioare. E unul dintre acele zâmbete triste, misterioase, care-mi frâng puţin inima.

— Mă tem că nu ştiu nicio poveste cu final fericit şi, chiar dacă aş şti, cred că tot aş prefera să o ascult pe a ta.

Inspir.

Expir.

Nu e de ajuns.

— într-o seară, reiau, Rylee a ieşit în oraş şi nu a mai găsit niciun autobuz şi niciun taxi. Era trecut cu mult de miezul nopţii, dar o dată pe lună avea voie să iasă în oraş fără să aibă oră de întoarcere acasă. Poate că asta a fost o prostie din partea părinţilor ei, dar

Rylee mereu obţinea ce voia. Când părinţii lor protestau, ea le trântea în faţă toate activităţile în care era implicată, toate notele - le reamintea tot ce înseamnă să fii Rylee, aşa că ei cedau mereu.

îmi fixez privirea asupra braţului care-i atârnă pe umărul meu, la degetele lungi şi subţiri.

Nu există niciun mod de a face povestea mai puţin dureroasă decât e, aşa că trebuie, pur şi simplu, să o spun. încerc, dar cuvintele îmi rămân blocate în gât şi am impresia că mă sufoc.

Alek îşi retrage braţul şi mă mângâie liniştitor pe spate.

— A fost bătută, violată şi aruncată la ieşirea din oraş...

Alek se încordează şi nici măcar nu-l mai aud respirând.

— Dar a supravieţuit, spun atât de încet încât nici măcar nu mai simt sigură dacă am rostit cuvintele cu voce tare. Rylee n-a fost niciodată credincioasă, îi povestesc în continuare. A terminat liceul, dar n-a intrat la facultate în anul ăla şi a rămas acasă. Am privit-o un an întreg umblând de la un psiholog la altul, încercând să facă faţă, dar noaptea coşmarurile o ţineau trează şi ţipa atât de tare...

Mă trece un fior de groază când îmi amintesc de ţipetele ei. Camerele noastre erau una lângă alta şi multă vreme am dormit pe hol, în faţa uşii ei, doar ca să ajung cât mai repede la ea când aveau să îi revină coşmarurile. Niciodată nu mă lăsa să dorm cu ea.

— A început să petreacă din ce în ce mai mult timp la biserică. Părea să o ajute, ştii? Adică... cu toţii credeam că începea, în cele din urmă, să-şi revină. Nu mai era atât de închisă în ea şi începea să semene din ce în ce mai mult cu vechea Rylee. Un an mai târziu, a venit cu ăsta, surâd şi-mi

ridic spre el mâna pe care am inelul.

Alek zâmbeşte şi el, iar asta mă linişteşte într-o oarecare măsură. Ştiu că povestea tocmai a devenit personală, dar nu cred că am reuşit să-l păcălesc vreo clipă şi să-i dau impresia că inventez.

— Aveam paişpe ani pe atunci... Nu cred că înţelegeam exact ce voia de la mine. Nici măcar nu intrasem la liceu, dar jur că părea atât de important pentru ea, încât în momentele alea eram în stare să îi promit orice ar fi vrut ea, numai să o văd zâmbind. îmi vorbea mereu despre cât de importantă e dragostea, despre cât de important e să avem credinţă, despre Dumnezeu... Uneori, aveam impresia că o lua razna şi mereu avea zâmbetul ăsta misterios, de parcă ea ştia ceva ce eu habar nu aveam şi o credeam mereu, pentru că era sora mea mai mare.

Nu-mi dau seama că plâng decât în secunda în care Alek mă prinde de bărbie şi îmi roteşte capul spre el, apoi îmi şterge lacrimile.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Cred că tonul vocii lui m-ar putea linişti oricând, indiferent de situaţia în care m-aş afla.

— Am găsit-o trei ani mai târziu, înecată în lacul de lângă casa de vară a părinţilor noştri, decid să duc totul până la capăt cât mai repede. Ai mei nu vor să se gândească la asta şi, sincer, nici eu nu vreau, dar nu cred că a fost un accident. Cred că n-a reuşit niciodată să treacă peste ce i s-a întâmplat şi poate că n-am ajutat-o suficient şi poate că...

Suspinele mă împiedică să mai spun ceva. Alek mă trage la pieptul lui. E ultimul lucru pe care mă aştept

să-l facă şi nu i-am povestit asta ca să devin vulnerabilă în faţa lui şi să plâng până rămân fără aer. l-am spus asta ca să ştie că înţeleg că unele

poveşti, pur şi simplu, nu au parte de un final fericit şi nu poţi să faci nimic ca să schimbi asta.

Poţi să suferi.

Poţi să te închizi în tine.

Poţi să te învinovăţeşti.

Dar nu îl poţi schimba şi vreau să ştie că poţi să trăieşti cu asta.

— Nu e vina ta, încearcă să mă liniştească.

Continui să rămân nemişcată până când reuşesc să mă liniştesc.

— Nu e nici vina ta, spun fără să îmi dau seama.

E prea târziu ca să îmi retrag cuvintele. Tresar când privirile noastre se întâlnesc. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de încordat, ca un animal de pradă care se pregăteşte să atace. Mă retrag încet, strângând pătura în jurul meu.

— Ce-ai zis?

Chiar aşa? Ce am spus atât de grav de s-a transformat din nou în celălalt Alek, cel care nu mi-e chiar atât de drag?

— Ce s-a întâmplat cu Anna, şoptesc, conştientă că păşesc prin nisipuri mişcătoare. Nu cred că e vina ta, repet.

în secunda următoare, Alek se ridică şi mă priveşte furios.

— N-ai niciun drept să-mi vorbeşti despre ea. N-ai niciun drept să-i rosteşti numele.

Furia din tonul lui se potriveşte cu încruntarea.

Nu regret, totuşi. Alek trebuie să vorbească despre Anna şi despre orice îl bântuie. Nu neapărat cu mine, dar trebuie să o facă la un moment dat pentru că e evident că orice s-ar fi întâmplat, nu a reuşit să treacă peste, se învinovăţeşte şi se autodistruge, iar eu nu pot să-l privesc cum face asta. N-am de gând s-o fac.

— Nu, probabil că n-am niciun drept să fac asta,

admit.

îşi strânge mâinile în pumni.

— îţi place să trăieşti acolo, Callaghan? în trecut?

— Zhavia, îmi mârâie numele, avertizându-mă că dacă o s-o ţin aşa, asta o să fie o altă poveste cu final nefericit.

Mai bine de doi ani. îmi amintesc că a spus că au trecut mai bine de doi ani de când nu a mai scris şi mă gândesc că poate atunci i s-a întâmplat ei ceva. Poate că a iubit-o atât de mult, încât toată dragostea i s-a transformat în durere şi nu ştie să o gestioneze.

Şi poate că sunt naivă şi visătoare, dar n-am visat niciodată la vreun final alături de Alek. Nu-l cunosc atât de bine şi e evident că are nişte probleme de rezolvat înainte ca măcar să se poată gândi la vreun alt final. Acum, tot ce îmi doresc e un final fericit pentru el.

— Vestea proastă e că asta e lumea reală, nu un roman pe care poţi să-l editezi până când îl finisezi pe placul tău, îmi tremură vocea. Câteodată, n-o să ai parte de un final fericit şi nici nu o să înţelegi de ce s-a întâmplat aşa. N-o să găseşti răspunsurile pe care le cauţi şi poţi să-ţi petreci toată viaţa căutându-le, prins în trecut sau poţi să faci pace cu tine însuţi şi să mergi mai departe. Renunţă, Alek. Cred că toţi din jurul tău ar avea de câştigat dacă te-ai hotărî să trăieşti şi tu în prezent.

Spre deosebire de seara trecută, acum nu mă mai sperie gândul că ăsta e rămas- bun. Ştiu că i-am spus tot ce aveam de spus şi că, dacă el nu decide să renunţe la Anna, orice aş avea de spus ar fi în zadar. Orice ar avea

altcineva de spus, n-ar conta pentru el.

— Haide, îmi spune pe un ton rece. Te duc acasă.

îmi ridic sprâncenele şi afişez o expresie ironică.

— încetează să-mi mai dai ordine!

Vocea mea e mai fermă decât m-aş fi aşteptat.

— Te las aici!?

Râd sec.

— Nu uita să-mi laşi geamantanul, te rog! Şi cârja mi-ar fi de ajutor.

îşi arcuieşte o sprânceană. Nu mă impresionează, îmi rotesc privirea spre ocean, hotărând să nu-mi pese dacă pleacă sau nu. Inima mea se revoltă, mi se strânge stomacul şi deja îi simt lipsa, dar aşa e cel mai bine.

Cu cât iubeşti mai mult o persoană, cu atât mai mult o să doară mai tare. Te gândeşti la persoana pe care ai pierdut-o, dar îţi dai seama că acolo unde ar trebui să fie dragoste, e durere. Şi eu am avut nevoie de timp să înţeleg cum e posibil.

Nu pot lupta cu fantome.

îl aud izbind portiera sau portbagajul - nu-mi dau seama - apoi aud motorul maşinii şi în scurt timp pleacă.

lartă-te, Callaghan! mă rog în timp ce el se îndepărtează.

— Ellie... Ellie... Dumnezeule, Ellie! rostesc cu greu. Mă sufoci!

Am ajuns acum cinci minute, iar Ellie mă strânge în braţe de atunci şi mă tem că o să rămân fără aer în curând. E mai înaltă decât mine, are un păr atât de creţ şi stufos încât dacă

ajungi printr-o întâmplare cu faţa îngropată în el - cum am ajuns eu acum - nu prea mai poţi să respiri şi, poate cel mai important lucru în momentul ăsta, nu a plăcut-o niciodată pe Adelaide. A reuşit să o suporte pentru că e genul de persoană care lasă mult de la ea şi nici nu prea se lasă deranjată de toate fleacurile, iar Adelaide nu a contat prea mult pentru ea. în schimb, pe mine vrea să mă sufoce cu dragoste de fiecare dată când lipsesc mai mult de două zile.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine. Ai fi putut să mă suni, mă mustră.

îşi retrage braţele din jurul meu şi face un pas în spate.

— Eşti bine?

Sunt... cumva. Nu aş spune că sunt tocmai bine, dar nu sunt nici chiar rău, aşa că nu cred că e cazul să o îngrijorez mai mult decât am făcut-o deja.

— Da, simt bine! Au fost nişte zile atâât de lungi. Vreau doar să fac un duş şi să dorm până poimâine.

— Trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat.

încuviinţez, apoi şoptesc:

— Unde e Adelaide?

Ellie ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. A plecat acum o oră şi spunea că o să meargă să-şi caute alt loc unde să stea o perioadă sau la cămin. Sincer, chiar n-am înţeles prea bine.

Mă descalţ şi-mi arunc papucii la nimereală. Nu am minţit. Chiar vreau să mă odihnesc şi mă bucur că Adelaide nu e aici. Mă îndrept spre sufragerie, cu Ellie pe urmele mele.

— Vrei să te ajut cu ceva?

Clatin din cap.

— Vrea să se mute? mă încrunt.

Ellie strâmbă din nas.

— Da, ştii tu... după tot ce a făcut, i-am spus că mai bine şi-ar lua tălpăşiţa cât mai repede. Asta dacă nu voia să încep să-i arunc lucrurile pe geam.

Oftez.

— Ellie, nu trebuia să...

încerc să protestez, dar mă întrerupe:

— Să nu te aud, îşi încrucişează braţele la piept. Nu am de gând să te las să te muţi şi să pleci de lângă mine.

Se bosumflă de parcă are cinci ani.

— Urmează apoi să divorţăm şi să ne luptăm pentru custodia copiilor şi chiar nu am timp de asta, îşi dă ochii peste cap şi oftează dramatic.

— Nici eu, cedez. Nu există lucru pe care nu l-aş face de dragul copiilor noştri imaginari.

— Minunat! Ţi-e foame?

Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată. Cred că mi-am cumpărat ceva de la o benzinărie pe drum, însă nu-mi amintesc dacă asta a fost ieri sau alaltăieri, înainte ca Alek să intre în spital.

— Nu prea.

— Atunci te las să-ţi faci somnul de frumuseţe.

îmi umezesc buzele cu limba şi îi arunc un zâmbet, folosind ultima fărâmă de energie pe care o mai am.

— Zhavia? se aşază pe marginea canapelei şi îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Da?

— Eşti bine? Adică... ştii tu... eşti bine?

îmi ridic mâinile indiferentă şi strâmb din

nas.

— întreabă-mă asta după ce mă trezesc.

— Mă duc să-ţi duc geamantanul în cameră. De ce nu m-ai sunat să te ajut?

— M-a ajutat şoferul de la taxi, rânjesc şi chiar nu mint.

După ce Alek m-a abandonat pe plajă, a trebuit să mă descurc cumva şi să nu-mi plâng de milă.

— îl duc eu.

Vocea caldă mă ia prin surprindere. Mă rotesc şi privirea mi se intersectează cu cea a lui Marek. Credeam că mi-am folosit ultima fărâmă de energie ca să-i zâmbesc lui Ellie, însă e imposibil să îl priveşti pe Marek şi să nu zâmbeşti - e o reacţie naturală. Cred că s-a obişnuit între timp ca toată lumea care-l priveşte să facă o pauză şi să îi zâmbească sau să se înroşească - dar e modest şi se comportă de parcă nu e mare lucru -, ceea ce doar îi sporeşte farmecul.

— N-am ştiut că te-ai întors, îmi zâmbeşte la rândul lui.

Bărbaţii şi gropiţele lor enervante.

— Abia am ajuns, mă scuz, deşi nu e nevoie.

Are ochi căprui, încadraţi de gene dese şi e periculos să priveşti prea mult în ei.

— îţi aduc geamantanul.

— Nu ştiu cum faci asta de fiecare dată, comentează Ellie după ce Marek trece pe lângă mine.

— Să ştii că te aud, bombăne el în acelaşi timp în are eu întreb:

— Cum fac ce?

— Pe mine nu mă ajuţi niciodată să-mi car bagajul! ţipă.

Ellie afişează o expresie serioasă şi continuă să privească în urma fratelui ei.

— Pentru că tu n-ai avut niciodată un picior fracturat, îi răspunde în timp ce-mi cară geamantanul spre camera mea.

— Somn uşor! îmi urează Ellie, dându-şi ochii peste cap în urma lui Marek.

— Mulţumesc! Nu mă trezi decât dacă dai foc la bucătărie sau eşti pe moarte.

îmi face cu ochiul şi se ridică de pe canapea.

Ellie şi Marek au locuit toată vara în apartament, ceea ce a fost convenabil pentru mine şi Adelaide. Au împărţit chiria şi cheltuielile între ei şi ne-au scutit pe noi de a ne căuta alt apartament odată cu începerea cursurilor. înainte de asta, Marek a locuit în cămin, dar dormea pe canapeaua noastră din sufragerie cel puţin două nopţi pe săptămână din cauza gălăgiei şi a colegului său de cameră.

— Mulţumesc! îi spun din pragul uşii.

îşi trece stingher o mână prin părul ciocolatiu şi uşor ondulat, apoi mă fixează cu privirea.

— Trebuia să mă suni, îmi zâmbeşte. Nu trebuia să iei un taxi... Adică, ştii că aş fi venit după tine.

— Ştiu, îl asigur. Doar că n-am vrut să mai deranjez pe nimeni. Crede-mă, chiar m-am simţit cam inutilă în ultimele zile.

— îmi pare rău! Ştiu că deja te-a întrebat Ellie asta, dar eşti bine?

încuviinţez. Aş vrea ca lumea să nu mă mai întrebe asta. Se pare că singurul care nu se gândeşte la cum mă simt e Alek, iar el a preferat să mă abandoneze pe plajă. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui. Ştiam că eram pe cale să mă scufund în nisipuri mişcătoare, dar am făcut-o oricum. Cred că, mai devreme sau mai târziu, cineva trebuia să îi spună adevărul şi să îi explice că nu o să ajungă nicăieri dacă o să continue să trăiască blocat în trecut. îmi pare

rău pentru el. îmi dau seama că Anna a fost importantă pentru el, dar nu despre asta a fost vorba şi sper că şi-a dat seama. Nu i-am cerut să o uite, ci doar să îşi trăiască prezentul. Să înceteze să se mai comporte de parcă nu mai există viaţă după ea. Pentru că, oricât de crud pare, se înşală.

Nu vreau să mă mai gândesc la Alek.

Pentru că simt o senzaţie atât de ciudată în stomac, de parcă îmi lipseşte ceva şi nu vreau s-o iau pe drumul ăsta. Nu poate să-mi lipsească Alek.

— Zhavia?

Vocea lui Marek mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Scuze! schiţez o jumătate de zâmbet. Da, sunt bine! Sau oricum, o să fiu după ce dorm puţin.

— Te las să te odihneşti.

Intru în cameră ca să nu mai blochez uşa.

— Ellie mi-a povestit de Carter şi Adelaide. îmi pare rău!

— Vreau să ştiu de unde a aflat Ellie?

— Mai bine nu, îmi rânjeşte, apoi iese din cameră.

îmi deschid geamantanul, caut nişte

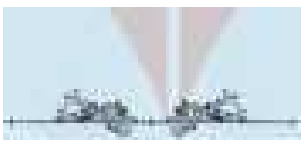

haine de schimb, apoi mă duc să fac un duş.

Nu vreau să-mi lipsească Alek, dar, dacă mă întreb ce face, nu înseamnă că-mi lipseşte, nu?

Am dormit neîntoarsă. Efectiv, m-am trezit în aceeaşi poziţie în care am adormit. Mă doare fiecare muşchi din corp şi am o stare proastă. Urăsc să mă trezesc după ce afară deja s-a înserat.

E trecut de ora zece, iar stomacul meu începe să scoată nişte sunete dubioase. Mă frec la ochi şi mă ridic confuză, mă întind şi mă încrunt când îmi aud câteva oase pocnind.

Minunat!

în apartament e linişte şi mă întreb dacă Ellie şi Marek au ieşit în oraş, dar apoi o aud pe Ellie chiar înainte să deschid uşa:

— Nu cred că vrea să audă ce ai de spus.

Mă încrunt şi deschid uşa. Ellie stă faţă în faţă cu Adela ide, cu braţele încrucişate la piept şi cu o privire nervoasă. Asta mai lipsea.

— 'Neaţa! rostesc somnoroasă.

— Hei! îmi zâmbeşte Ellie, apoi se roteşte spre Adelaide şi se încruntă din nou.

Mă îndrept spre bucătărie, ignorând-o pe Adelaide. O apreciez pe Ellie pentru că îmi ia partea în toată situaţia asta şi ştiu că dacă i-aş spune că nu are niciun rost să îşi mai bată capul cu Adelaide, nu m-ar asculta. Nu-l ascultă nici măcar pe fratele ei care e mai mare cu câţiva ani decât ea - cred că trei, dar nu sunt sigură. Ellie face numai ce vrea ea.

îmi pun cereale şi lapte intr-un castron şi mă aşez la masă.

— Zhavia, oftează Adelaide, lipindu-se de barul care separă sufrageria de bucătărie. Putem vorbi?

îmi rămâne mâncarea în gât. Mă ridic şi îmi torn apă intr-un pahar, apoi revin la masă.

— Te ascult, îi spun după ce iau o înghiţitură.

îmi ridic privirea spre ea. Răspunsul meu a luat-o prin surprindere.

— Te ascult, repet, încrucişându-mi mâinile pe

Mi-a pierit pofta de mâncare.

— Nu ştiu ce să îţi spun, oftează din nou.

— Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine.

Şi ea şi Carter tot spun că vor să vorbească, dar când mă hotărăsc să îi ascult îşi pierd toate cuvintele.

— Tot ce trebuia să faci, încep să vorbesc după vreo două minute în care doar ne uităm una la alta, iar

ea nu spune nimic, era să îmi spui. Pur şi simplu, trebuia să vii la mine la începutul verii şi să-mi

spui că începi să simţi ceva pentru el sau... nu ştiu, să-mi fi spus orice se petrecea. Era chiar atât de greu?

Regretul din privirea ei mă înmoaie puţin.

— Nu! recunoaşte. Doar că niciodată nu părea a fi un moment potrivit şi nici nu ştiam cum să îţi spun fără să te rănesc. Te cunosc de mult timp, Zhavia.

— Nu cred că există vreun moment potrivit să-i spui celei mai bune prietene că te-ai îndrăgostit de iubitul ei, pufnesc. Şi nici vreun mod frumos de a o spune, aşa că trebuia s-o spui pur şi simplu. Tocmai pentru că ne cunoaştem de atât de mult timp.

Nu vreau să mă cert cu ea.

— îmi pare rău!

Ellie năvăleşte în bucătărie şi deschide frigiderul.

— Vai, Zhavia! Să vezi ce mi s-a întâmplat, bombăne Ellie de după uşa frigiderului. Mi-am tras-o cu Carter de câteva ori, din greşeală.

îmi unesc buzele într-o linie şi mă încrunt, încercând să-mi înfrânez un zâmbet. Adelaide îi aruncă o privire urâtă, însă Ellie nu o vede, iar ea nu comentează.

Ellie dispare la fel de repede cum a apărut, fără să ia ceva din frigider.

— Voiam doar să nu v-o trageţi pe la spatele meu o vară întreagă.

Adelaide îşi muşcă buza. E pe cale să plângă.

— O să mă mut în curând, îşi trage nasul. Ai dreptate, ar fi trebuit să-ţi spun. Ar fi trebuit, de fapt, să nu încep să simt nimic pentru el, în primul rând.

— Nu e vorba de asta, Ade. E... Nu ştiu cum să-ţi spun. Nu te judec pentru că te-ai

îndrăgostit de el.

— Dar ar fi trebuit să îţi spun, mă completează ea.

Revin asupra cerealelor.

— Ia-ţi cât timp ai nevoie cu mutatul, spun după ce iau o înghiţitură.

încă nu sunt pregătită să o iert. Nu e chiar atât de dureros să vorbesc cu ea, aşa cum am crezut. Pot să o privesc în ochi şi să mă bucur că-l iubeşte în loc să fiu nervoasă că m-a minţit atât timp.

Poate, Alek avea dreptate.

Poate că nu l-am iubit pe Carter aşa cum ar fi trebuit - poate că de asta nu mă împrăştii acum pe podeaua din baie, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

Eu şi Carter ar fi trebuit să ne despărţim oricum. Ar fi trebuit să o facem atunci când a murit Rylee, dar eu eram prea distrusă ca să fac asta, iar pe el nu părea să-l deranjeze lipsa mea de implicare în relaţie.

— Cred că eram obişnuiţi imul cu celălalt. Nu mă bucur că m-ai minţit, dar mă bucur pentru tine.

Adelaide se încruntă.

— Poftim?

Ridic din umeri. N-am de gând să repet. M-a auzit destul de bine.

— Niciunul dintre noi nu te merită, Zhavia. Eu nu te merit ca prietenă, iar Carter... ei bine...

— Mhm! pufnesc. Sunt o persoană minunată, rostesc ironic.

— Chiar eşti. Sper să găseşti pe cineva care să te merite. Şi mai sper să mă ierţi într-o zi, deşi ştiu că deja îmi forţez norocul.

Schiţez un zâmbet. Nu ştiu dacă e o veste proastă sau nu, dar deja am iertat-o pe jumătate.

— Merg să-mi împachetez lucrurile.

— Te ajut şi eu! ţipă Ellie din sufragerie. Ca să terminăm cât mai repede.

O să mă doară buza de cât de tare o muşc ca să nu râd. Adelaide îşi dă ochii peste cap şi-mi aruncă un zâmbet puţin cam amar, dar la care îi răspund.

Alek avea dreptate.

Habar n-am ce e dragostea.

B K N

— Aşa că pur şi simplu ţi-ai dat demisia?

Mă doare stomacul de la râs.

— Ce era să fac?

Marek ridică din umeri şi adoptă o expresie inocentă.

— Asta a fost înainte sau după ce ţi-a pus mâna pe fund? abia mi s-a potolit râsul şi încep din nou.

— Nu-mi aminti, te rog!

îmi şterg lacrimile. Şeful lui Marek nu doar că s-a dat la el, dar a şi început să-l pipăie. Nu pare prea încântat.

— Nu e nimic amuzant, repetă pentru a nu ştiu câta oară. Ori îmi dădeam demisia, ori îl acuzam de hărţuire sexuală, râde.

— Pentru tine nu e nimic amuzant, pufnesc. Măcar arată bine?

Marek face o grimasă şi clatină din cap. Arată de parcă e pe cale să vomite.

— îmi pare rău pentru tine!

— în sfârşit! Mulţumesc! Şi aş vrea ca Ellie să nu afle asta. Nu vreau să mă tortureze toată viaţa.

— Ce-i cu mine?

Ellie îi sare în spate şi se agaţă cu braţele de gâtul lui. Marek se clatină pe scaun şi se prinde cu mâna de marginea barului, încercând să îşi recapete echilibrul.

— Spune cât de frumos ai cântat acum câteva minute, încerc să-l ajut.

Marek îmi face cu ochiul. Ellie îmi aruncă o privire suspicioasă.

— Behăit, mă corectează ea. Vrei să spui că am behăit frumos.

— N-am observat, flutur din mână. A sunat bine.

Ellie se desprinde de fratele ei şi îşi face loc între scaunele noastre, apoi se întinde peste bar şi strigă după barman. E sâmbătă seara şi Ellie a decis că mai bine ieşim la karaoke decât să stăm în casă,

unde doar eu şi Marek să ne bucurăm de vocea ei. Nici măcar nu m-am deranjat să protestez şi se pare că nici Marek nu a avut o zi foarte bună.

E a şaizeci şi treia zi după Alek. Nu că aş încerca să ţin vreo evidenţă.

E doar o chestie pe care am observat-o.

E doar o chestie la care nu încerc să mă gândesc... prea des.

— Oare să mai cânt ceva?

Marek mă priveşte îngrozit. Eu îi zâmbesc surorii lui şi dau din cap cu entuziasm.

— Sigur, surioară! Te-ai gândit la o carieră în industria aparatelor auditive?

Ellie încearcă să pară indignată, dar încă zâmbeşte.

— Eu cred că ai o voce... frumoasă, completează vocea necunoscută.

îmi rotesc privirea. Barmanul vorbeşte cu Ellie, doar că ea e prea pierdută în spaţiu ca să-l observe.

— Iar vă bateţi joc de mine?

îşi suge obrazul şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Vorbesc serios, îi răspunde barmanul.

Marek îşi arcuieşte o sprânceană. Ellie nu reacţionează, aşa că o prind de umeri şi o rotesc spre bar, faţă în faţă cu barmanul care încă îi zâmbeşte. E brunet, cu buze cărnoase şi tenul uşor închis la culoare, dar pare atât de inocent încât mă întreb dacă are idee în ce se bagă. Ellie o să-l mănânce de viu în următoarele zece minute.

— Salut! îşi foloseşte tonul ăla jos şi linguşitor la care recurge ori de câte ori vede ceva ce-i place.

îmi dau ochii peste cap. Marek îşi ridică paharul spre mine, apoi mai ia o înghiţitură din orice cocktail dubios bea el acolo.

încep să devin sentimentală. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat în ultima vreme fără Ellie şi Marek.

Am nevoie de ceva care să-mi distragă

atenţia de la Ellie şi noul ei prieten, iar telefonul meu se pare că ştie asta. îl simt vibrând în buzunarul din spate al jeanşilor şi răsuflu uşurată, dar apoi îl scot şi mă încrunt.

Callaghan.

Şi, uite aşa, am impresia că-mi fuge pământul de sub picioare, că inima nu-şi mai aminteşte cum să bată şi organele mele îşi schimbă poziţia, dându-mi o senzaţie incredibil de dubioasă. îmi lipesc mâna de stomac, de parcă asta m-ar ajuta să împiedic din daune. Cred că Alek şi-a salvat numărul în telefon la un moment dat. Poate, în timp ce dormeam în maşină.

E un nume, fir-ar să fie!

Calmează-te, încerc să mă ajut cât pot.

Nu funcţionează.

Telefonul continuă să sune.

înghit în sec şi răspund, îl lipesc de ureche, dar nu spun nimic. Poate că nu-l aud din cauza gălăgiei din bar. Poate că nu spune nimic.

De ce am răspuns?

De ce mă sună acum, după şaizeci şi trei de zile? Cum spuneam, nu ţin evidenţa.

Număr secundele. Zece, douăzeci.

— Alek? întreb după un minut în care ascult liniştea de la celălalt capăt.

— Fata cu veştile rele...

încerc să ignor nodul care mi se pune în gât. Vocea lui pare amuzată, dar nu sună natural. Nu pare a fi treaz.

Mă rotesc pe scaun şi mă lipesc cu spatele de bar. Marek îmi aruncă o privire întrebătoare, dar nu ştiu dacă Ellie i-a povestit despre Alek şi nu vreau să-l pun pe gânduri. Clatin din cap şi îi zâmbesc.

— Alek? şoptesc nesigură.

— Ce mi-ai făcut? pufneşte cu dispreţ.

îmi îngustez privirea.

— Despre ce vorbeşti?

îmi transpiră palmele. Abundent.

Marek se ridică de pe scaun şi se postează în faţa mea. îmi ridic privirea spre el, încercând să par cât mai binedispusă.

— Hai să dansăm! îmi întinde mâna.

— Nu dansa cu el, mârâie Alek şi îmi dau seama că nici măcar n-am mai acoperit difuzorul şi mă întreb cum poate să audă ce mi-a spus Marek, în ciuda muzicii din bar.

Şi dacă e atât de beat pe cât cred eu sau e mai treaz decât pare.

Alek nu e aici. N-a mai fost de ceva vreme în preajma mea, dar se pare că încă îmi mai poate influenţa deciziile. Are o putere ciudată asupra mea.

— O să ies puţin afară, îi spun lui Marek şi îmi iau haina de pe spătarul scaunului.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Mă îndrept spre ieşire.

— De ce ai sunat? îl întreb pe Alek când ajung
afară.

Liniştea mă ia prin surprindere. Strada e aglomerată, însă nu e hărmălaia care e în bar şi pot să aud respiraţia sacadată a lui Alek.

— Eşti la o întâlnire?

Mă încordez într-o fracţiune.

— Care e problema ta?

Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să încep să mă văd cu cineva, dar nu văd de ce asta l-ar interesa pe Alek.

— Răspunde-mi, Zhavia!

închide-i, Zhavia.

Expir uşor.

— Zhavia...

Mă trece un fior pe şira spinării.

— Nu, Callaghan. Nu sunt la o întâlnire. Mulţumit?

— Nici pe departe! pufneşte din nou.

— Eşti beat?

— Nici pe departe! repetă.

— Eşti bine?

— Nici pe departe! E rândul meu să pufnesc. Nu am de gând să o ţin aşa până mâine dimineaţă. Ştiu că el e în stare, dar eu nu am nici răbdarea şi nici nervii necesari ca să fac asta. Şi da, vreau să ştiu de ce m-a sunat, dar nu pot să ignor modul în care reacţionez acum. Nu pot să ignor faptul că sunt vraişte pe interior şi nimic nu mai pare să funcţioneze aşa cum trebuie.

Şi nu a fost nevoie decât de un apel ca să mă dea peste cap.

De la cel mai instabil om pe care l-am cunoscut vreodată.

— S-ar putea să fiu puţin... puţin pierdut.

Nu ştiu ce să îi spun.

— Alek...

— Vreau să te văd.

P-O-F-T-I-M?

Pauză.

— Fata cu veştile rele, râde Alek. Mai eşti acolo?

Am de ales? Am avut de ales dacă să îi răspund sau nu şi poate că nu ar trebui să fiu lăsată să iau decizii de una singură. Nu atunci când e vorba de Alek.

Şaizeci şi trei de zile în care am încercat să nu-i simt lipsa. Dar ştiam încă dinainte să plece că o să-mi fie dor de el şi tot am încercat să mă mint şi să-mi spun că nu contează. Că poate, pur şi simplu, ne-am cunoscut la momentul nepotrivit, aşa cum se întâlnesc mulţi oameni.

Dar acum nenorocitul mă sună şi îmi spune că vrea să mă vadă.

— Nu cred că e o idee bună, şoptesc deloc convingător.

— Mh...

Mh. Ce vrea să însemne asta. Mă pregătesc să îl întreb, dar apoi Alek continuă:

— Nici eu nu cred că e o idee bună.

Măcar cu asta suntem de acord.

Vrea să mă vadă, deşi ştie că e o idee proastă. Oare e beat sau doar mi se pare? Sau poate că mi-ar fi mai uşor să dau vina pe alcool decât să accept faptul că ceva începe să se schimbe la Alek. Deşi a avut nevoie de două luni, e un progres.

— Mă bucur că suntem de acord, răspund ironică.

— Nu trebuia să te sun, Zhavia. Promit că o să-ţi şterg numărul şi nu o să te mai caut niciodată.

Nu pot să cred că m-am gândit că ceva începe să se schimbe la Alek. Evident, eu nu mă schimb. Sunt aceeaşi naivă care am fost şi până acum.

Şi tot nu mi-a spus de ce m-a sunat.

— Aşa să faci! îi răspund iritată de nehotărârea lui.

închide fără să mai mormăie cuvinte care nu au niciun sens pentru mine. încerc să mă conving că e mai bine aşa şi că Alek e beat, altfel nu ar fi sunat. Şi nu vreau pe cineva care să mă sune doar atunci când e beat.

Seara tocmai s-a transformat într-una proastă, îi trimit un mesaj lui Ellie:

Nu mă simt prea bine. Ne vedem acasă.
P.S.:Nu-l traumatiza.

Caut un taxi şi mă îndrept spre apartament. Ellie se pare că nu e de acord cu mesajul meu şi decide să mă sune.

— Ce s-a întâmplat?

Şoferul îmi aruncă o privire în oglinda retrovizoare. îi zâmbesc stingher, apoi îmi rotesc capul spre geam şi îi povestesc lui Ellie discuţia pe care am avut-o cu Alek.

— Eu şi Callaghan o să avem o discuţie serioasă, bombăne nemulţumită.

— Asta presupune că o să vă cunoaşteţi într-o zi şi nu cred că o să se întâmple.

Nu trebuie să fiu lângă ea ca să ştiu că îşi dă ochii peste cap.

— Eşti frumoasă, inteligentă... nu prea amuzantă, adaugă, dar nici el nu pare să aibă un simţ al umorului cine ştie ce, aşa că...

— Aşa că ce?

— Aşa că e normal că o să se întoarcă la tine.

— Nu e aşa, încerc să îi explic.

E greu să o faci să se răzgândească după ce deja şi-a format un întreg scenariu în minte. Iar Ellie deja ştie câţi copii am, unde o să locuiesc, câţi câini şi câte pisici o să am, nepoţi şi strănepoţi. împreună cu Alek.

Deşi cred că dacă ei doi o să se întâlnească vreodată, nu o să iasă nimic bun.

— Te-a sunat, îmi aminteşte de parcă e nevoie.

N-aş putea să mă gândesc la altceva nici măcar dacă viaţa mea ar depinde de asta.

— Da, m-a sunat, dar tot nu mi-a spus de ce şi nici măcar nu mai contează.

— îmi pare rău că ţi-a stricat seara. Acest

Callaghan are de dat nişte explicaţii serioase.

— Te iubesc, Ellie! Ne vedem acasă!

— Eu te iubesc mai mult! Ai grijă de tine!

Nu ştiu dacă mă iubeşte mai mult decât o iubesc eu, dar nu o contrazic. Oamenii iubesc diferit. Nu ştiu cum poţi să cuantifici dragostea. Niciodată n-am înţeles la ce se referă oamenii când spun eu te iubesc mai mult. Mai mult... cum? însă Ellie pare să dispună de o cantitate de dragostea nelimitată - pentru mine, pentru Marek şi pentru toţi tipii pe care îi aduce acasă o dată la nu ştiu cât timp ca să fac cunoştinţă cu ei. Am încercat să le reţin numele pentru o perioadă, până când mi-am dat seama că nu are rost şi că nu o să dureze cu niciunul mai mult de o lună.

îi iubeşte mult, dar se plictiseşte repede de ei.

Nu pot să spun că o înţeleg.

Eu am avut o relaţie de patru ani care a eşuat şi nici acum nu ştiu ce e dragostea.

Oare Carter m-a iubit mai mult decât l-am iubit eu pe el? Oare Adelaide îl iubeşte pe Carter mai mult decât o iubeşte el? Nu ştiu de ce mă gândesc la asta. însă nu simt nicio durere în piept când mă gândesc la ei doi împreună. Presupun că i-am iertat pe amândoi, încerc să mă iert şi pe mine că m-am distanţat de Carter şi nu am fost suficient de curajoasă încât să îi pun punct atunci când a murit Rylee.

încerc să mă iert şi să merg mai departe orice s-ar întâmpla, altfel nu cred că m-aş mai ridica din pat.

Taxiul opreşte în faţa blocului. îi plătesc şoferului şi cobor.

Câţiva metri mai încolo, aşezat pe bordura trotuarului din faţa blocului, stă Alek. Pur şi simplu, ştiu că e el.

Şi de parcă simte că îl privesc, îşi întoarce capul spre mine. Fac câţiva paşi spre el, deşi îmi cam

tremură picioarele.

— Fata cu veştile rele, rânjeşte când mă opresc lângă el. Ai avut dreptate. Chiar nu eşti handicapată.

Scrâşnesc din dinţi. Am aproape o lună de când nu am mai avut nevoie de cârjă.

— Era temporar, mă uit în jos la el.

îşi ridică privirea şi aş vrea să nu simt nimic când privirile noastre se întâlnesc, dar n-am eu norocul ăsta. Pentru că încep să simt scântei în fiecare terminaţie nervoasă şi sunt în stare să uit cuvintele care-i ies pe gura aia.

îşi atinge buza de sus cu limba şi îşi scoate piercing-ul în afară.

Asta mai lipsea.

— Dar aroganţa asta a ta e mult peste nivelul pe care pot să-l suport şi mă tem că nu e temporară, Callaghan.

într-o secundă e în faţa mea şi eu sunt cea care trebuie să-şi ridice privirea. Putea să arate şi mai bine de atât, dar cine simt eu să-l judec?

— îţi place aroganţa mea, Zhavia!

Nu, nu-mi place.

— Arăţi ca naiba, strâmb din nas.

Zâmbeşte obosit, dar nici măcar zâmbetul lui nu-mi distrage atenţia de la cearcănele pe care le are sub ochi.

— Am o veste bună, Zhavia.

— Da?

încuviinţează.

— Da. E temporar. Mâine o să fiu din nou frumos.

E frumos şi aşa, dar nu trebuie să audă asta.

— Ce cauţi aici?

— Speram că o să fiu invitat sus... unde să

am parte de cel mai bun sex din viaţa mea.

încerc să nu îi zâmbesc. Chiar încerc, dar nici să-l analizez nu pare o idee prea bună. Poartă jenaşi negri, geacă de piele şi un tricou alb care e şifonat, de parcă a dormit cu el.

— Ai greşit adresa, Callaghan.

îmi ridic mâna şi îi arăt inelul.

— A, da. Inelul magic. Cum am putut să uit?
— Cât ai băut? schimb subiectul.
— Nu suficient încât să îţi şterg numărul.

Dau să spun ceva, dar afirmaţia lui mă ia prin surprindere.

— Hai, urcă, îmi flutur mâna spre uşa clădirii.
— Facem sex?

Aş vrea ca entuziasmul din vocea lui să nu mă facă să râd.

— îţi fac o cafea, mă ofer.
— Mulţumesc! îşi înclină capul, afişând o expresie serioasă.

Alek se îndreaptă spre uşă, dar eu rămân în urmă şi-l privesc. Orice am simţit în ultimele şaizeci şi trei de zile, nu se compară cu ce simt acum. De fapt, orice am simţit în douăzeci şi doi de ani nu se compară cu ce simt acum când Alek e aici.

Mă face să uit de orice altceva.

Şi să îl văd doar pe el.

Asta nu e o idee bună, îmi spun în timp ce mă apropii de el.

— Sigur, fă-te comod! pufnesc ironică în timp ce Alek se lungeşte pe canapeaua din sufragerie.

Mă descalţ şi-mi arunc geaca pe marginea canapelei, încercând să nu mă gândesc la cât de epuizat pare Alek, la ochii lui goi sau la cearcănele pe care le are sub ei.

— Cafea? Ceai? N-am alcool, ridic din umeri.

îşi arcuieşte o sprânceană şi mă priveşte stăruitor. Urăsc modul în care reuşeşte să fure tot aerul din încăpere, deşi n-a intrat în apartament decât de câteva minute.

— Eşti nervoasă pe mine, o spune ca pe o constatare la care nu simt nevoia să răspund.

Nervoasă? Nu, nu simt nervoasă pe el. La urma urmei, nu cred că are vreo vină că încep să reacţionez atât de ciudat în preajma lui. Mă îndrept spre bucătărie şi pornesc filtrul de cafea, apoi mă sprijin cu coatele de bar, faţă în faţă cu el.

îşi încrucişează braţele sub cap, fără să-şi ia privirea de la mine.

— De ce ai vrut să mă vezi?

Privesc oriunde, numai nu la el, dar, în cele din urmă, privirea tot asupra lui mi se întoarce.

— Eşti supărată pe mine?

Nici asta nu e o întrebare.

Mă concentrez pe sunetul scos de frigider. Aerul devine din ce în ce mai greu de respirat.

— Serios, Alek... De ce ai venit? Suferi cumva de amnezie? Ai uitat că m-ai lăsat singură pe plajă?

Tăcerea dintre noi e aproape palpabilă şi, pentru o fracţiune de secundă, am impresia că zăresc o fărâmă de regret în privirea lui Alek.

— Părea să-ţi placă acolo, rânjeşte.

Asta nu e o idee bună, îmi repet, doar că de data asta chiar sunt sigură de lucrul ăsta.

Filtrul de cafea se opreşte. Mă rotesc şi scot două căni, torn cafea în ele, iau laptele din frigider şi zahărul de pe masă. Eu îmi beau cafeaua neagră, dar pe a lui Alek o las pe bar, alături de lapte şi zahăr, apoi ies din bucătărie şi trec indiferentă pe lângă el.

— Ce faci?

Pare nedumerit.

— Ţi-am făcut cafea, aşa cum ţi-am promis. Când termini, ştii unde e uşa.

— Zhavia...

Ignorându-l, mă duc în camera mea şi izbesc uşa în urmă, fără intenţie. îmi aprind laptopul şi îl mut de pe birou pe pat, apoi mă dezbrac de cămaşa pe care am avut-o în oraş şi iau pe mine un tricou larg.

— Zhavia! vocea rugătoare a lui Alek se aude de dincolo de uşă.

Scrâşnesc din dinţi şi urc în pat. N-am uitat de prezenţa lui, deşi aş vrea să pot. însă nu am de gând să vorbesc singură.

— Bine, am înţeles! Nu eşti fana aroganţei mele. Pot să intru?

Nu! Nu! Nu!

Asta e o greşeală.

— Poţi să pleci.

Nu par chiar atât de sigură pe cât mi-aş dori.

— Vrei să plec?

Asta nu e amuzant. Nici pe departe. Nu, nu vreau să plece. Am aşteptat mai bine de două luni să se întoarcă, dar nu aşa. N-am vrut să-şi amintească de mine doar atunci când bea.

— Am spus că îţi fac o cafea, nu că îţi ţin companie, strig suficient de tare încât să mă audă.

— Ai avut dreptate! N-a fost o idee bună.

Am nevoie să mă lege cineva de calorifer ca să nu alerg în uşa lui când aud uşa de la intrare izbindu-se. N-am de gând să fac asta - să alerg după el. N-am de gând să fac nimic până când Alek n-o să fie în stare să renunţe la nesimţirea de care dă dovadă. Dacă nu se adună, o să rănească toţi oamenii care-i ies în cale, iar eu nu o să fiu un nume pe lista aia.

Trântesc nervoasă ecranul la laptop, apoi încui uşa şi intru la duş. E destul de târziu şi nu-mi permit să mă las distrasă de Alek. Mâine am o groază de învăţat şi ar cam trebui să mănânc ceva şi să dorm.

Când mă bag în pat, îmi strâng picioarele la piept şi încerc să nu plâng. Aş vrea să-l ajut, dar mă simt inutilă, iar acum mă simt şi vinovată că l-am dat afară.

— Zhavia! Zhavia, trezeşte-te!

Mormăi ceva indescifrabil şi mă rotesc pe cealaltă parte a patului.

— Zhavia! vocea lui Ellie devine din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Ce vrei? întreb somnoroasă.

O simt ridicându-se de pe pat. în câteva secunde mă văd nevoită să strâng cu putere din ochi, încercând să nu mă las trezită.

— Vreau să dorm.

îmi îngrop faţa în pernă.

— Bine, te las să dormi. O să-l iau pe Callaghan la mine în cameră.

Asta... Asta reuşeşte să mă trezească. Mă ridic şi-mi sprijin greutatea în coate.

— Poftim?

O privesc nedumerită. E toată numai un zâmbet, cu părul ei creţ vâlvoi care mă face să zâmbesc şi eu puţin, dar apoi îmi amintesc de Alek şi mă încrunt.

— Callaghan, îi şopteşte numele visătoare. O, îmi place numele ăsta. Imaginează-ţi cum s-ar auzi din gura ta dacă l-ai fi primit în pat în loc să-l laşi să doarmă la uşă.

Ştiu că Ellie nu e chiar cea mai... normală persoană pe care o cunosc, dar acum mi se pare că atinge un cu totul alt nivel de nebunie.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Trezeşte-te, Zhavia! se sprijină de tocul uşii. Un anume Făt-Frumos doarme la uşa noastră. Sau dormea înainte să ajung şi să-l iau la întrebări.

îmi caut telefonul care s-a rătăcit prin pat. E cinci dimineaţa. Mă ridic, nu prea convinsă.

— A plecat?

Ellie clatină frenetic din cap.

— A zis că nu pleacă până când nu vorbeşti cu el.

îmi sprijin fruntea în palmă şi gem înfundat.

— Omoară-mă! o rog în timp ce trec pe lângă ea. Nu asculta la uşă! ţip în urma mea.

O aud râzând, apoi merge la ea în cameră. Nu ştiu unde l-a pierdut pe Marek, dar cred că ultimul lucru de care e nevoie e ca Alek

să dea ochii cu el.

Inspir adânc şi deschid uşa, încă sperând ca asta să fie o glumă de-a lui Ellie. Din păcate, nu e. Alek stă cu spatele sprijinit de perete, cu picioarele întinse în faţă, încrucişate imul peste altul.

— Ce naiba faci? întreb în şoaptă.

îşi ridică privirea spre mine şi colţul drept al buzelor i se arcuieşte când mă vede. închid uşa în urma mea şi mă lipesc cu spatele de ea.

Of Doamne!

Of pe naiba!

Alek încă e aici şi poate că e cazul să las şi eu puţin de la mine.

îmi fac curaj şi mă aşez lângă el, conştientă că pantalonii mei de pijama simt atât de scurţi încât sunt acoperiţi de tricou şi că privirea lui stăruie asupra picioarelor mele, apoi o întâlneşte pe a mea şi îmi zâmbeşte din nou.

— Alek...

Se uită la mine cu nesiguranţă, doar că eu chiar sunt aici şi, de data asta, n-am de gând să-l mai rog să
plece. Pare să-şi extragă forţa din orice vede în privirea mea.

— Nu eram beat, îmi mărturiseşte.

Sunt năucită. Nu-i răspund.

— Acum câteva ore, continuă să-mi explice, nu eram beat. Nu eram nici măcar ameţit.

— De ce mi-ai spus că ai băut? îl citez.

Ridică din umeri.

— Vorbeai de parcă te aşteptai la asta, aşa că n-avea niciun rost să neg.

— Alek... Eu... Nu e chiar aşa.

— Nu te aşteptai să fiu beat?

— Păreai...

— Simt doar obosit.

Oftez.

— Nu-i nimic, Zhavia! N-ai mari aşteptări de la mine. Pot să înţeleg asta.

Mi se strânge stomacul. Am fost nesimţită.

— îmi pare rău, spun sincer. Nu m-am aşteptat să mai suni vreodată sau să te mai văd vreodată şi m-ai luat prin surprindere. Cred că încercam doar să...

Ce încercam să mă conving? Sunt atât de idioată uneori şi poate că n-ar mai trebui să mă las copleşită de emoţii şi să spun lucruri pe care nu le gândesc prea mult.

— Ştiu că şaizeci şi trei de zile sunt destul de multe, îmi înfruntă privirea şi are o sclipire amuzată în ochi.

Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau nu. Cu siguranţă, mă face să mă simt mai puţin nebună.

— Şaizeci şi trei de zile zici?

îşi ridică mâna şi îmi urmăreşte conturul bărbiei cu degetul. Atingerea fierbinte mă ia prin surprindere şi tresar, dar nu-l opresc. Coboară prin spatele urechii şi se opreşte pe gât.

— Nu le-ai numărat, nu?

— Nici gând, clatin din cap.

N-ar trebui să îmi sprijin mâna de obrazul lui, dar o fac. Alek îşi ridică o sprânceană, dar nici el nu- şi retrage mâna. îşi răsfiră degetele pe ceafa mea şi le mişcă încet. Mă apucă frisoanele de la atingerea lui.

— Vreau să-mi cer scuze, îşi drege glasul.

— Pentru ceva anume? râd.

Se gândeşte puţin, apoi îmi răspunde:

— Nu, nu-mi vine nimic concret în minte.

E complicat să îmi dau seama cine e Alek cu adevărat.

îşi retrage mâna şi îmi lipseşte deja fierbinţeala cu care începeam să mă obişnuiesc. îşi ridică şoldurile şi îşi duce mâna la buzunarul de la spate al jeanşilor. Scoate ceva ce seamănă cu o monedă, doar că e roşie. O întinde spre mine. O iau din palma lui şi o privesc cu atenţie. Lumina slabă de pe hol mi-a dat impresia că e o monedă, dar acum că o analizez mai bine îmi dau seama că seamănă mai degrabă cu un chip de poker.

Recuperare
1 lună

Am impresia că mă transform în lichid şi o să mă scurg în curând. O strâng în pumn şi mă rotesc spre el. Nu mă priveşte, iar eu nu îmi găsesc cuvintele potrivite pentru a-i explica ce simt în secunda asta.

N-are cum să-i fi fost uşor. Realizez cât de ciudat şi cât de greu trebuie să fi fost pentru Alek să iasă din zona de confort, să încerce să lase trecutul în urmă şi să participe la întâlniri. Şi realizez şi că, de fapt, problema lui cu alcoolul era mai mult de atât. Era dependenţă, deşi nu l-am văzut beat vreodată. Şi poate că avea nevoie doar de un impuls să caute ajutor.

îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său şi îl strâng cu putere. Luat prin surprindere, mă tem că nu o să reacţioneze sau, şi mai rău, că o să mă îndepărteze, dar se roteşte spre mine şi mă strânge la rândul lui în braţe, lipindu-mă de el. îmi îngrop faţa în scobitura gâtului său şi îi inspir parfumul. N-am fost niciodată atât de aproape de el şi cu siguranţă nu l-am strâns niciodată în braţe de bunăvoie, dar nu pot să mă îndepărtez. Mă furnică pielea şi am impresia că o să explodez din cauza senzaţiilor ciudate pe care le experimentez acum.

— Mă bucur pentru tine, Alek! şoptesc încă lipită de el.

— Nu s-ar zice, râde scurt.

Ar trebui să mă îndepărtez. Nu ştiu cât e prea mult şi, chiar dacă aş şti, e vorba de Alek. Nu mi-a lăsat nicio secundă impresia că ar vrea să fie atins sau îmbrăţişat decât atunci când vrea el, exact ca un motan mofturos care preferă să nu fie atins decât dacă face el primul pas. Dau să mă retrag, dar braţele lui mă strâng mai tare şi scoate un sunet jos, gutural.

M-am răzgândit. Poate că vrea să fie îmbrăţişat, dar n-ar recunoaşte-o nici mort.

îmi retrag, totuşi, mâinile doar ca să le mut în jurul mijlocului său. Alek se lipeşte din nou de perete, dar tot nu îmi dă drumul şi ajung cu capul sprijinit de umărul lui.

— Trebuia să îi arăt cuiva, iar tu ai fost singura persoană la care m-am gândit.

Buzele lui sunt incredibil de aproape de fruntea mea. îi simt respiraţia fierbinte pe piele.

— Alcoolici anonimi? am un nod în gât când rostesc cuvintele. Nu credeam că e atât de serios... Adică zilele alea nu te-am văzut niciodată să bei, deşi Malakai a tot menţionat asta.

— Mda. Kai a mai încercat de câteva ori să mă

trimită.

— Şi n-ai vrut să mergi?

Clatină din cap.

— Nu. Pe atunci nu cunoşteam o anumită roşcată dureros de sinceră care să mă facă să mă întreb ce naiba fac cu viaţa mea.

— Pare a fi stresantă, chicotesc.

— Crede-mă, e o bătaie de cap. Dar mai e şi frumoasă, puternică, amuzantă şi, prin nu ştiu ce minime, cred că e atrasă de mine.

Simt cum îmi iau obrajii foc. Poate că ăsta e adevăratul Alek pe care am tot încercat să-l aduc înapoi.

Şi mă pot descurca cu asta.

Acum, că e aici şi decis să schimbe ceva la el, am impresia că mă pot descurca cu orice.

— Şi ea ştie?

îmi mut palma deasupra inimii sale. Alek încetează să mai respire, apoi expiră brusc.

— Cred că e în etapa de negare, răspunde în cele din urmă.

îmi ridică bărbia cu un deget. Privirile noastre se întâlnesc şi nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată atât de sincer. Sau de fericit.

E normal să îmi vină să plâng?

— Zhavia, iar îmi provoacă fiori în tot corpul. Voiam doar să ştii că tu eşti cea care m-a

făcut să mă răzgândesc şi să îmi dau seama că vreau altceva.

— Mă bucur că ţi-am fost de folos.

— Te vezi cu cineva?

Izbucnesc în râs.

— Nu, Alek. Nu mă văd cu nimeni.

Pare să răsufle uşurat, dar nu mai continuă. Mă cuprinde panica.

îi simt inima bătând cu putere sub palma mea.

— Dacă te-aş fi cunoscut acum câţiva ani, expiră sacadat, aş fi luat inelul ăla magic al tău ca pe o provocare, râde amar. Te-aş fi băgat în patul meu fără să am vreo remuşcare.

— Uau, câtă sinceritate! încerc să mă prefac rănită, dar nu simt.

îi apreciez sinceritatea mai mult decât aroganţa.

— Dar îţi respect deciziile, Zhavia. Chiar dacă nu pare. Şi dacă decizi că nu vrei să mă mai vezi, o să respect asta. Voiam doar să ştii că m-ai ajutat şi voiam să îţi mulţumesc pentru asta.

N-am fost niciodată prea bună la relaţii, dar până şi eu îmi dau seama că ăsta e un punct de cotitură. îmi retrag braţele din jurul lui şi încerc să-mi calmez nervii.

Planul A - spune-i că nu e de ajuns ca să şteargă tot ce a spus până acum.

Planul B - lasă de la tine şi acceptă lucrurile aşa cum sunt.

— Vreau să te văd, Alek.

— Dar?

îşi ridică o sprânceană şi se încordează.

— Faci ceva pentru mine?

Dă din cap în semn că da.

— Du-te acasă, fă un duş, încearcă să dormi puţin. Vorbim când te trezeşti.

Se ridică şi îmi întinde mâna. O iau temătoare şi mă ajută să mă pun pe picioare. Are un zâmbet suspect pe buze.

— Cina. La opt. Gătesc eu.

îmi muşc buza, gândindu-mă la ce tocmai a spus.

— Poftim?!

Nu sunt sigură că am auzit bine, iar mintea mea e vraişte. Nu-mi răspunde. Se apropie de mine, mă prinde de ceafă şi mă sărută pe frunte.

— Sună-mă dacă te răzgândeşti, se îndepărtează, îmi face cu ochiul şi pleacă.

Privesc în urma lui împietrită.

Planul C - adună-te şi nu te îndrăgosti de Alek. încă strâng în palmă dovada că are o lună de când n-a mai băut.

Nu e de ajuns, dar e un început.

BOOKZONE

— Said ooh, that's a lot, lot...

— Te-am auzit! ţipă Ellie, deschizând uşa de la camera mea, apoi continuă: cake, cake, cake, iar eu nu pot decât să izbucnesc în râs.

— Nu cântam, încerc să o opresc să nu mai cânte pentru că Doamne, chiar cred că o să surzesc într-o bună zi.

Din fericire, nu mai cântă, dar începe să danseze şi să-mi zboare toate cursurile de pe pat. îmi încrucişez braţele la piept şi încerc să mă prefac supărată, deşi nu simt.

— Maaaarek! Dă muzica aia mai încet!

îmi astup urechile cu palmele şi clatin dezaprobator din cap. Ellie se roteşte şi închide uşa, apoi se aşază lângă mine.

— Trebuie să vorbim! îmi spune cu o expresie serioasă.

îşi flutură genele şi am impresia că mă hipnotizează cu ochii ei mari, albaştri. E ceva care mă tulbură. Ellie, rareori, devine serioasă şi vrea să vorbească. Să-şi bată joc şi să-mi povestească despre ultima ei aventură? Dar să devină serioasă şi chiar să... vorbească? Nu prea.

— Ce s-a întâmplat?

Se trânteşte pe spate şi oftează zgomotos. începe să mă îngrijoreze puţin.

— Ellie, ai păţit ceva? Ştii că simt aici pentru tine
dacă...

— Bla, bla! îşi dă ochii peste cap. Nu despre mine vreau să vorbim.

— Atunci?

îşi roteşte capul spre mine.

— Cred că e un subiect delicat şi habar n-am cum să-l deschid, îmi spune sincer.

Mă întind lângă ea.

— Te iubesc! îi reamintesc. O să-ţi iert orice prostie, aşa că spune-mi pur şi simplu.

— Eu tocmai pentru că te iubesc vreau să vorbim despre asta.

— Ellie, începi să mă îngrijorezi.

Se ridică şi se întinde deasupra mea. Mă prinde de încheietura stângă şi-mi ţine mâna ridicată.

— Asta, zice în timp ce-mi flutură mâna. Despre asta vreau să vorbim.

De ce toată lumea are o fixaţie cu inelul meu în ultima vreme? Malakai, Alek, iar acum Ellie. Nu e nimic special la el.

— Nu simt sigură că vreau să aud ce ai de spus, bolborosesc.

— Păcat, pentru că o să mă asculţi oricum.

închid ochii. Ellie îmi lasă mâna să cadă şi îşi sprijină capul de umărul meu.

— Nu e corect, începe ea, iar eu sunt hotărâtă să o ascult până la capăt, indiferent de prostiile pe care
urmează să le spună. înţeleg că Rylee era sora ta şi că ai fi făcut orice pentru ea. Adică... Deşi Marek e un tăntălău uneori, îl iubesc şi aş face orice pentru el. Doar că ce faci tu... nu e sănătos, Zhavia.

— Eu nu mă gândesc chiar aşa, îmi rotesc privirea spre ea.

— Ştiu, tocmai asta e problema. Păstrezi inelul ca să-ţi amintească de promisiunea pe care i-ai făcut-o surorii tale, dar erai măcar conştientă de ceea ce îi promiteai? Erai un copil pe atunci, Zhavia. Şi, la naiba, tu chiar nu vrei să faci sex?

Mi se adună tot sângele în obraji.

— Nu-mi spune că nici la asta nu te gândeşti!? pufneşte.

E complicat şi nu-mi pot explica nici măcar mie, darămite ei.

— N-am simţit nevoia, recunosc.

— Eşti ciudată, Zhavia! N-ai simţit nevoia să faci sex?

Ridic indiferentă din umeri. Aş vrea să fie o minciună, dar nu e. Poate că e ceva în neregulă cu mine.

— Şi cu Carter?

îşi ridică privirea spre mine.

— Ce-i cu Carter? Am fost împreună cu el încă din liceu, apoi Rylee a murit şi cred că am încetat să-i mai acord atenţie. Dar oricum îi făcusem promisiunea când l-am cunoscut pe Carter, aşa că asta nici măcar nu era o opţiune, iar el ştia asta.

— Sexul nu era o opţiune?! râde ea. Serios?

Iar ridic din umeri. Discuţia asta nu mă incomodează, dar nici nu mă face să mă simt în largul meu în întregime. Ellie e de o sinceritate care câteodată te poate scoate din sărite şi ştiu că o să-mi spună orice-i trece prin minte, fără să se teamă că o să-mi rănească sentimentele.

— Dacă ai putea să dai timpul înapoi, ai lua aceeaşi decizie? Dacă ai fi conştientă de promisiunea pe care o faci?

încep să-mi ronţăi buza.

— Nu ştiu, Ellie. Oricum nu contează,

pentru că promisiunea oricum e făcută şi nu pot, pur şi simplu, să-mi scot inelul ăsta şi gata.

— Ba da, normal că poţi. Doar că nu vrei. încă.

— Aminteşte-mi de ce vorbim despre viaţa mea sexuală?

— Pentru că în a mea n-au mai avut loc evenimente recente pe care să le împărtăşesc cu tine, îmi aruncă un zâmbet inocent.

Recente. Nu cred că vreau să ştiu ce înseamnă asta exact.

— în fine, se ridică brusc, ceea ce voiam să spun e că nu eşti religioasă şi nu eşti vreo ciudată. Voiam doar să-ţi spun că ai o opţiune dacă... ştii tu...

îşi înclină capul şi ridică uşor din umărul drept, mişcând sugestiv din sprâncene.

— Mulţumesc pentru ora de educaţie sexuală, Ellie! Apreciez, dar chiar nu era nevoie.

— Mă plictiseam, se plânge. Credeam că subiectul ăsta o să fie interesant, dar m-am înşelat. Mai bine spune-mi despre Callaghan.

— Hai mai bine să vorbim despre sex, gem înfundat.

— Am putea include Callaghan şi sex în aceeaşi propoziţie?

— Nu, spun răspicat. în niciun caz!

— Am epuizat toate subiectele interesante, Zhavia. Mă deprimi.

— Asta-s eu, mă scuz râzând.

— N-ar trebui să te îmbraci?

Scot telefonul din buzunarul de la blugi. E şase jumate. Am stat toată ziua cu nasul în cursuri, încercând să nu mă gândesc la Alek şi să nu-mi fac griji în legătură cu seara asta, dar se pare că n-aveam de ce. Am un mesaj de la Alek primit în urmă cu jumătate de oră.

— Nu, îi răspund pierdută în spaţiu. Alek mi-a dat mesaj acum o jumătate de oră. Scrie

că... Scrie că a intervenit ceva şi nu mai putem să ne vedem.

încerc să nu mă las copleşită de valul de dezamăgire pe care-l simt. Când a spus că ştie că nu am aşteptări prea mari de la el, se refera la faptul că n-ar trebui să am aşteptări de la el? Pentru că evident am avut câteva, din moment ce mă simt atât de nesigură pe mine şi dezamăgită dintr-odată. Trebuia să optez pentru planul A - să-i spun că apreciez efortul de a dormi la uşa apartamentului nostru, dar că nu e de ajuns.

— Cum adică a intervenit ceva?

Arunc telefonul spre Ellie ca să citească şi ea mesajul. Oricum nu prea mă simt în stare să vorbesc.

— Sună-l! îmi spune când mi-l aruncă înapoi.

Clatin din cap. Nu pot să îl sun. Nu vreau să îl sun. Poate că el e cel care s-a răzgândit, iar ăsta e modul lui oarecum polibcos de a-mi spune că nu vrea să mă vadă. De ce simt că o iau razna dintr-odată?

— Ba o să-l suni, insistă Ellie.

Decid să-i trimit un mesaj: bine.

— Ce i-ai scris?

— Bine, şoptesc.

Ellie îşi acoperă gura cu mâna. Nu-mi dau seama dacă e şocată sau încearcă să nu mă înjure.

— Nu e *bine,* accentuează ea. Nu poate să doarmă la uşă, să se joace cu sentimentele tale şi apoi să spună că a intervenit ceva.

Ştiu că Ellie are dreptate, dar oare mă ajută cu ceva dacă simt de acord cu ea? Nu schimbă cu nimic mesajul lui Alek.

— Nu-mi arunca zâmbetul ăla fals! izbucneşte

Ellie.

Telefonul începe să vibreze şi îl scap jos din neatenţie. îmi cobor privirea spre ecran.

Callaghan.

îmi iau inima în dinţi şi îl ridic, apoi răspund.

— Fata cu veştile rele, vocea lui e surprinzător de veselă pentru cineva care încearcă să scape de mine.

— Hei! vocea mea e lipsită de vlagă.

— Ce ai păţit?

Am păţit că simt un nod în gât şi nu respir prea bine. Reacţiile astea nu-s normale.

— Nimic!

Vocea-mi devine din ce în ce mai sugrumată.

— Zhavia, ce s-a întâmplat?

Alek pare să fie îngrijorat şi aş râde dacă nu aş avea impresia că o să mi se facă rău.

— Nimic, repet ceva mai sigură pe mine. Tu ce faci?

Ellie râde înfundat. Prind telefonul între ureche şi umăr şi-mi ridic palmele, făcând o grimasă.

— Pune-l pe difuzor, silabiseşte ea.

Clatin frenetic din cap.

— Zhavia?

— Da, scuze! Nu te-am auzit.

— Poate pentru că n-am mai spus nimic.

— Scuze! repet ca o idioată.

— Pune-l pe difuzor, insistă Ellie.

îi fac semn să iasă din cameră, dar evident că se încăpăţânează. încep să mă simt ca în liceu din nou. Ellie dă din mâini, atrăgându-mi atenţia şi mi-e din ce în ce mai greu să nu

râd.

— Bine, fie, mârâi la ea numai ca să se oprească.

— Nu te mai droga, Zhavia! îl aud pe Alek şi am impresia că spune asta cu zâmbetul pe buze.

E greu şi când am de-a face cu ei separat. Alek şi Ellie vorbind în acelaşi timp cu mine? Deja mi-au consumat jumătate din energia care mi-a mai rămas după ce am învăţat întreaga zi.

— Cred că Ellie vrea să-ţi spună ceva, îi spun înainte să-l pun pe difuzor, ca un fel de avertisment.

— Nu vreau să vorbesc cu nebuna, mormăie Alek, dar deja e prea târziu.

— Callaghan, îl întâmpină Ellie pe un ton nu foarte prietenos.

Nu-mi vine să cred că ea chiar se încruntă acum la ecranul telefonului meu.

— Zhavia, ştiu că ţi-am greşit, dar chiar mă urăşti atât de tare?

îmi ridic sprâncenele. Ellie şi Alek s-au întâlnit azi dimineaţă, dar nu m-am gândit că ar fi trebuit să-l întreb pe imul dintre ei cum a decurs acea întâlnire.

— Ascultă, Callaghan... Ce naiba faci?

— *Citesc Cum să scapi de nebune în trei paşi simpli.*

Tu?

Ellie se scarpină nervoasă la nas. Nici măcar nu mă mai complic. Mă întind cu mâinile sub cap şi îi las să-şi vadă de ale lor.

— Pot să ştiu de ce-i iroseşti timpul prietenei mele dacă n-ai intenţii serioase în privinţa ei?

O, Doamne!

îmi acopăr faţa cu o pernă.

Alek înjură destul de clar încât să-l aud chiar

şi
aşa.

— Zhavia, nu m-am răzgândit. Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit tu...

îmi scot faţa de sub pernă. Ellie are un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Poftim?

— Nu m-am răzgândit, doar că... Ă... Malakai... Malakai. Asta n-are cum să fie bine. îmi e greu
să-mi formez o imagine clară despre ei doi pentru că ori de câte ori credeam că încep să-mi dau seama cât de cât cine sunt, s-au încăpăţânat să-mi dovedească exact contrariul.

— Ce s-a întâmplat cu Malakai?

— Nimic, doar că azi... Face o pauză şi oftează adânc, apoi reia: nu cred că e cea mai potrivită zi să treci pe aici, Zhavia.

Dau să îi răspund şi să-i spun că e în regulă. Orice aşteptări aveam, cred că Malakai e mai important acum, mai ales dacă mă gândesc la cum a reacţionat atunci în maşină -, dar nu contează. Ellie mi-o ia înainte:

— Ascultă, Callaghan, nu inventa tot felul de scuze. Nu ştiu cine e Malakai şi nu prea mă interesează, dar venim acolo.

— Ce facem? ţip la Ellie înainte să iau telefonul de pe pat.

Din păcate, îl prind greşit şi îl scap din mână. Când îl ridic de jos îmi dau seama că, fără să vreau, i-am închis telefonul în nas lui Alek. Ellie încearcă să nu râdă, dar are obrajii roşii - nu face o treabă prea bună.

— Cum adică mergem acolo? mă răstesc la ea. Nu mergem nicăieri!

— îmbracă-te! Haide!

Clatin din cap cu încăpăţânare.

— Nu, Ellie! A spus că Malakai n-a avut o zi bună. îl cred, bine?

îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Acum cinci minute arătai de parcă ţi s-au înecat toate corăbiile, iar acum îmi spui că îl crezi?

— îl cred, repet. îţi aminteşti când ţi-am spus că Malakai s-a enervat din senin când trebuia să-l ducem pe Alek la spital?

Dă din cap în semn că da.

— Cred că... Adică nu ştiu exact, dar poate că a avut iar o ieşire din aia... dubioasă, completez.

— Nu mă interesează. Vreau să văd cu ochii mei.

— Las-o baltă, o rog. Chiar dacă nu e adevărat, nu contează. Bine?

— Cum să nu conteze? se încruntă. Zhavia...

— Ce-i? mă răstesc din nou.

— Am o întrebare foarte simplă pentru tine: îţi place de Callaghan sau nu?

A spus că e o întrebare simplă. în ce univers e asta o întrebare simplă? Da, poate! Nu prea! Nu ştiu! Alek e prea complicat ca să-mi dau seama ce simt momentan. Da, sunt atrasă de el. Nu, nu-mi plac apele tulburi în care se scaldă.

— Nu e o întrebare simplă.

Cade pe gânduri.

— Bine.. Uite una mai simplă: de când l-ai cunoscut, ai regretat măcar vreo secundă promisiunea pe care i-ai făcut-o lui Rylee?

îmi încleştez maxilarul. Fiecare muşchi din corp mi se tensionează.

— Nu cred că...

— Zhavia!

Clatin din cap, deşi cred că obrajii mei trădează tot ce simt acum.

— Poate că au fost anumite momente în care

eu... ă...

Bate entuziasmată din palme. îmi dau ochii peste cap.

— Ce mai aşteptţi? îmbracă-te!

— Aştept o minime. Lasă-mă să-l sun înapoi, bine?

— Mă întorc, mă asigură înainte să iasă din cameră.

înfrântă, pun mâna pe telefon şi-l sun pe Alek.

— Serios, Zhavia! încetează să te mai droghezi, îmi spune amuzat.

Mă trântesc pe pat. Lucrurile erau atât de simple înainte, când... Nu. Carter m-a înşelat cu Adelaide. Nu pot să mă gândesc că lucrurile erau mai simple atunci când eram împreună cu el.

— Amuzant, Callaghan!

— Poţi să vii, şopteşte. Ştii, dacă ţi s-a făcut dor de mine şi vrei să mă vezi.

Adio bătăi regulate ale inimii.

— E în regulă! încerc să-l asigur.

— Sau poate că mie mi-e dor de tine.

Ar putea să nu mai şoptească toate cuvintele? Mi-ar fi de mare ajutor.

— Poate că tu te-ai drogat, încerc să par amuzată, dar nu sunt.

Deloc!

— Poţi s-o iei şi pe Elena. Am propriul nebun cu care cred că s-ar înţelege de minime.

— Ellie, Alek. O cheamă Ellie, dar cred că deja ştiai asta.

— Zhavia, mă trece un fior pe şira spinării şi mă gândesc că poate vrea să-mi atragă atenţia asupra a ceva, dar completează: ăsta e singurul nume pe care mi-l amintesc.

— Ţi-a mai zis cineva că replicile tale sunt expirate?

Nu vreau să intru în jocul ăsta. N-am nici

experienţa şi nici siguranţa necesară.

— Nu-mi amintesc, răspunde. Nu le-am mai folosit demult.

O, rahat.! Nici nu-mi dau seama dacă asta a fost vreo replică sau nu, dar ştiu sigur că a funcţionat, altfel nu aş zâmbi acum.

— Sigur vrei să o iau pe Ellie?

— îl ştiu pe Malakai de la grădiniţă. Elena e copil mic pe lângă el, crede-mă.

— Trimite-mi adresa, îl rog puţin nesigură. Şi e

Ellie!

— Cum spui tu, fata cu veştile rele.

Ştiu că zâmbeşte în secunda asta.

închide şi rămân câteva secunde cu privirea în gol, apoi mă ridic, deschid uşa şi strig:

— Ellie, îmbrac ă-te!

Credeam că sunt o fire destul de raţională, dar e de ajuns să vorbesc cu Alek câteva secunde ca să mă întorc în perioada liceului şi să mă transform într-o adolescentă

Jocul ăsta are vreo regulă?

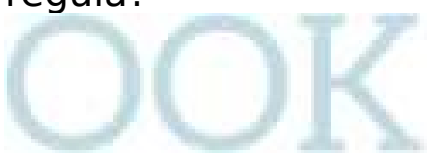

visătoare.

/ OiAsffl/''*

¡f^iAsţ/XMOtAs

Nu mă aşteptam la asta, însă Ellie s-a răzgândit. Când am anunţat-o că intru la duş, mi-a spus că se îmbracă. După ce m-am îmbrăcat eu, ea tot nu era gata. Mi-a spus că pur şi simplu nu mai crede că ar fi o idee bună şi că simt unele lucruri pe care trebuie să le fac singură. Nu simt sigură ce a vrut să spună cu asta şi de ce s-a răzgândit, însă acum stau singură în faţa blocului în care locuieşte Alek şi nu am curaj să sun la interfon. Nu am curaj nici să mă întorc din drum. Pur şi simplu, stau înţepenită.

Sunt aici pentru că Ellie a vrut să fiu aici?

Sunt aici pentru că Alek vrea asta?

Am venit pentru că eu vreau asta?

N-am fost niciodată o fiinţă atât de nehotărâtă, în general, ştiu ce vreau de la viaţă. Poate că nu am cine ştie ce aşteptări - ăsta e modul în care încerc sa nu fiu rănită, dar, de obicei, chiar ştiu ce vreau.

însă nu şi acum.

Nu am nici cea mai mică idee.

Nu a trecut atât de mult timp de când m-am despărţit de Carter. Nu ştiu sigur dacă vreau să mă implic într-o altă relaţie. Nu ştiu dacă Alek vrea să se implice în vreo relaţie şi nu e cel mai previzibil om pe care mi-a fost dat să-l întâlnesc.

Sunt atât de încordată încât mă dor muşchii.

Mă rotesc şi mă gândesc să mă întorc, chiar dacă asta ar însemna că sunt o laşă.

Ce Dumnezeu caut aici?

Telefonul începe să vibreze în buzunarul jeanşilor. Nu vreau să răspund. Vreau s-o iau la fugă, dar tot nu mă mişc. Scot telefonul din buzunar.

Callaghan.

S-a trecut cu numele de familie în telefon, de parcă asta ar reuşi să impună o oarecare distanţă între noi. Să împiedice lucrurile să devină personale. Să-mi ţină sentimentele sub control.

Nu am niciun control, recunosc faţă de mine însămi.

Răspund, dar nu scot niciun cuvânt.

— Lasă-mă să ghicesc, vocea lui e joasă, amuzată şi nu prea. Ai să îmi dai o veste proastă? Nu ştiu. Am?

— Bună, Alek.

Ce e în neregulă cu mine?

— Zhavia...

Iar mă trece fiorul ăla nenorocit pe şira spinării. Simt nevoia să stau puţin jos, suficient cât să mă adun.

— Ellie s-a răzgândit, îmi dreg glasul.

— Nu pe Elena voiam s-o văd.

închid ochii şi îi strâng cu putere. Nu mă ajută. Nici dacă aş lua un pumn de calmante nu cred că m-ar ajuta acum.

Nu-mi place asta. Modul în care devin moale de fiecare dată când spune lucruri de genul. Ieşite din comun şi parcă necaracteristice lui.

— Da, ştiu, recunosc.

— Unde eşti, Zhavia?

Nu pot să fac asta.

E singurul răspuns pe care îl am şi, totuşi, nu pot rosti cuvintele.

— Ă...

— Mh, îmi răspunde, deşi nu e chiar un răspuns.

O să îi spun că nu pot. Pur şi simplu, nu pot să
mă arunc cu capul înainte în orice ar fi asta. Pentru că Aleke...

Uşa de la intrare se deschide şi Alek e în faţa mea. îl privesc cu ochi mari. Mă simt de parcă îmi fuge pământul de sub picioare. închid telefonul şi încerc să nu par atât de proastă pe cât mă simt. El are întipărit pe faţă rânjetul ăla tâmpit şi sigur pe el. Simt surprinsă să-l văd într-o cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la coate. Nu cred că există vreo culoare în care să arate rău.

— Bună, Zhavia! îmi ridic sprâncenele. îşi bate joc de mine?

încerc să-mi dau seama de ce mă simt atât de atrasă de el.

— De ce m-ai invitat la cină?

Dacă pare surprins de întrebarea mea, nu o arată. încă rânjeşte şi îşi arcuieşte o sprânceană. Singura care e dezarmată sunt eu.

— De ce te-am invitat la cină? repetă gânditor.

Dau din cap în semn că da.

— Nu trebuie să faci asta, încerc să îi dau o mână de ajutor. Adică nu trebuie să mă inviţi la cină doar pentru că te simţi dator... sau dacă are vreo legătură cu toate lucrurile pe care le-am spus, ştii? Au trecut două luni, Alek. Nu e nevoie să faci asta.

Mă ascultă fără să mă întrerupă. Zâmbetul i s-a şters de pe chip şi mă priveşte de parcă am luat-o puţin razna.

— Ai impresia că fac asta pentru că mă simt dator?

îmi încrucişez braţele la piept. Nu aşa credeam că o să decurgă seara asta. Nu-i răspund.

— încă eşti supărată, constată.

— Nu, nu sunt, protestez.

Habar n-am la ce se referă.

— Mh... Ba da. Eşti supărată pentru că te-am lăsat pe plajă şi eşti supărată pentru că nu te-am sunat mai devreme. Şi da, aş putea inventa o scuză care să te facă să te simţi mai bine, dar adevărul e că nu am vrut să te sun.

îmi ronţăi buza de jos. îmi aud maxilarul pocnind de câteva ori şi respiraţia din ce în ce mai îngreunată.

— încerci să mă faci să mă simt prost? îl întreb.

Pentru că dacă da, funcţionează de minime. îmi pare din ce în ce mai rău că am venit aici şi îmi pare din ce în ce mai rău că am fost de acord cu asta, în primul rând.

— Nu, clatină din cap. încerc să nu te mint. Din nu ştiu ce motiv, e încordat.

îmi amintesc că mi-a mai spus o dată că adevărul nu e întotdeauna plăcut, dar drace, e de-a dreptul dureros!

— Ştiu că am aşteptat prea mult, reia. Şi ştiu că acum eşti nesigură. Şi da, aş fi putut să te sun a doua zi, dar, probabil, te-aş mai fi abandonat pe parcurs de câteva ori până când eventual m-ai fi dat dracului sau m-ai fi băgat în friend zone.

Pufnesc. Asta nu e ceva ce m-aş fi aşteptat să aud de la el. Aş vrea să fie atât de simplu, dar nu e. N-ai cum să bagi în friend zone un tip cum e Alek care te dă peste cap numai

când îţi rosteşte numele. încep să mă întreb dacă nu cumva a băut iar, dar dovada e chiar la mine în buzunar şi vreau să cred că nu şi-ar bate joc de lucrul ăsta chiar atât de uşor, indiferent de motive.

Oftez adânc. Ce altă opţiune am în afară de a-l asculta până la capăt?

Ne privim îndelung, timp în care niciunul dintre noi nu vorbeşte şi simt cum mi-e din ce în ce mai cald şi simt nevoia asta iraţională de a face un pas spre el şi de a-l atinge. Pentru că mă face să cred că adevărul nu contează şi că nimic din ce ar avea de spus nu e relevant. Dar am impresia că o să vreau să-l ating şi după ce o să-şi ducă gândurile până la capăt şi e grav. E grav să fiu în preajma lui, lipsită de orice apărare.

Nu mă mişc.

— Am vrut să...

Dă să se apropie, dar ceva din privirea mea îl face să rămână pe loc. Clipeşte încet şi pare să se adune.

— Dacă Malakai n-ar fi avut o zi proastă, nu s-ar fi schimbat nimic. Şi faptul că te-ai gândit că te-am lăsat baltă în seara asta demonstrează cât de puţină încredere ai în mine.

L-aş contrazice, dar ar fi inutil. Pentru că nu pot să mă mint, oricât de mult vreau asta. N-am încredere în el. N-am încredere că nu o să-mi frângă inima şi n-am încredere că mă pot baza pe el să nu redevină cel care era atunci când l-am cunoscut. Şi nu înţeleg ce înseamnă zilele proaste ale lui Malakai.

— De ce eşti aici, Zhavia?

N-ar trebui să mă ia la întrebări. Ştie destul de bine că nu pot să răspund la asta. Sunt aici pentru că... simt aici pentru că o forţă ciudată mă poartă spre el şi nu mă pot împotrivi.

— Dacă nu poţi să-mi dai o şansă, Zhavia,

pleacă!

Cuvintele sale ar fi tăioase dacă nu ar fi atât de dezamăgit. Dar e. De mine? De el?

N-am mai scos niciun cuvânt de câteva minute bune şi acum aşteaptă un răspuns pe care nu îl am şi ori inventez o poveste ori îi spun adevărul pe care nu vreau să-l recunosc din respect măcar faţă de mine.

— Simt aici pentru că...

îşi arcuieşte o sprânceană. Suntem afară, dar aerul dintre noi devine din ce în ce mai tensionat şi nu pot să respir aşa cum ar trebui.

— M-am bucurat pentru tine, Alek. Chiar m-am bucurat când ai... Nu când ai sunat, zâmbesc. Azi dimineaţă, când păreai atât de sigur pe tine şi m-ai întrebat dacă mă văd cu cineva şi... Nu ştiu de ce sunt aici, mint.

Faţa lui e străbătută de un val de dezamăgire. Partea proastă e că încep să simt şi eu acelaşi lucru, de parcă am fi conectaţi de un fir invizibil.

— Poate că am grăbit lucrurile, spune atât de încet încât mi-e greu să îl aud.

Pare nesigur pe el, lucru complet necaracteristic lui. Privirea mea o întâlneşte pe a lui şi e ceva acolo care îl face să pară vulnerabil, însă îşi revine repede.

— Alek, nu e chiar atât de simplu!

îmi frec braţele cu palmele, deşi nu mi-e frig. E ciudat să purtăm toată discuţia asta în faţa blocului.

— Vrei să... vrei să intri?

E ciudat să-l văd atât de nesigur pe el. Clatin încet din cap. încă nu m-am hotărât ce vreau să fac şi în mintea mea e haos şi am o mulţime de întrebări.

— Erai împreună cu cineva?

E surprins. Mă priveşte de parcă nu e sigur că a auzit bine întrebarea. Nu asta voiam

să întreb. De ce fac asta? De ce mă torturez singură?

— Poftim?

— Când te-am cunoscut, erai cu...

Nu-mi duc propoziţia până la final. E o posibilitate la care nu m-am gândit până acum. De obicei, mă gândesc la toate lucrurile posibile - nu chiar la toate, cum ar fi că iubitul meu m-ar fi putut înşela cu cea mai bună prietenă a mea -, dar la asta chiar nu m-am gândit. Cred că am presupus că nu era implicat într-o relaţie din cauza atitudinii şi din cauza modului în care încerca să-şi vadă de ale sale şi să ţină oamenii la distanţă, dar acum îmi trece prin minte faptul că, poate, era aşa din cauză că avea pe cineva.

— Serios, Zhavia. Spune-mi ce-ai luat.

îmi dau ochii peste cap. El zâmbeşte, dar zâmbetul nu-i încălzeşte şi privirea.

— Erai împreună cu cineva? repet.

— Nu constant, nu. Nu mi-am dat niciodată silinţa prea mult cu ele.

Eu am cerut să ştiu. Şi, atunci, ce-i cu valul ăsta de dezamăgire care-mi curge acum prin vene şi mă acaparează? *Ele.* Care ele? Ce e în neregulă cu mine?

— înţeleg, atât reuşesc să spun.

Restul cuvintelor mi se blochează în gât.

— Tu ai întrebat, eu am răspuns.

Putea să mintă. Poate că eu îmi doream să mintă, dar ştiu că nu vreau s-o luăm pe drumul ăsta în care minţim doar ca să protejăm sentimentele celuilalt. îmi dau seama că poate eu tocmai asta am făcut, încercând să nu-i spun de ce mă aflu aici.

— Mulţumesc! presupun.

îmi dau seama că e rândul meu să spun ceva din modul intens în care mă priveşte, fără să afişeze vreo expresie şi complet nemişcat. Cred

că abia dacă respiră.

— N-am încredere în tine, ridic din umeri.

— Ştiu.

— Eşti instabil.

— Ştiu.

— Şi nu-mi place modul în care-mi dai sentimentele prin maşina de tocat.

Se încruntă uşor.

— S-a notat.

Şi nu-mi place că s-ar putea să-mi placă de tine.

încerc să mă protejez. Alek nu e Carter - Alek chiar ar putea să îmi frângă inima şi mă sperie.

— Şi cum rămâne cu Anna?

Ultima dată a izbucnit doar pentru că i-am rostit numele. Mi-a reproşat că nu am dreptul ăsta şi da, poate că nu îl am şi poate că simt egoistă, însă eu sunt aici. Şi în niciun caz nu sunt Anna. Vreau doar să ştiu dacă el înţelege lucrul ăsta.

Tresare când îi aude numele şi aştept să se dezlănţuie o furtună, să izbucnească, să-mi întoarcă spatele, dar nu se întâmplă nimic din toate asta.

— Hannah e moartă, îmi spune pe un ton atât de rece încât îmi provoacă fiori şi în niciun caz de plăcere.

Hannah, nu Anna. I-a spus Hannah. înghit în sec.

— îmi pare rău! şoptesc, dar nu la asta m-am referit. Ultima dată când...

— S-a întâmplat acum ceva timp, mă întrerupe.

— Ai iubit-o?

De ce naiba îl întreb asta? Chiar vreau să

mă scufund din nou în nisipurile alea mişcătoare? Poate că simt masochistă. Poate că-mi place să mă joc cu focul.

Dar trebuie să ştiu.

— S-ar schimba ceva în funcţie de răspunsul meu?

Aş putea să interpretez ezitarea lui ca pe un răspuns afirmativ, dar cu Alek nu e niciodată atât de simplu. Niciodată nu pot ghici ce e în mintea lui.

Vreau doar să ştiu că n-a fost întotdeauna... aşa cum e acum. Sau aşa cum era în urmă cu două luni.

— Nu ştiu, răspund sincer.

Îşi trece o mână prin păr. Privirea-mi cade asupra degetelor sale şi iar trebuie să mă forţez să rămân locului.

— E complicat, vocea îi e puţin mai joasă, dar aproape indiferentă. A fost o situaţie ciudată între mine, ea şi Malakai.

Simt nevoia să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Ai început să bei după moartea ei? Scrisul?

— Da şi nu, zâmbeşte amar.

— Alek, înţeleg dacă nu poţi să vorbeşti despre ea.

— Ba da, Zhavia. Pot să vorbesc despre Hannah, doar că nu vreau să o fac.

în general? Nu vrea să-mi vorbească mie despre Anna?

— Sigur nu vrei să intri?

Sunt uşurată că a schimbat subiectul - oarecum - dar clatin din cap. Mi-a cam ajuns pe seara asta şi nimic n-a decurs aşa cum ar fi trebuit.

— Zhavia...

Fac un pas în spate, clipind năucită. Iar foloseşte tonul ăla care sunt absolut sigură că mă poate convinge să fac orice vrea. Am nevoie de timp să mă gândesc la asta.

— Ştii de ce mi-a luat atât de mult să te sun? clatin din cap. Pentru că am vrut să fiu sigur că o să pot să lupt pentru tine şi că n-o să dau înapoi aşa de repede.

— De ce crezi că aş vrea asta?

Nu-mi mai recunosc vocea.

— Vezi tu, fata cu veştile rele, ai luptat pentru mine încă dinainte să mă cunoşti. Apoi ai continuat să o faci în fiecare secundă, deşi ţi-am dat toate motivele să n-o faci.

Cred că simt pe cale să leşin. Sper să nu mă lovesc la cap - oricum, nu aşa de tare ca Alek. Trebuie să formulez un răspuns înainte să-şi dea seama cât de tare m-au afectat cuvintele lui.

— Nu-mi eşti dator, îi repet pentru a nu ştiu câta
oară.

— O şansă, Zhavia! Una!

Nici nu cred că ar avea nevoie de mai multe, oricum. Nici ca să mă îndrăgostesc de el, nici ca să-mi frângă inima, nici ca să mă facă să nu-mi mai revin vreodată.

Nu cred că există vreun răspuns potrivit. Spun *nu* şi o să regret toată viaţa. Spun da şi s-ar putea să nu mai am cale de întoarcere.

Cred că Ellie ar scuipa flăcări în direcţia mea dacă ar şti că oscilez.

însă numele Annei încă înseamnă prea mult pentru Alek. Poate că aşa va fi mereu.

Iar Malakai pare să fie în topul priorităţilor sale.

Şi poate că sunt egoistă, dar nu vreau să mai fiu a cincea opţiune a cuiva.

Şi am un inel de castitate. Nu ştiu dacă Alek e omul potrivit cu care aş putea să am o relaţie.

Şi... cel mai rău lucru, e că Alek e omul care mă face să-mi pun sub semnul întrebării toate convingerile, deşi nici măcar nu-l cunosc cu adevărat. Când Ellie m-a întrebat dacă regret promisiunea pe care i-am făcut-o surorii mele... ei bine, cu siguranţă nu am regretat-o înainte să îl cunosc pe el.

Alek îşi bagă mâinile în buzunare şi aşteaptă răspunsul meu.

B K N

BOOKZONE

Chiar aş vrea să am un răspuns la întrebarea lui, dar nu am. Am doar o mie de alte întrebări.

— O şansă să ce? zâmbesc stingher.

îşi scoate o mână din buzunar şi îşi freacă ceafa, confuz.

— Ca să vedem dacă ne potrivim pentru căsătorie, Zhavia. Evident, adaugă şi rânjeşte de parcă răspunsul se subînţelegea.

Expir uşor, încercând să mă calmez. Nu vorbeşte serios. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că Alek foloseşte sarcasmul şi glumele ca pe nişte mecanisme de autoapărare. Cred că nici măcar el nu ştie ce vrea mai exact, aşa că încearcă să-mi distragă atenţia. Nici eu nu ştiu prea bine ce vreau şi de ce mă aflu aici. Măcar suntem pe aceeaşi lungime de undă.

Merită să încercăm dacă nici măcar nu şbm ce vrem unul de la celălalt?

— Ai putea să fii serios pentru câteva minute?

Adoptă o expresie neutră şi nu-mi dau seama la ce se gândeşte. Niciodată nu-mi dau seama ce e în mintea lui.

— Simt foarte serios!

îmi dau ochii peste cap.

Nu, nu e serios nici pe departe.

— Zhavia, nu poţi să-mi spui că asta nu o să meargă niciodată, dacă nici măcar nu-mi dai o şansă.

Inspir adânc. Se pare că asta e tot ce pot să fac atunci când mă aflu în preajma lui Alek - să expir încet şi să inspir adânc. Sunt atât, dar atât de confuză.

încep să cred că Ellie avea dreptate. încep să cred că i-am făcut surorii mele o promisiune despre care nu-mi dădeam seama ce implica şi care acum începe să mă sâcâie. Asta o să fie viaţa mea? Cu Carter nu mi-am pus niciodată probleme de genul ăsta, însă Alek... e conştient de promisiunea pe care i-am lui Rylee şi tot vrea o şansă, orice ar însemna asta. însă eu nu vreau să mă căsătoresc. Nici acum şi nici în viitorul apropiat.

îmi trec o mână prin păr.

— Te-aş săruta, dar nu vreau să-şi influenţez decizia.

Nu mă ajută deloc. în loc să-mi revin, inima începe să-mi bată cu putere şi nu pot să nu mă întreb cum ar fi dacă, într-adevăr, Alek m-ar săruta?

— Mă derutezi! pufnesc.

Nu m-am gândit la asta până la capăt atunci când am plecat de acasă. Nu m-am gândit până la capăt atunci când Alek m-a sunat şi nici atunci când m-am trezit cu el în faţa uşii.

Cred că încă mai are o mulţime de lucruri de rezolvat. Cred cu tărie că nu şi-a revenit, nici pe departe, deşi se străduieşte. Nu-l cunosc pe Alek şi nu ştiu cine e sau cum obişnuia să fie, dar nu cred că a reuşit să treacă peste tot ce i s-a întâmplat.

încep să cred că noi ne-am întâlnit la momentul nepotrivit.

Eu abia m-am despărţit de Carter.

Alek abia începe să-şi revină după cine ştie cât timp.

Aş vrea să pot să-i ofer un răspuns afirmativ şi aş vrea să fiu sigură pe mine atunci când aş face asta, dar, pur şi simplu, nu pot. Nimic nu mă deranjează mai tare decât faptul că nu vrea să vorbească despre Hannah. Nu vreau să-l bat la cap, să-l forţez să vorbească despre nişte lucruri care îi fac rău sau despre care nu e pregătit să vorbească, dar nu pot să mă mint şi să îmi spun că are nevoie de timp. Am înţeles că a

trecut destul de mult timp, dar eu sunt aici, acum. Şi e clar că nu caut doar să pierd timpul împreună cu altcineva şi că n-am nevoie de o distracţie temporară.

— Alek...

— Ştiu că am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun...

— Nu despre asta e vorba, îl întrerup.

Clatin din cap şi încerc să mă abţin să nu plâng. E mai greu decât credeam.

— Atunci?

Ridic din umeri. Nu îi pot explica tot ce e în mintea mea. Aş vrea să pot, dar nu ştiu cuvintele necesare pentru a-l face să înţeleagă. Nu ştiu cum să nu par egoistă şi cicălitoare.

Dacă nu o să reuşească niciodată să treacă peste orice s-a întâmplat între el şi Hannah? Dacă o să se trezească în fiecare zi, întrebându-se cum ar fi fost dacă ea nu ar fi murit şi ar fi fost alături de el? Dacă o să-i simtă absenţa în fiecare terminaţie nervoasă atât de puternic încât o să-l macine în fiecare zi, fără să înceteze vreodată?

Dacă o să aştepte ca eu să fiu ea?

— De ce vrei asta, Alek? Pentru că eu sunt cea care te-a făcut să îţi dai seama că vrei altceva şi că e timpul să mergi mai departe, aşa că te-ai gândit că merită să încerci, din moment ce oricum nu mai ai nimic de pierdut?

Vocea îmi tremură şi mi se pare străină.

— Nu e corect, să ştii!

— Ce nu e corect? mă încrunt.

Alek oftează şi evită să mă privească. îşi coboară privirea în pământ pentru câteva clipe şi începe să se joace cu piercing-ul din limbă.

— Presupui că ştii totul despre mine, Zhavia. Ai impresia că ştii cine sunt şi ce urmează să se întâmple în continuare, nu? Cred că ştiai şi că o să mă întorc la tine şi că o să avem discuţia asta.

— Nu ştiu de ce crezi că ţi-am spus toate lucrurile alea pentru că aveam impresia că o să te întorci sau pentru că aş fi vrut asta, Alek. Ţi le-am spus pentru că trebuia să le auzi de la

cineva, înainte să te scufunzi tot mai mult. S-a întâmplat să fiu eu acea persoană, dar asta nu înseamnă că vreau să risc totul pentru tine. îmi pare rău.

Asta nu prea a sunat aşa cum ar fi trebuit. Alek ar face lucrurile mult mai simple dacă mi-ar spune ce simte pentru că modul în care se comportă mă derutează îngrozitor de tare.

— Deci nu voiai să te sun.

încerc să-i susţin privirea, dar mi se pare că ochii lui devin din ce în ce mai reci şi goi şi cred că iar o luăm pe drumul ăla alunecos.

— Nu asta am spus, încerc să îmi retrag cuvintele, deşi e imposibil.

— Mereu complici lucrurile atât de tare?

Pufneşte şi afişează un zâmbet ironic.

— Poftim?

— Mereu te gândeşti la tot ce-i mai rău şi întorci lucrurile pe toate părţile? De ce nu poţi să iei măcar o dată o decizie fără să te gândeşti atât de mult?

îmi strâng mâinile în pumni. Am luat câteva decizii în ultima vreme fără să mă gândesc prea mult şi uite unde m-a adus asta. Am decis să mă întorc împreună cu el şi Malakai în loc de Adelaide şi Carter. Am decis că Alek avea nevoie de cineva să-l trezească la realitate. Am crezut că n-am nimic de pierdut dacă apar aici. Evident, niciuna dintre deciziile astea nu mi-a adus nimic bun.

— Nu mă cunoşti, Alek.

— Ce dracu' ţi se pare că încerc să fac?

Strâmb din nas. I-am suportat toanele pentru că era singura mea şansă să ajung înapoi în San Diego, dar nu apreciez nesimţirea asta a lui. Şi nici nu-mi place direcţia în care se îndreaptă discuţia.

— Sincer? Mi se pare că încerci să treci peste şi să-ţi revii. Şi mi se pare că m-ai ales pe mine ca să vezi dacă asta ar funcţiona sau nu.

Face un pas spre mine, vizibil încordat. Mă trece un fior pe şira spinării, dar continui să-i înfrunt privirea.

Nu vreau să recunosc asta, însă are dreptate. Chiar

complic lucrurile mai mult decât ar trebui.

— Dacă nu ai fi ştiut despre Hannah, răspunsul tău ar fi fost acelaşi? şopteşte el, cu privirea aţintită la şosea.

înghit în sec. Tocmai din cauza asta nu pot să îi dau răspunsul pe care poate că îl aşteaptă. Pentru că nici măcar nu mă poate privi în ochi atunci când îi rosteşte numele şi ştiu că simt a naibii de egoistă. Că nu ştiu nimic despre ea, despre el, despre ce s-a întâmplat, dar nu vreau să fiu fata aia care se aruncă la picioarele lui. Refuz s-o fac.

— Dacă nu aş fi ştiut că ai un motiv ca să... ei bine, ca să te comporţi aşa cum ai făcut-o şi să fii... tu, pufnesc, atunci nu am fi ajuns... şi cu siguranţă n-am fi ajuns niciodată în ipostaza în care tu aştepţi un răspuns de la mine. Probabil, m-aş fi gândit că aşa eşti tu şi crede-mă, Alek, nu am nevoie de o astfel de persoană în viaţa mea. Aş fi luat-o în cealaltă direcţie.

— Poate că ar fi trebuit să o faci oricum, oftează şi îşi roteşte privirea spre mine, zâmbindu-mi zeflemitor.

— Unde vrei să ajungi cu asta? încerc să-mi păstrez calmul, dar poate că eu sunt mai vinovată decât el.

Eu simt cea care l-a sunat. Dacă nu aş fi făcut-o, nu l-aş fi cunoscut niciodată şi, cine ştie, poate că nu ar fi schimbat nimic la el.

— Nu ştiu, Zhavia, îmi accentuează numele. Tu unde vrei să ajungi cu asta?

încerc să-i evit privirea. Mi-e mai uşor să-mi pun gândurile în ordine dacă nu mă pierd în ochii lui verzi.

— Evident că nu vrei să fim prieteni, îi răspund, deci asta nu cred că ar putea fi o soluţie.

— Nu-mi servi rahatul ăsta pe care nici măcar tu nu-l crezi.

De ce totul trebuie să devină atât de complicat? Şi de frustrant? Scrâşnesc din dinţi. Mi-e din ce în ce mai greu să rămân calmă când îl văd cum devine tot mai nervos cu fiecare secundă care trece.

Unde vreau să ajung cu asta? Cu el vreau să ajung, iar ăsta nici măcar nu cred că ar fi un răspuns potrivit. Sau chiar atât de simplu.

Pentru că vreau să îi dau o şansă, să ne dau nouă o

şansă, dar ceva mă împiedică să o fac.

— Te tot îndoieşti de mine, spune şi îşi trece o mână prin păr. Nu ştiu ce să fac, bine? N-am nici cea mai vagă idee şi naiba să mă ia de-mi dau seama ce vrei de la mine.

Vreau să ştiu de ce vrea asta.

Vreau să ştiu ce l-a determinat să încerce să meargă mai departe.

Vreau să ştiu ce vede atunci când mă priveşte.

însă ştiu că nu-mi va oferi niciunul dintre răspunsuri dacă l-aş întreba, aşa că nici măcar nu mă deranjez să o fac.

Continui să îl privesc, încercând să îi memorez trăsăturile, oarecum convinsă că s-ar putea să nu îl mai văd prea curând. Sau vreodată.

Nu mă pot împăca cu ideea, dar Alek are nevoie să ştie că lumea nu stă în loc pentru el.

— Putem fi prieteni dacă vrei, Alek.

îi zvâcneşte maxilarul. Zâmbeşte, dar zâmbetul nu-i ajunge în privirea care continuă să rămână dureros de rece.

în ultimele zece minute, Alek a tot continuat să se retragă şi n-o să se oprească aici.

E dezamăgit, dar şi eu sunt. Nu e în stare să vorbească, iar eu nu sunt chiar atât de iraţională sau naivă încât să fiu de acord să se folosească de mine şi să-mi frângă inima.

— Nu vreau, îmi răspunde sec.

Nici nu mă aşteptam la altceva. Cu Alek e un continuu du-te-vino şi mă zăpăceşte în ultimul hal.

— înţeleg, mă dau un pas în spate, încercând să pun o oarecare distanţă între noi.

— N-ar fi trebuit să te invit la cină, Zhavia. îmi pare rău! N-ar fi trebuit să te caut, în primul rând. Şi pentru asta îmi pare rău.

Nu-i împărtăşesc sentimentele. Nu-mi pare rău că am venit până la urmă. Altfel, probabil, m-aş fi întrebat cum ar fi fost dacă aş fi făcut-o şi prefer să mă aflu aici şi să ştiu adevărul, oricât de dureros ar fi. Alek nu e pregătit să treacă mai departe. Pare, dar nu e. Nici pe departe.

în urmă cu un sfert de oră, mi-a spus că voia să fie sigur că o să poată lupta pentru mine şi că nu o să dea înapoi, dar asta face. Nu e pregătit să lupte, altfel nu şi-ar cere scuze

şi nu m-ar privi cu regret, conştient de faptul că în curând o să ne luăm rămas-bun şi că s-ar putea să fie pentru totdeauna.

— Mă bucur că am putut să îţi fiu de folos, Alek, îi şoptesc numele de parcă n-o să-l mai rostesc niciodată cu voce tare. Cred doar că trebuie s-o iei mai încet, ridic din umeri.

Mă doare stomacul.

— Aşa o să fac! mă asigură pe un ton indiferent.

îi zâmbesc, probabil, pentru ultima dată, apoi el se roteşte pe călcâie. Mă întorc şi încerc să o iau din loc, înainte să ţip în urma lui. Poate că o fie mai uşor dacă o să plec de aici cât mai repede. Nu aşa voiam să ne despărţim, dar nu cred că pot face nimic ca să mai schimb ceva. Alek s-a retras din nou în el şi nu e ca şi cum nu mă aşteptam la asta. Am fost luată prin surprindere de toate discursurile sale, dar ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să-mi fac speranţe.

Poate că ar fi trebuit să-mi risc inima doar ca să o vindec pe a lui, dar chiar dacă aş fi fost pregătită pentru un asemenea sacrificiu, nu cred că Alek l-ar fi apreciat.

Nu în momentul de faţă.

Aş vrea să nu mi se înceţoşeze vederea şi să nu simt durerea asta cumplită în piept. Dar ce aş vrea eu nu prea contează, aşa că-mi şterg lacrimile cu mânecile şi încerc să continui să merg, deşi nu vreau să mă întorc acasă unde Ellie, cu siguranţă, o să mă aştepte cu cel puţin o sută de întrebări. Nu am idee încotro mă îndrept. Tot ce ştiu e că trebuie să plec de aici, înainte să mă întorc şi să îmi cer scuze de la Alek. Să îi spun că poate nici măcar nu e vina lui, ci a mea. Poate că eu nu simt pregătită să mă implic într-o relaţie - nu după tot ce a făcut Carter.

Simt o atingere pe umăr, blândă la început, dar apoi mâna i se încleştează pe cotul meu. Trag aer în piept, închid ochii pentru câteva secunde şi mă pregătesc să-i deschid, să mă rotesc spre Alek şi să-l întreb ce-i mai trece prin minte de data asta, însă nu apuc să o fac. Sunt rotită brusc, iar buzele sale sunt lipite de ale mele şi am nevoie de câteva secunde să îmi dau seama ce se întâmplă. Dacă asta chiar se întâmplă sau nu cumva am început să îmi imaginez lucruri. Buzele sale sunt fierbinţi şi moi şi nu mă gândesc nici măcar o secundă

înainte să-i răspund la sărut. Alek inspiră adânc, de parcă nici el nu e convins că e real. Nu ştiu ce fac. Nu ştiu dacă asta ar trebui să se întâmple, dar habar n-am cum să mă opresc şi a naibii să fiu dacă găsesc vreun motiv pentru care să o fac. îmi întredeschid buzele, iar Alek profită de fracţiunea asta ca să-şi strecoare limba în gura mea şi să mă sărute.

De-adevăratelea! Şi uit orice gând mi-a trecut prin minte în ultimele ore. îi simt atingerea metalului pe care-l are în limbă şi gustul a ceva dulce, dar mentolat în acelaşi timp şi simt cum mă clatin puţin pe picioare. Mă agăţ cu disperare de el, nedorind să-i mai dau vreodată drumul şi îmi dau seama cât de periculos şi alunecos e drumul ăsta pe care o iau acum, dar deja e prea târziu. Pământul îmi fuge de sub picioare când îi simt palmele pe obrajii mei înflăcăraţi, apoi coboară şi se opresc pe şoldurile mele, trăgându-mă mai aproape de el.

îmi lipesc palmele de pieptul său, simţind cum se ridică şi coboară cu fiecare respiraţie rapidă. Trebuie să respir, dar am impresia că mă sufoc şi tot corpul mi-o ia razna. Prea multe senzaţii pe care nu le-am experimentat niciodată în viaţă, iar mintea mi-e un haos, dar goală în acelaşi timp. îi simt fiecare mişcare a limbii până în fiecare terminaţie nervoasă şi tot ce pot să fac e să încerc să nu o iau razna.

Mi-e atât de cald, şi mi-aş dori într-un fel să nu fie decât un vis. Din care să mă trezesc, convinsă că lucrurile o să revină la normal. Că o să uit. Că o să-mi pot continua viaţa.

Dar mă mint singură.

După toate lucrurile pe care i le-am spus, ar fi trebuit să-l opresc. Acum nu ştiu cum să fiu mai aproape de el, dar măcar imul dintre noi pare să gândească raţional şi, din păcate, nu simt eu aia.

Alek se retrage încet. îşi încleştează o mână în părul meu şi îşi lipeşte fruntea de a mea. Continui să ţin ochii închişi, simţind cum respiraţia lui fierbinte se izbeşte de buzele mele.

— Nu vreau să fim prieteni, fata cu veştile rele.

Vocea lui e răguşită şi sună nefiresc. Eu nu îmi găsesc cuvintele şi nici nu cred că am nevoie de ele. în

secunda următoare, Alek îşi retrage mâinile de pe mine şi se îndepărtează. Oftez în lipsa fierbinţelii sale şi îmi deschid

ochii, deşi nu vreau.

Nu pot să descifrez nimic pe faţa lui. Nu e nici derutat, nici nervos.

— Ai grijă de tine!

începe să meargă cu spatele, apoi dispare înainte să am timp să mă dezmeticesc şi să îl întreb... ce naiba a fost asta?

E vina mea pentru că i-am spus toate lucrurile alea, dar nu poate să mă sărute aşa cum tocmai a făcut-o, ca mai apoi să dispară.

De fapt, se pare că poate.

Sunt suficient de încăpăţânată încât să nu merg după el. Să nu-l sun. Să nu încep să ţip ca o nebună pe stradă.

O să fie bine! O să trec peste asta! Nu o să-l mai văd niciodată.

Poate! Dar, momentan, am impresia că nici măcar nu pot respira normal în absenţa lui şi simt cum mă dezbin, forţându-mi picioarele să o ia din loc.

încă nu îmi dau seama ce s-a întâmplat şi habar n-am dacă o să-l mai văd vreodată. Dacă nu cumva ăsta e modul lui sucit de a-şi lua rămas bun de la mine.

Simt nevoia să ţip cât mă ţin plămânii, dar nu o fac.

îmi muşc buzele până la sânge, simţind încă gustul buzelor sale şi mă urăsc. îl urăsc pe Callaghan.